

รัฐสภาสาร

ปีที่ 37 ฉบับที่ 5 เดือน พฤษภาคม 2532

Legislative Institutional Repository of Thailand 57

<u>หัวข้อเรื่อง</u>	<u>หน้า</u>
.....เปรียบเทียบผลผลิตข้าวนาปีกับนาปรังของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	1
.....เปรียบเทียบผลผลิตข้าวนาปรังต่อไร่ของทั้งสี่ภาคระหว่างปี 2528-2531	2
.....สถิติผลผลิตข้าวรวมของจังหวัดที่ผลิตได้สูงสุดถึงปีละ 500,000 ตันขึ้นไป	2-4
.....12 จังหวัดซึ่งผลิตข้าวนาปรังได้ผลดีที่สุด พ.ศ.2525-2531	5-6
.....ผลผลิตและมูลค่าที่เกษตรกรขายได้สำหรับพืชไร่สำคัญที่สุด 9 ชนิด พ.ศ.2529-2531	6-26
.....ผลผลิตและมูลค่าที่เกษตรกรขายได้พ.ศ.2529-2530 และ 2531 สำหรับพืชไร่ 9 ชนิด คือ มันสำปะหลัง ข้าวโพด ถั่วเขียว ข้าวฟ่าง อ้อย ถั่วเหลือง ถั่วลิสง ฝ้ายและปอแก้ว	6
.....ปีที่ผลิตได้สูงสุดสำหรับพืชไร่ทั้ง 9 ชนิด และสัดส่วนที่ผลิตได้ในปีล่าสุด พ.ศ.2531 ของปริมาณสูงสุดนั้น	7
.....ปริมาณที่ผลิตได้ของพืชไร่ 9 ชนิด และสัดส่วนผลผลิตของแต่ละภาคในพ.ศ.2531	7-8
.....เรียงลำดับปริมาณที่ผลิตได้สูงสุดเป็นรายจังหวัดสำหรับพืชไร่ทั้ง 9 ชนิด เปรียบเทียบของ พ.ศ.2528-2531 กับสถิติปีที่ผลิตได้สูงสุด	8-14
.....สถิติเปรียบเทียบสำหรับผลผลิตมันสำปะหลัง	8
.....สถิติเปรียบเทียบสำหรับผลผลิตข้าวโพด	9
.....สถิติเปรียบเทียบสำหรับผลผลิตถั่วเขียว	9-10
.....สถิติเปรียบเทียบสำหรับผลผลิตข้าวฟ่าง	10
.....สถิติเปรียบเทียบสำหรับผลผลิตอ้อย	10-11
.....สถิติเปรียบเทียบสำหรับผลผลิตถั่วเหลือง	11-13
.....สถิติเปรียบเทียบสำหรับผลผลิตถั่วลิสง	12-13
.....สถิติเปรียบเทียบสำหรับผลผลิตฝ้าย	13
.....สถิติเปรียบเทียบสำหรับผลผลิตปอแก้ว	14
.....สถิติเปรียบเทียบผลผลิตรวมและผลผลิตต่อไร่สำหรับข้าวและพืชไร่ 9 ชนิด ระหว่างพ.ศ.2531 กับสถิติที่เคยผลิตได้สูงสุด	15
.....สถิติเปรียบเทียบปริมาณผลผลิตพืชไร่ 9 ชนิดในพ.ศ.2531 กับสถิติที่เคยผลิตได้สูงสุด	16

<u>หัวข้อเรื่อง</u>	<u>หน้า</u>
.....วิเคราะห์โครงการเร่งรัดเพิ่มปริมาณผลผลิตถั่วเหลืองให้พอใช้ ของกระทรวงเกษตรฯ พ.ศ. 2533-2537	16-19
.....วิเคราะห์โครงการเร่งรัดเพิ่มปริมาณผลผลิตฝ้ายให้พอใช้ ของกระทรวงเกษตรฯ พ.ศ.2532-2535	20-26
.....การที่ผู้แทนปวงชนชาวไทยไม่สามารถเข้าถึงประเด็นปัญหาเกษตรกรรม อันเป็นอาชีพของ พลเมืองส่วนใหญ่ของประเทศ เป็นเพราะขาดระบบผู้เชี่ยวชาญในรัฐสภา เช่นในรัฐสภาสหรัฐอเมริกา	27-28
.....ปัญหาเรื่องความอดอยากยากจนและความเหลื่อมล้ำในสังคมของครอบครัววงศิก ซึ่งประกอบเป็นสัดส่วนถึง 70 เปอร์เซ็นต์ ของพลเมืองไทย ตามรายงานขององค์การ อาหารและเกษตรแห่งสหประชาชาติ สำหรับเอเชียแปซิฟิกที่กรุงเทพฯ เมษายน 2532	28-31
.....สถิติผลผลิตรวมของข้าวและพืชไร่ 9 ชนิด และละหุ่ง เฉลี่ยของพ.ศ.2528 ถึง 2531 ในปัจจุบันกับผลเฉลี่ยของพ.ศ.2520 ถึง พ.ศ.2531 อันเป็นระยะเวลาใช้รัฐธรรมนูญปัจจุบัน	32
.....การผลิตฝ้ายไม่พอใช้ในประเทศ ทำให้ต้องสั่งเข้าซึ่งฝ้ายปุยจากต่างประเทศ จาก 2,066 ล้านบาท ในพ.ศ.2521 เป็นปีละ 10,000 ล้านบาทแล้ว เพื่อป้อนอุตสาหกรรมสิ่งทอ	33
.....สถิติเปรียบเทียบราคาค้นทุนการผลิตของข้าวและพืชไร่ 9 ชนิด กับราคาที่ยกสิกรขายได้ ซึ่งยืนยันชัดเจนว่ากสิกรไทยไม่มีทางที่จะร่ำรวยได้เลย	34-35
.....(10) มาตรการเฉพาะหน้าที่เสนอแนะให้เร่งดำเนินการทันที เพื่อเพิ่มผลผลิตเกษตรกรรม ลดต้นทุนการผลิต และเพิ่มพูนรายได้ของครอบครัววงศิก 88 ล้านคน ให้บรรลุผล ได้อย่างแท้จริงทันทั่วถึง	36
.....ประเทศแคนาดาก็มีการแต่งตั้งวุฒิสมาชิกโดยนายกรัฐมนตรี	35-38
.....ความจำเป็นที่ต้อง "แน่วแน่แก้ไขในสิ่งผิด" และ "ลงมือทำกันเสียที"	36-37
.....1. รัฐบาลกำหนดเป็นนโยบายสำคัญริบคว่นเฉพาะหน้า ให้ทุกกระทรวงทบวงกรม และเจ้าหน้าที่ทุกชั้นมีหน้าที่เพิ่มผลผลิตต่อหน่วยเนื้อที่ ฯลฯ ให้ปรากฏขึ้นได้ทันที	37
.....2. หน่วยงานท้องที่ซึ่งต้องเพิ่มผลผลิตเกษตรกรรม ตามนโยบายในข้อ 1 คือทุกหมู่บ้าน	37-38
.....3. สร้างแปลงตัวอย่างขึ้นในทุกหมู่บ้าน สำหรับข้าวและพืชเงินพืชไร่หลังข้าว ซึ่งเหมาะสมที่จะปลูกขึ้นได้ โดยคัดเลือกเกษตรกรก้าวหน้าในหมู่บ้านนั้น เป็นผู้รับผิดชอบเพาะปลูก	38-41

..... 4. คำเนิการคั้นควาตกลงให้ได้วิธีการซึ่งจะเพิ่มผลผลิตเกษตรกรรมต่อหน่วยเนื้อที่ไ้จริง เช่น การปลูกพืชหมุนเวียนที่เหมาะสม การใช้พันธุ์พืชที่ดี และบรรดาเทคนิคที่ไ้ผล ในการเพาะปลูกอย่างอื่น	42
..... 5. ปุ๋นขาวมีคุณสมบัติทำให้ดินเหนียวเป็นดินร่วน และทำให้ดินทรายจับตัวกันไ้ดีขึ้น เพื่อสามารถใช้ในการปลูกพืชไ้ดีขึ้นในทุกท้องที่โดยทั่วไป จึงไ้สมญาว่าเป็น SOIL CORRECTOR หรือ CONDITIONER ซึ่งควรใช้ไ้ผลในทุกท้องที่ นอกจากนั้นปุ๋นขาวยังเพิ่มธาตุแคลเซียม ซึ่งมีคุณสมบัติทางเคมี ช่วยทำให้ดินที่ เป็นกรดสูง ลดความเป็นกรดลง และทำให้ใช้ปลูกพืชไ้ผลยิ่งขึ้นโดยทั่วไป	43
..... 6. มุ่งใช้มูลสัตว์และปุ๋ยหมักเพื่อเพิ่มพูนความอุดมสมบูรณ์ของดินเป็นปัจจัยหลัก	43-44
..... 7. มุ่งรักษาความชุ่มชื้นและอินทรีย์วัตถุในดินตลอดเวลา โดยเฉพาะอย่างยิ่ง โดยการ ปลูกพืชให้คลุมดิน หรือมีอินทรีย์วัตถุคลุมดินอยู่เป็นนิจ	44
..... 8. ในกรณีที่สามารถทำได้ ส่งเสริมให้ปลูกพืชคลุมดินตระกูลถั่ว แล้วไ้ถกลับเพื่อเพิ่มพูน ความอุดมสมบูรณ์ของดิน และการเคิบโตของพืชเศรษฐกิจค่อนั้นไป	44-45
..... 9. เก็บกักน้ำฝนไว้ใช้ไ้ไ้มากที่สุดเท่าที่จะสามารถทำได้	45-46
..... 10. รัฐบาลต้องปรับปรุงแก้ไขนโยบายที่ใช้อยู่ อันมีผลทำให้เกษตรกรไทยต้องซื้อปุ๋ยผสมใช้ ในราคาแพงที่สุดในโลก (ตามข้อ (7)-4 หน้า 70-74 ของบทความเล่ม 1) เป็นการเร่งด่วน และวางทางปฏิบัติให้เกษตรกรไทยไ้ใช้ปุ๋ยตามความจำเป็นของพืช ในราคาซึ่งประหยัดไ้ที่สุด	46-48
..... 11. กรมวิชาการเกษตรต้องดำเนินการตกลงคั้นควาและดำเนินการทุกวิถีทางให้เกษตรกรไทย ไ้ใช้พันธุ์พืชดีที่สุค	48
..... 12. ต้องมุ่งส่งเสริมให้เกษตรกรมีรายไ้รวมสูงที่สุดจากทุกรูปแบบของระบบไร่นาสวนผสม	53
(1) การใช้ที่ดินปลูกข้าว ทำให้เกิดรายไ้ค่าที่สุคแก่เกษตรกร	54
(2) เนื้อที่ปลูกพืชไร่เป็นสัดส่วน 17% ของเนื้อที่กสิกรรม	55
(3) เปรียบเทียบรายไ้จากการประกอบการในสาขาการเกษตร	55
..... 13. ปัจจัยแวดล้อมในเรื่องขนาดของฟาร์ม และการถือครองที่ดิน ซึ่งเกษตรกร มีกรรมสิทธิ์ที่ดินทำกินเป็นของครอบครัวตนเอง เป็นรายจังหวัด	58
..... 14. ที่ดินการเกษตรซึ่งมีปัญหา เพราะมีลูกรังปน ส่วนใหญ่ทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เพราะเป็นเนื้อที่ป่าแพะหรือป่าแดงดั้งเดิม	60
..... เปรียบเทียบเนื้อที่ซึ่งไ้สร้างระบบชลประทานขึ้นแล้วเป็นรายภาค	61

หัวข้อเรื่อง	หน้า
..... เปรียบเทียบสถิติปริมาณฝนตกของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ กับภาคอื่น	61-62
..... 15. การแก้ไขผลผลิตข้าวซึ่งต่ำที่สุดของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ด้วยการปลูกข้าวนาหว่าน พันธุ์เบาให้แล้วเสร็จก่อนวันที่ 15 มิถุนายน ของแต่ละปี	63
..... เปรียบเทียบสถิติผลผลิตข้าวของภาคต่าง ๆ	64
..... ข้อยุติของการค้นคว้าทดลองปลูกข้าวในนาขั้นน้ำฝนของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	65
..... สถิติปริมาณฝนตกตามระยะเวลาต่าง ๆ ของฤดูภาคตะวันออกเฉียงเหนือเป็นรายจังหวัด	67
..... 16. การปลูกพืชเงินหลังข้าว ในที่ดินซึ่งได้นำชลประทานแล้ว จำเป็นต้องเก็บเกี่ยวข้าว ให้แล้วเสร็จภายในเดือนพฤศจิกายนของปีเป็นสำคัญ	69
..... 17. เป้าหมายสำคัญของโครงการนำร่อง ส่งเสริมการปลูกมะเขือเทศ เพื่อป้อนอุตสาหกรรม อาหารโดยบริษัท HEINZ ที่โครงการชลประทานน้ำอูน จังหวัดสกลนคร พ.ศ.2529	70
..... 18. ต้นทุนการผลิตพืชเกษตรของไทยยังมีระดับต่ำที่สุดในโลก ทั้ง ๆ ที่ผลผลิตต่อไร่ ยังต่ำหลังที่สุดในบรรดาผู้ผลิตรายใหญ่ ฉะนั้น จึงยังเป็นสินค้าออกสำคัญของประเทศ ขาดแข่งขันกับผู้ผลิตรายอื่นในตลาดโลกได้เป็นอย่างดีตลอดมา	73
..... 19. รัฐบาลมีความจำเป็นรีบด่วนเฉพาะหน้า ที่จักต้องปลดแอกการตลาดของพืชผลเกษตร มิให้ผลประโยชน์อันชอบธรรมของเกษตรกรต้องตกอยู่ในมือคนกลางทุกชั้นตอน เช่นที่ได้ปล่อยให้เข้ามาแล้วตลอดมาในอดีต	76
..... 20. จึงถึงเวลาที่ผู้แทนปวงชนชาวไทย ผู้อาสาสมัครเข้ามาบริหารบ้านเมือง จักต้องพิสูจน์ ให้ปรากฏเป็นรูปธรรมชัดเจนเสียทีว่า คนสามารถเพิ่มผลผลิตเกษตรกรรม และเพิ่มพูนรายได้แก่ครอบครัววงสิกร ซึ่งประกอบเป็นพลเมืองไทยส่วนใหญ่ของประเทศ อย่างได้ผลแท้จริง	84
..... คำลงท้าย	89

ต้องแก้ความมอดอยากจนด้วย การเพิ่มพูนรายได้จากพืชไร่ให้กสิกร (ต่อ)

โดย สุขุม ธีระวัฒน์

มาตรการปรับปรุงแก้ไขสำหรับการผลิตข้าวของภาคตะวันออกเฉียงเหนือมุ่งที่ข้าวนาปี เป็นสำคัญ ทั้งนี้เพราะทั้งภาคได้มีการปลูกข้าวนาปรังเพียงเล็กน้อยมาก จนไม่มีความสำคัญในแง่ ผลผลิตข้าวรวมประจำปีเลย คำนวณตัวเลขผลผลิตข้าวเปรียบเทียบต่อไปนี้

เปรียบเทียบผลผลิตข้าวนาปรังและนาปี ของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

ประเภทข้าว (ผลผลิตเป็นตัน)	พ.ศ.2528	พ.ศ.2529	พ.ศ.2530	พ.ศ.2531
ข้าวนาปี	6,988,948	7,392,388	6,384,293	5,657,804
ข้าวนาปรัง	84,613	87,485	60,991	152,244
% ข้าวนาปรัง ต่อข้าวนาปี	0.012 %	0.011 %	0.0079 %	0.026 %

นอกจากปริมาณผลผลิตข้าวนาปรังในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ยังเป็นส่วนที่ถือป็นไม่มีความสำคัญในส่วนรวมของการผลิตข้าวทั้งประเทศแล้ว ท้องที่ภาคนั้นยังมีข้อจำกัดในเรื่องดินฟ้าอากาศ ซึ่งทำให้ไม่สามารถปลูกข้าวให้ได้ผลผลิตต่อไร่สูงเท่าเทียม หรือเพียงใกล้เคียงกับของภาคอื่น ๆ ได้ ดังสถิติผลผลิตต่อไร่เปรียบเทียบ ซึ่งเห็นได้ชัดเจนดังนี้ (ผลผลิตเฉลี่ยต่อไร่เป็นกิโลกรัม)

เปรียบเทียบผลผลิตข้าวนาปรัง ต่อไร่ เป็นรายภาค พ.ศ. 2528 ถึง พ.ศ. 2531

พ.ศ.	ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	ภาคเหนือ	ภาคกลาง	ภาคใต้	รวมทั้งประเทศ
2528	392	581	624	407	596
2529	408	589	612	400	588
2530	386	537	587	381	563
2531	421	611	640	414	607

จังหวัดที่ผลิตข้าวรวมได้สูงสุด คือเคยผลิตได้ถึงปีละ 500,000 ตันขึ้นไป

สถิติผลผลิตข้าวรวมเปรียบเทียบระหว่างจังหวัดต่าง ๆ ของทุกภาคที่สามารถผลิตข้าวเปลือกได้สูงที่สุด จะมีข้อมูลชี้มาถึงกำลังผลิตในปัจจุบันของ 19 จังหวัดซึ่งมีความสำคัญที่สุดในการผลิตข้าวรวม อันเป็นท้องที่ซึ่งควรเร่งส่งเสริมในการปรับปรุงแก้ไขผลผลิตข้าวตกต่ำของประเทศ แต่ใน 19 จังหวัดนั้นได้รวม 7 จังหวัดของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ซึ่งได้นำสถิติมาเปรียบเทียบไว้แล้วในข้อก่อน ฉะนั้น จึงได้นำแต่ข้อมูลเปรียบเทียบกำลังผลิตและรายได้ของเกษตรกรสำหรับระยะเวลาตั้งแต่ พ.ศ. 2520 ถึง พ.ศ. 2531 ของจังหวัดสำคัญที่สุดอื่น ๆ รวม 12 จังหวัด มาสรุปไว้ดังต่อไปนี้

ตารางเปรียบเทียบผลผลิตข้าวรวมและรายได้ของเกษตรกรในจังหวัดสำคัญที่สุด
(ได้ขีดเส้นใต้ผลผลิตเปรียบเทียบสูงสุด ของแต่ละจังหวัดไว้เป็นสำคัญ)

จังหวัดและ เนื้อที่ นาข้าว-ไร่	ผลผลิต เฉลี่ย 2520-24	ผลผลิต เฉลี่ย 2525-28	ผลผลิต พ.ศ. 2529	ผลผลิตและรายได้ พ.ศ. 2530				ผลผลิตและรายได้ พ.ศ. 2531			
				เป็น ข้าวเปลือก ตัน	เป็น รายได้ ล้านบาท	ผลผลิตต่อ ไร่/กก.	รายได้ เฉลี่ยต่อ ไร่/บาท	เป็น ข้าวเปลือก ตัน	เป็น รายได้ ล้านบาท	ผลผลิตต่อ ไร่/กก.	รายได้ เฉลี่ยต่อ ไร่/บาท
<u>นครสวรรค์</u> 2,688,973	648,128	767,020	809,584	756,886	1,826	281	879	<u>910,286</u>	2,503	339	931
<u>อุบลราชธานี</u> 4,180,423	442,773	631,236	744,861	706,083	1,701	188	407	<u>909,587</u>	2,501	217	598
<u>สุพรรณบุรี</u> 1,678,361	591,018	827,566	<u>894,286</u>	830,466	2,004	495	1,196	866,200	2,379	518	1,419
<u>พิษณุโลก</u> 1,825,987	433,216	536,872	628,443	<u>640,721</u>	1,305	332	802	633,380	1,467	328	902
<u>ฉะเชิงเทรา</u> 1,073,146	611,166	645,966	<u>687,084</u>	530,680	1,280	518	1,251	624,815	1,443	513	1,409
<u>ชัยนาท</u> 1,508,502	<u>723,748</u>	825,924	686,308	876,292	1,629	447	1,080	612,029	1,408	339	933
<u>ชัยนาท</u> 908,830	349,888	482,398	601,396	<u>630,410</u>	1,280	584	1,400	497,323	1,387	547	1,504
<u>พิจิตร</u> 2,021,938	623,738	683,887	<u>688,627</u>	634,466	1,290	264	638	488,038	1,342	241	664
<u>กำแพงเพชร</u> 1,484,749	255,212	427,341	<u>513,309</u>	468,787	1,107	309	745	473,184	1,301	318	876
<u>นครปฐม</u> 531,215	275,838	383,465	<u>606,937</u>	428,229	1,033	808	1,944	461,369	1,289	868	2,389
<u>อยุธยา</u> 1,237,828	411,717	474,702	<u>622,789</u>	496,958	1,197	400	987	442,998	1,218	358	984
<u>เพชรบูรณ์</u> 1,810,809	384,924	488,973	<u>522,465</u>	499,819	1,206	310	748	375,420	1,032	233	640
<u>รวม 12 จังหวัด</u> 21,496,559	5,449,348	6,733,917	<u>7,244,845</u>	6,986,496	18,858	325	784	6,993,807	19,230	325	894
<u>รวม 7 จังหวัดจากภาคตะวันออกเฉียงเหนือยกมา</u> 21,449,571	3,108,507	4,040,986	<u>4,842,847</u>	3,825,886	9,231	178	430	2,918,780	8,025	138	374
<u>รวมทั้งสิ้น 18 จังหวัดซึ่งมีผลผลิตข้าวเปลือกสูงสุด</u> 42,946,130	8,557,856	10,161,080	<u>11,887,692</u>	10,812,381	26,089	251	807	9,912,387	27,255	230	634

จากสถิติเปรียบเทียบนี้ปรากฏว่ามีอยู่ 7 จังหวัดที่ใน พ.ศ. 2531 สามารถเพิ่มผลผลิตข้าวได้สูงขึ้นกว่าผลเฉลี่ย พ.ศ. 2520-2524 ซึ่งตามหลักเกณฑ์ปกติควรจะเป็นระยะเวลาที่กำลังผลิตข้าวในระยะเริ่มแรกของการปกครองโดยรัฐธรรมนูญปัจจุบันเป็นปริมาณต่ำที่สุดเป็นที่น่าสังเกต กล่าวคือ

จังหวัด	ผลผลิตเฉลี่ย 2520-24 ตัน	ผลผลิต พ.ศ.2531 ตัน	ผลผลิตเพิ่มขึ้น ตัน
อุบลราชธานี	442,773	909,687	466,794
นครสวรรค์	548,128	910,288	364,158
สุพรรณบุรี	591,018	885,200	274,184
กำแพงเพชร	265,212	473,184	217,972
นครปฐม	276,836	481,369	186,533
ชัยนาท	349,888	497,323	147,435
พิษณุโลก	433,215	533,380	100,165

จังหวัดที่มีผลผลิตใน พ.ศ. 2531 ต่ำกว่าที่เคยผลิตได้สูงสุดเป็นอันมากแบบเดียวกับ 7 จังหวัดของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ได้แก่จังหวัดเชียงราย คือ เมื่อ 2520-2524 ผลิตได้สูงถึง 723,748 ตัน และจากนั้น ก็ได้ลดน้อยลงเรื่อยมาจนถึงต่ำสุดใน พ.ศ. 2531 เพียง 512,029 ตัน ลดลงไปถึง 211,719 ตัน จึงเป็นกรณีที่ต้องปรับปรุงแก้ไขโดยรีบด่วนกว่าทุกจังหวัดในภาคเหนือ, ภาคกลางและภาคใต้

ความสำคัญของการปลูกข้าวนาปรังผลผลิตรวมข้าวนาปรังเฉลี่ยระหว่าง พ.ศ. 2521 กับ 2525 ได้ปีละ 1,788,200 ตัน และได้เพิ่มขึ้นเป็นผลเฉลี่ยปีละ 2,476,598 ตัน ในปัจจุบัน (ผลเฉลี่ย พ.ศ.2527 ถึง พ.ศ.2531) เพิ่มขึ้น 888,398 ตัน หรือ 38 เปอร์เซ็นต์ ในเวลา 10 ปี แห่งการพัฒนาบ้านเมืองตามรัฐธรรมนูญ พ.ศ. 2521 สำหรับผลผลิตข้าวนาปรังนั้นจำเป็นต้องปรับปรุงให้ได้ผลยิ่งขึ้นเป็นที่ประจักษ์ เพราะจนบัดนี้ก็คงเป็นการเพิ่มผลผลิตเกษตรกรรมพืชเดียวที่จะพึงอ้างได้ว่าเป็นผลของการลงทุนพัฒนาระบบชลประทานขึ้น ยิ่งกว่านั้นสำหรับทุ่งราบภาคกลางอันไพศาล ซึ่งมีที่ตั้งและความเหมาะสมในการปลูกข้าวดีที่สุดในโลก ก็ได้สร้างระบบชลประทานเขื่อนเจ้าพระยาใหญ่ สนับสนุนโดยเขื่อนภูมิพลมาตั้ง 30 ปีแล้ว ทั้งยังมีโครงการใหญ่เขื่อนแม่กลอง ซึ่งได้สร้างขึ้นสมบูรณ์แล้วในเวลาต่อมา จึงสมควรอย่างยิ่งที่จะต้องปลูกข้าวนาปรังขึ้นให้ได้บรรลุผลสูงสุดจงได้ แต่การฉกฉาบปรากฏว่า การปลูกข้าวนาปรังในปัจจุบันต้องจำกัด เนื้อที่ให้ทำรวมทั้งต้องเว้นปีทำปี เพราะไม่มีปริมาณน้ำให้ใช้ทำนาปรังได้เพียงพอ

สรุปผลการผลิตข้าวนาปรังเป็นรายภาคเปรียบเทียบกัน ก็เห็นได้ชัดถึงความสำคัญของภาคกลาง ซึ่งได้รับประโยชน์จากที่ดินในโครงการชลประทานเจ้าพระยาใหญ่ และโครงการแม่กลองชัดเจน มีสถิติเปรียบเทียบเป็นรายภาคสำหรับระยะเวลาตั้งแต่เริ่มการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยปัจจุบันมาดังนี้.-

ตารางเปรียบเทียบผลผลิตข้าวนาปรังเป็นรายภาค
(ผลผลิตเป็นตัน และคำนวณเป็นส่วนร้อยของผลผลิตทั้งประเทศ)

เฉลี่ยระหว่างปี พ.ศ.	ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ		ภาคเหนือ		ภาคกลาง		ภาคใต้		รวมทั้งประเทศ ผลผลิตทั้งสิน-ตัน
	ผลผลิตได้-ตัน	เป็น %	ผลผลิตได้-ตัน	เป็น %	ผลผลิตได้-ตัน	เป็น %	ผลผลิตได้-ตัน	เป็น %	
2521-2526	41,000	3%	177,600	10%	1,528,000	89%	40,400	2%	1,785,200
2527-2531	106,106	4%	341,979	14%	1,949,558	79%	79,955	3%	2,476,598
ผลผลิตเพิ่มขึ้นในสิบปี เฉลี่ยต่อปี-ตัน	+64,106	156%	+164,179	92%	+420,558	27%	+39,555	99%	+688,398 (เพิ่มขึ้น 38%)

12 จังหวัด ซึ่งผลิตข้าวนาปรังได้สูงที่สุด เป็นจังหวัดในภาคเหนือตอนล่าง 3 จังหวัด (ตามที่หมายเหตุไว้) นอกจากนั้นเป็นภาคกลาง จำแนกเป็นบริเวณโครงการเจ้าพระยาใหญ่ 7 จังหวัด และโครงการแม่กลอง 2 จังหวัด (ตามที่หมายเหตุไว้) รวมผลผลิตข้าวนาปรังเพียง 12 จังหวัด ดังกล่าวนี้ได้ถึง 1,864,886 ตัน เท่ากับ 78 เปอร์เซ็นต์ของผลผลิตข้าวนาปรังเฉลี่ยทั้งหมด จึงเป็นอันชัดเจนว่า ในการที่จะเพิ่มผลผลิตข้าวนาปรังให้ได้สูงขึ้นเฉพาะหน้านั้น ก็ย่อมต้องมุ่งปรับปรุงการเพาะปลูกข้าวของ 12 จังหวัดเหล่านี้เป็นสำคัญที่สุด อนึ่ง การเป็นที่สังเกตด้วยว่า ทำเลที่ตั้งของทั้ง 12 จังหวัดอยู่ใกล้ตลาดใหญ่ที่สุดคือกรุงเทพมหานครและสามารถขนส่งพืชผลได้ทางน้ำ ซึ่งจะมีค่าขนส่งต่ำที่สุด ฉะนั้น ข้าวนาปรังที่จะพึงผลิตเพิ่มขึ้นได้เพียงใดนั้น ย่อมมีคุณค่าทางเศรษฐกิจสูงกว่าของจังหวัดอื่น ๆ และเพราะเหตุที่เป็นทำเลทุ่งราบอุดมสมบูรณ์ ซึ่งได้สร้างระบบชลประทานขึ้นสมบูรณ์แล้ว ยิ่งกว่าท้องที่อื่นใด จึงควรเป็นศูนย์กลางที่จะมุ่งผลิตข้าวคุณภาพดีสนองความต้องการจากต่างประเทศได้ดีที่สุดด้วย.

12 จังหวัดซึ่งสามารถผลิตข้าวนาปรังได้ผลดีที่สุด (ผลผลิตเป็นตัน)
(เฉลี่ยผลผลิต พ.ศ.2528-2529-2530 และ พ.ศ.2531)

ลำดับที่	จังหวัด	ผลผลิตเฉลี่ยต่อปี-ตัน	ปีที่ผลิตได้ผลสูงที่สุด	
			พ.ศ.	ผลผลิตได้-ตัน
1	สุพรรณบุรี (โครงการแม่กลอง)	409,763	2528	468,833
2	นครปฐม (โครงการแม่กลอง)	259,359	2528	290,095
3	ปทุมธานี	211,472	2531	236,650
4	ฉะเชิงเทรา	178,395	2528	188,930
5	ร้อยนาท	157,549	2529	166,557
6	อยุธยา	139,347	2528	163,134
7	นนทบุรี	124,544	2528	138,761
8	สิงห์บุรี	93,016	2528	115,578
9	พิษณุโลก (ภาคเหนือ)	87,535	2528	107,047

ลำดับที่	จังหวัด	ผลผลิตเฉลี่ยต่อปี-ตัน	ปีที่ผลิตได้ผลสูงที่สุด	
			พ.ศ.	ผลิตได้-ตัน
10	อ่างทอง	80,858	2531	120,228
11	นครสวรรค์ (ภาคเหนือ)	76,272	2531	112,028
12	พิจิตร (ภาคเหนือ)	47,388	2531	100,644
รวม 12 จังหวัด ผลิตได้		1,864,886	เท่ากับ 76 เปอร์เซ็นต์ของทั้งประเทศ	

ข. พืชไร่สำคัญที่สุด 9 ชนิด อันได้แก่มันสำปะหลัง (1) ข้าวโพด (2) ถั่วเขียว (3) ข้าวฟ่าง (4) อ้อย (5) ถั่วเหลือง (6) ถั่วลิสง (7) ฝ้าย (8) และปอแก้ว (9) มีผลผลิต และรายได้รวมที่เกษตรกรได้รับเปรียบเทียบกันตามตารางต่อไปนี้ สำหรับ พ.ศ.2529 พ.ศ. 2530 และ พ.ศ. 2531 ซึ่งแสดงถึงสถานการณ์ปัจจุบันโดยสมบูรณ์ กล่าวคือ.-

ตารางเปรียบเทียบผลผลิตและรายได้ที่เกษตรกรได้รับจากพืชไร่ 9 ชนิด

พ.ศ.2529- พ.ศ.2530 และ พ.ศ.2531

ชนิดพืชไร่	พ.ศ.2529			พ.ศ.2530			พ.ศ.2531		
	ผลผลิต-ตัน	มูลค่า ตันละบาท	รายได้ ล้านบาท	ผลผลิต-ตัน	มูลค่า ตันละบาท	รายได้ ล้านบาท	ผลผลิต-ตัน	มูลค่า ตันละบาท	รายได้ ล้านบาท
มันสำปะหลัง (1)	16,264,860	780	11,899	19,564,133	890	17,403	22,306,999	610	13,807
ข้าวโพด (2)	4,834,118	1,820	8,800	4,308,768	1,800	8,994	2,780,962	2,480	6,998
ถั่วเขียว (3)	323,402	6,400	2,070	301,120	6,890	1,773	287,290	7,940	2,122
ข้าวฟ่าง (4)	404,244	1,820	735	211,268	1,470	310	191,637	2,340	444
รวม (1) ถึง (4)	20,816,614	-	23,884	24,978,379	-	28,380	25,548,588	-	23,078
อ้อย (5)	24,093,173	237	6,710	24,444,940	288	7,041	27,181,184	328	8,919
ถั่วเหลือง (6)	309,424	8,090	1,884	368,484	6,160	2,192	337,746	8,010	2,705
ถั่วลิสง (7)	171,378	6,300	908	189,187	7,110	1,203	161,539	4,890	805
ฝ้าย (8)	101,511	8,480	861	87,281	12,030	889	74,321	12,790	960
ปอแก้ว (9)	247,251	4,040	899	226,311	3,270	740	168,128	4,480	710
รวม (5) ถึง (9)	24,922,737	-	10,382	26,269,183	-	11,885	27,922,927	-	14,090
รวมพืชไร่ 9 ชนิด	45,839,351	-	34,066	49,934,662	-	38,265	53,499,516	-	37,163

หมายเหตุ สำหรับปริมาณผลผลิตและมูลค่ารวมสูงสุดสำหรับแต่ละพืช ระหว่าง พ.ศ. 2529 กับ 2531 ได้ขีดเส้นใต้ไว้เป็นสำคัญ

เป็นที่น่าสังเกตว่า ผลผลิตรวมพืชไร่ 9 ชนิด สำหรับ พ.ศ 2531 มีปริมาณสูงสุด แต่มูลค่ารวมที่เกษตรกรได้รับของ พ.ศ. 2530 สูงที่สุด แสดงถึงอิทธิพลของราคาพืชไร่ ซึ่งไม่มีความแน่นอนสำหรับแต่ละพืชแต่ละปี เช่นผลผลิตสำหรับมันสำปะหลังของ พ.ศ. 2531 ได้สูงขึ้นมากเป็นประวัติการณ์ คือ 22,306,999 ตัน แต่เพราะเหตุที่ราคาคันเพียงตันละ 610 บาท จึงมี

ยอดขายโดยรวมของกสิกรสำหรับพืชนี้เป็นเพียง 13,807 ล้านบาท เปรียบเทียบกับปริมาณผลิตเพียง 19,554,133 ตันตัน ใน พ.ศ. 2530 แต่เพราะเหตุที่ราคาเฉลี่ยสูงกว่า คือตันละ 890 บาท จึงทำให้ยอดขายโดยรวมที่กสิกรได้รับพืชนี้สูงสุดเป็นประวัติการณ์ คือถึง 17,403 ล้านบาท

ในทางตรงกันข้าม ข้าวโพดซึ่งผลิตออกได้ใน พ.ศ. 2531 เพียง 2,780,862 ตัน (ลดจาก 4,308,788 ตัน ของ พ.ศ.2530) แต่เพราะเหตุที่ราคาที่กสิกรได้รับสูงกว่าคือถึง 2,480 บาทต่อตันใน พ.ศ. 2531 เปรียบเทียบกับเพียง 1,600 บาทต่อตันใน พ.ศ.2530 จึงทำให้ยอดขายโดยรวมของ พ.ศ.2531 สูงกว่าของ พ.ศ. 2530

สถิติผลผลิตสูงสุดสำหรับแต่ละพืชมีดังนี้

พืช	พ.ศ.	ผลผลิตได้สูงสุดเป็นประวัติการณ์ ตัน	ผลผลิตของ พ.ศ.2531 เป็น % ของสถิติ
มันสำปะหลัง	2531	22,308,999	100%
ข้าวโพด	2529	4,934,118	58%
ถั่วเขียว	2528	352,354	78%
ข้าวฟ่าง	2529	404,244	47%
ถั่ว	2525	30,200,000	90%
ถั่วเหลือง	2530	358,484	95%
ถั่วลิสง	2528	172,084	94%
ฝ้าย	2524	192,570	38%
ปอแก้ว	2522	337,814	47%

ตารางแสดงผลผลิตพืชไร่ 9 ชนิดใน พ.ศ. 2531 จำแนกเป็นรายภาคเกษตรเศรษฐกิจ
ตัวเลขในวงเล็บแสดงส่วนร้อยละของผลผลิตที่แต่ละภาคผลิตได้

พืช	ผลผลิตรวม ทั้งประเทศ ตัน	ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ตัน	ภาคเหนือ ตัน	ภาคกลาง ตัน	ภาคใต้ ตัน
มันสำปะหลัง	22,308,999	12,849,818 (58%)	1,663,746 (7%)	7,803,835 (35%)	0
ข้าวโพด	2,780,862	783,184 (28%)	1,167,826 (42%)	824,812 (30%)	6,281 (7%)
ถั่วเขียว	287,290	19,880 (7%)	213,833 (80%)	31,371 (12%)	2,828 (1%)
ข้าวฟ่าง	191,637	7,239 (4%)	90,187 (47%)	94,231 (49%)	0
ถั่ว	27,191,194	4,052,881 (15%)	4,836,128 (17%)	18,503,206 (88%)	0
ถั่วเหลือง	337,745	64,291 (18%)	248,071 (73%)	35,383 (11%)	0

พืช	ผลผลิตรวม ทั้งประเทศ ตัน	ภาคตะวันออก เฉียงเหนือ ตัน	ภาคเหนือ ตัน	ภาคกลาง ตัน	ภาคใต้ ตัน
ถั่วลิสง	181,539	41,177 (25%)	91,589 (57%)	22,898 (14%)	8,097 (4%)
ฝ้าย	74,321	7,762 (10%)	38,789 (52%)	27,790 (37%)	0
ปอแก้ว	158,128	147,720 (93%)	0	10,408 (7%)	0
รวมพืชไร่ ๑ ชนิด เป็น % ของทั้งหมด	53,489,716 100	17,983,492 34%	8,139,108 15%	27,353,331 51%	13,984 ต่ำกว่า 1%

จังหวัดที่มีผลผลิตสูงสุดสำหรับแต่ละพืชไร่ ต่อไปนี้สำหรับพืชไร่แต่ละชนิดจะได้แสดงผลผลิตเปรียบเทียบสำหรับ พ.ศ.2528 พ.ศ.2529 พ.ศ.2530 และ พ.ศ.2531 พร้อมด้วยสถิติปีที่ผลิตได้สูงสุดเป็นประวัติการณ์สำหรับแต่ละจังหวัดนั้น เพื่อสะดวกแก่การวางแผนเพิ่มผลผลิตต่อไป ตามนัยแห่งข้อเสนอแนะในข้อ 10 แห่งบทความนี้

จังหวัด	ผลิตใน พ.ศ.2528 ตัน	ผลิตใน พ.ศ.2529 ตัน	ผลิตใน พ.ศ.2530 ตัน	ผลิตใน พ.ศ.2531		สถิติปีที่ผลิตได้สูงสุด	
				ตัน	มากกว่าหรือน้อยกว่าใน พ.ศ.2530 ตัน	พ.ศ.	ตัน
(1) มันสำปะหลัง เคยผลิตได้สูงสุด 22,308,099 ตันใน พ.ศ.2531							
นครราชสีมา	3,837,392	2,964,868	3,928,831	4,204,729	+ 278,078	2526	6,034,984
ระยอง	1,766,820	1,658,327	1,705,691	1,831,208	+ 125,617	2627	2,352,577
ชลบุรี	1,287,967	1,166,658	1,318,390	1,496,182	+ 178,792	2623	1,707,870
ชัยภูมิ	883,222	737,173	962,032	1,125,316	+ 173,284	2531	1,125,316
ฉะเชิงเทรา	1,201,862	880,622	1,084,878	1,106,829	+ 21,161	2627	1,343,410
อุดรธานี	743,198	688,342	831,037	1,088,483	+ 227,426	2531	1,088,483
กาฬสินธุ์	636,561	606,531	702,856	1,044,106	+ 341,249	2631	1,044,106
ขอนแก่น	867,008	753,042	912,826	980,144	+ 48,104	2528	1,026,310
หนองคาย	968,323	764,882	845,927	968,892	+ 112,965	2531	968,892
ปราจีนบุรี	796,094	624,394	793,268	919,742	+ 123,476	2531	916,742
บุรีรัมย์	646,307	672,908	892,190	779,496	+ 87,000	2531	779,496
กาญจนบุรี	282,782	202,437	617,471	687,024	+ 72,553	2531	687,024
ร้อยเอ็ด	562,440	514,052	636,660	683,198	+ 47,538	2531	683,198
ฉันทบุรี	638,772	298,162	387,690	680,035	+ 192,446	2524	824,748
กำแพงเพชร	290,290	374,581	516,171	687,041	+ 50,870	2531	687,041

จังหวัด	ผลิตใน พ.ศ.2528 ตัน	ผลิตใน พ.ศ.2529 ตัน	ผลิตใน พ.ศ.2530 ตัน	ผลิตใน พ.ศ.2531		สถิติปีที่ผลิตได้สูงสุด	
				ตัน	มากกว่าหรือน้อยกว่าใน พ.ศ.2530 ตัน	พ.ศ.	ตัน
รวม 15 จังหวัด เป็น % ของทั้งหมด ผลผลิตทั้งหมด	16,254,814 70% 19,282,639	12,361,533 81% 15,254,850	16,720,416 80% 19,554,133	17,827,381 80% 22,306,999	+ 2,106,986	-	-
(2) ข้าวโพด เคยผลิตได้สูงสุด 4,934,118 ตันใน พ.ศ.2529							
เพชรบูรณ์	796,470	814,996	774,763	394,730	- 380,023	2529	814,996
เลย	379,358	423,183	420,042	289,405	- 150,637	2529	423,183
ลพบุรี	633,566	479,388	309,797	283,483	- 40,314	2528	633,566
ปราจีนบุรี	182,430	287,171	289,268	268,752	- 30,504	2530	289,268
นครราชสีมา	393,234	423,299	298,836	248,791	- 47,905	2529	423,299
นครสวรรค์	404,244	412,448	323,259	212,106	- 111,163	2529	412,448
สระบุรี	225,222	300,531	282,863	137,879	- 124,974	2529	300,531
สุโขทัย	221,458	169,877	131,497	92,342	- 99,156	2527	239,223
สุพรรณบุรี	79,589	147,868	112,970	91,120	- 21,860	2529	147,868
เชียงราย	95,204	75,211	99,483	88,076	- 10,488	2530	99,483
ตาก	79,658	86,733	90,956	82,046	- 8,910	2530	90,956
ชัยภูมิ	67,283	103,449	88,178	73,331	- 14,847	2529	103,449
ศรีสะเกษ	83,092	71,528	64,703	68,568	+ 3,863	2528	88,092
จันทบุรี	28,691	95,289	71,106	63,667	- 7,448	2529	95,289
พิษณุโลก	106,533	207,357	170,184	82,788	- 107,418	2529	207,357
กำแพงเพชร	115,006	184,899	194,912	48,336	- 146,576	2530	194,912
รวม 16 จังหวัด เป็น % ของทั้งหมด ผลผลิตทั้งหมด	3,786,916 90% 4,226,672	4,252,811 88% 4,934,118	3,894,564 86% 4,308,788	2,455,316 88% 2,780,862	- 1,239,249 -1,627,806	- 2529	- 4,934,118
(3) อ้อย เคยผลิตได้สูงสุด 362,364 ตันใน พ.ศ.2528							
เพชรบูรณ์	79,496	64,750	69,314	65,262	- 4,062	2528	79,496
กำแพงเพชร	28,207	40,388	51,098	40,707	- 10,391	2530	40,707
สุโขทัย	37,480	37,278	25,431	22,440	- 2,991	2528	37,480
นครสวรรค์	41,360	32,445	27,187	21,897	- 6,270	2528	41,360
พิษณุโลก	28,280	17,891	24,581	21,932	- 3,249	2522	40,232
ลพบุรี	17,800	17,716	15,819	10,177	+ 568	2521	31,915
พิจิตร	21,896	18,084	11,869	10,107	- 1,582	2524	23,119
น่าน	12,665	11,129	10,022	8,984	- 1,068	2528	12,665

จังหวัด	มอติโน พ.ศ.2528 ตัน	มอติโน พ.ศ.2529 ตัน	มอติโน พ.ศ.2530 ตัน	มอติโน พ.ศ.2531		ชนิดปีที่มอติโนได้สูงสุด	
				ตัน	มากกว่าหรือน้อยกว่าใน พ.ศ.2530 ตัน	พ.ศ.	ตัน
สุคริทธิ์	14,695	8,115	8,488	7,419	- 1,069	2528	14,695
สุโขธานี	10,088	9,588	9,879	7,135	- 2,543	2528	10,088
สระบุรี	7,348	5,923	7,837	6,989	- 848	2530	7,837
ชัยภูมิ	3,307	4,052	4,219	5,365	+ 1,148	2531	5,365
เลย	44,869	8,909	6,510	4,940	- 570	2526	11,859
นครราชสีมา	2,335	4,339	2,629	3,519	+ 890	2529	4,339
ขอนแก่น	3,878	5,669	3,157	3,071	- 88	2529	5,669
รวม 16 จังหวัด เป็น % ของทั้งหมด มอติโนทั้งหมด	352,354	323,402	276,420 92%	245,327 92%	- 31,093 - 39,830	-	-
(4) ข้าวโพง เคยมอติโนได้สูงสุด 404,244 ตันใน พ.ศ. 2529							
ลพบุรี	141,291	151,443	75,548	75,126	- 420	2529	151,443
นครสวรรค์	101,281	101,708	69,038	81,201	+ 2,163	2529	101,792
เพชรบูรณ์	45,893	47,979	30,239	22,457	- 7,782	2529	47,979
สระบุรี	18,095	20,303	12,287	10,399	- 1,908	2524	34,275
สุโขธานี	8,589	9,572	9,552	6,752	- 3,800	2526	18,063
นครราชสีมา	28,186	33,155	8,340	6,111	- 3,229	2529	33,155
สุพรรณบุรี	2,653	7,890	4,546	3,922	- 824	2524	9,403
กาญจนบุรี	4,582	8,207	4,028	3,486	- 542	2528	8,207
ชัยภูมิ	14,020	11,768	2,275	1,673	- 602	2528	14,020
ชัยนาท	523	718	1,183	932	- 251	2526	2,490
รวม 10 จังหวัด เป็น % ของทั้งหมด รวมทั้งประเทศ	384,893	392,743	207,034 98%	190,039 99%	- 16,995 - 19,821	-	-
(5) ข้าวเคย เคยมอติโนได้สูงสุด 30,200,000 ตันใน พ.ศ. 2526							
กาญจนบุรี	6,580,003	5,557,430	5,648,116	5,724,673	+ 76,557	2526	8,027,048
สุพรรณบุรี	3,176,389	3,075,053	3,428,077	3,092,633	- 335,444	2526	4,065,893
ชลบุรี	2,754,928	2,431,582	2,380,138	2,837,767	+ 657,629	2531	2,937,767
กำแพงเพชร	2,280,551	1,819,215	1,914,732	2,085,855	+ 172,123	2527	2,500,178
ราชบุรี	1,603,478	1,542,025	1,409,342	1,826,023	+ 422,681	2526	2,876,334

จังหวัด	ผลิตใน พ.ศ.2528 ตัน	ผลิตใน พ.ศ.2529 ตัน	ผลิตใน พ.ศ.2530 ตัน	ผลิตใน พ.ศ.2531		สถิติปีที่ผลิตได้สูงสุด	
				ตัน	มากกว่าหรือ น้อยกว่าใน พ.ศ.2530 ตัน	พ.ศ.	ตัน
ระยอง	1,048,200	998,862	1,041,918	1,043,185	+ 1,267	2525	1,633,505
นครปฐม	1,044,813	1,254,589	1,484,843	1,440,888	- 23,977	2525	1,904,388
ขอนแก่น	859,158	785,767	724,102	998,707	+ 274,605	2528	1,173,138
นครสวรรค์	539,701	399,778	487,132	817,886	+ 360,653	2529	1,254,589
ประจวบคีรีขันธ์	780,893	920,489	768,759	887,288	- 101,493	2527	1,082,494
สุคริพนธ์	559,243	453,280	419,348	511,959	+ 92,611	2521	892,011
อหุรี	158,982	258,091	297,954	450,410	+ 152,456	2531	450,410
ชัยภูมิ	268,374	202,160	268,983	386,883	+ 128,880	2531	396,883
สระบุรี	52,804	70,354	159,924	333,833	+ 173,909	2531	333,833
สุโขทัย	242,335	384,767	429,899	328,493	- 103,406	2530	429,899
สุโขทัย	388,112	348,554	336,510	322,397	- 14,113	2528	388,112
บุรีรัมย์	200,737	202,183	210,498	318,845	+ 108,347	2531	318,845
ระยอง	273,315	288,532	287,938	317,210	+ 29,272	2525	364,350
เพชรบุรี	323,848	395,729	388,849	309,978	- 78,871	2528	607,488
ลำปาง	308,132	348,128	225,011	236,127	+ 10,116	2528	392,038
เลย	108,260	112,475	99,822	227,824	+ 128,002	2531	227,824
นครราชสีมา	81,750	89,832	86,899	199,961	+ 114,062	2531	199,961
พิษณุโลก	233,798	173,865	142,345	178,704	+ 36,359	2528	233,798
มุกดาหาร	125,386	118,998	108,418	152,842	+ 44,426	2527	129,267
สิงห์บุรี	70,300	85,868	75,588	113,377	+ 37,809	2531	113,377
ขอนแก่น	188,738	181,219	132,343	81,212	- 51,131	2527	282,548
อ่างทอง	45,317	47,424	41,817	83,188	+ 41,371	2531	83,188
ฉันทบุรี	56,293	48,472	50,058	81,584	+ 31,526	2531	81,584
รวม 28 จังหวัด	22,267,819	21,124,848	22,997,941	25,278,287	+ 2,278,328	-	-
เป็น % ของทั้งหมด	89%	88%	94%	93%			
รวมทั้งประเทศ	25,055,026	24,093,173	24,449,940	27,191,194	+ 2,741,254		
(8) อ้าวเหลือง เคยผลิตได้สูงสุด 356,484 ตัน ใน พ.ศ.2528							
สุโขทัย	87,270	87,351	100,151	54,071	- 46,080	2530	100,151
เชียงใหม่	45,518	48,978	50,597	50,311	- 286	2530	50,597
เลย	18,990	20,091	24,107	29,594	- 5,487	2531	29,594
กำแพงเพชร	19,897	33,146	36,960	28,855	- 8,105	2530	36,960
สุคริพนธ์	18,472	22,248	24,199	22,331	- 1,868	2530	24,199
นครสวรรค์	11,669	13,592	16,388	15,845	+ 457	2531	16,845
ตาก	8,837	8,529	8,487	13,434	+ 4,947	2531	13,434

จังหวัด	ผลิตใน พ.ศ.2528 ตัน	ผลิตใน พ.ศ.2529 ตัน	ผลิตใน พ.ศ.2530 ตัน	ผลิตใน พ.ศ.2531		สถิติปีที่ผลิตได้สูงสุด	
				ตัน	มากกว่าหรือน้อยกว่าใน พ.ศ.2530 ตัน	พ.ศ.	ตัน
แพร่	8,800	9,027	11,499	12,821	+ 1,322	2531	12,821
อุทุมวิ	4,109	5,780	9,289	12,454	+ 3,165	2531	12,454
เพชรบูรณ์	8,160	11,371	10,307	11,400	+ 1,093	2531	11,400
สุโขทัยธานี	2,561	4,805	5,841	10,142	+ 4,301	2531	10,142
เรียงราย	5,582	5,257	6,144	9,507	+ 3,353	2531	9,507
ปราจีนบุรี	3,182	5,258	4,652	8,250	+ 3,598	2531	8,250
ขอนแก่น	2,124	4,243	7,297	7,978	+ 681	2531	7,978
พิษณุโลก	2,706	5,864	10,921	7,552	- 3,369	2530	10,921
สระบุรี	5,523	3,445	9,252	6,782	- 2,470	2525	18,187
สุครธานี	322	600	1,344	6,706	+ 5,362	2531	6,706
นครราชสีมา	2,748	3,413	4,180	5,709	+ 1,549	2531	5,709
ลำปาง	2,874	3,066	2,909	4,293	+ 2,384	2531	4,293
รวม 18 จังหวัด เป็น % ของทั้งหมด รวมทั้งประเทศ	235,224 86%	296,062 88%	343,484 88%	318,035 94%	- 25,449 - 18,739	-	-
	(7) ตัวชี้แจง เคมผลิตได้สูงสุด 172,084 ตัน ใน พ.ศ.2528						
เชียงใหม่	12,889	9,910	16,758	16,454	- 304	2530	16,758
ลำปาง	17,840	18,215	18,778	14,147	- 2,631	2528	17,840
น่าน	15,774	10,988	11,178	10,798	- 382	2528	15,774
พะเยา	6,154	7,212	9,860	10,007	+ 147	2531	10,007
เรียงราย	6,076	7,826	7,756	9,153	+ 1,397	2531	9,153
แพร่	9,186	7,379	7,001	6,837	- 164	2528	9,186
นครสวรรค์	4,048	6,358	5,428	5,983	+ 557	2529	6,358
กาฬสินธุ์	3,504	6,246	6,062	5,717	+ 655	2529	6,246
นครราชสีมา	4,414	6,998	5,686	5,089	+ 3	2529	6,998
ปราจีนบุรี	8,076	6,126	4,762	5,257	+ 606	2528	8,076
ศรีสะเกษ	4,197	4,902	5,328	5,174	- 152	2530	5,328
เลย	4,016	4,395	4,673	3,821	- 852	2530	4,673
จันทบุรี	4,187	3,300	3,801	3,556	- 45	2528	4,187
ลำพูน	4,484	3,225	3,506	3,247	- 259	2528	4,484
ขอนแก่น	1,625	2,689	2,982	3,232	+ 255	2531	3,232
ตาก	2,816	3,946	4,125	2,912	- 1,213	2530	4,125
ระยอง	2,411	3,279	2,879	2,691	- 188	2529	3,279
บุรีรัมย์	4,338	3,946	2,604	2,560	- 44	2528	4,338
พิษณุโลก	2,522	1,801	2,215	2,382	+ 167	2528	2,522

จังหวัด	ผลิตใน พ.ศ.2528 ตัน	ผลิตใน พ.ศ.2529 ตัน	ผลิตใน พ.ศ.2530 ตัน	ผลิตใน พ.ศ.2531		สถิติปีที่ผลิตได้สูงสุด		
				ตัน	มากกว่าหรือน้อยกว่าใน พ.ศ.2530 ตัน	พ.ศ.	ตัน	
อุตรดิตถ์	3,766	2,864	2,507	2,286	- 221	2528	3,766	
เพชรบูรณ์	2,710	3,539	2,665	2,222	- 443	2529	3,539	
ชัยภูมิ	1,761	2,921	2,340	2,186	- 152	2529	2,921	
สุรินทร์	1,355	2,201	1,789	2,058	+ 289	2529	2,201	
สระบุรี	2,743	3,776	2,288	1,788	- 600	2529	3,770	
นครศรีธรรมราช	1,938	1,318	1,829	1,845	+ 18	2528	1,938	
รวม 25 จังหวัด	132,299	133,360	135,568	132,002	- 3,664	-	-	
เป็น % ของทั้งหมด	77%	78%	80%	82%				
ผลผลิตรวมทั้งอื่น	172,084	171,378	169,187	161,529	- 7,658			
	(8) มีใบ เหมผลิตได้สูงสุดในปี พ.ศ. 2524 ปริมาณ 192,570 ตัน							
เพชรบูรณ์	8,386	13,786	7,023	11,054	+ 4,031	2527	18,251	
สุโขทัย	6,968	10,636	9,462	9,695	+ 233	2526	14,888	
ฉะบุรี	18,738	11,467	3,381	6,906	+ 3,526	2524	24,322	
กาญจนบุรี	6,799	8,963	6,707	8,800	+ 1,093	2524	9,580	
ปราจีนบุรี	6,908	6,161	3,363	6,082	+ 2,719	2524	12,482	
น่าน	1,738	6,912	3,358	3,948	+ 692	2529	6,912	
นครราชสีมา	4,874	7,258	4,689	3,511	- 1,178	2523	18,232	
กำแพงเพชร	978	2,059	796	3,350	+ 2,554	2525	6,801	
จันทบุรี	6,957	3,204	1,935	2,826	+ 1,191	2528	6,957	
สระบุรี	2,098	2,788	1,449	2,873	+ 1,424	2524	12,063	
นครสวรรค์	2,342	1,238	1,016	2,743	+ 1,727	2524	29,283	
เลย	6,486	7,891	2,533	2,527	- 6	2525	28,857	
พะเยา	0	1,119	689	2,376	+ 1,687	2531	2,376	
สุโขทัย	1,076	2,600	2,838	1,704	- 1,132	2524	9,601	
ชัยภูมิ	221	1,092	238	887	+ 649	2523	1,284	
แพร่	823	1,733	1,250	720	- 530	2529	1,733	
เพชรบุรี	2,142	2,280	1,239	685	- 554	2624	8,441	
ประจวบคีรีขันธ์	483	1,818	736	427	- 309	2529	1,818	
อุบลราชธานี	1,106	1,221	679	405	- 274	2529	1,221	
รวม 19 จังหวัด	77,079	93,926	62,077	69,519	+ 17,442	-	-	
เป็น % ของทั้งหมด	97%	92%	91%	93%				
ผลผลิตรวมทั้งอื่น	79,426	101,511	67,261	74,321	+ 17,060			

จังหวัด	ผลิตใน พ.ศ.2528 ตัน	ผลิตใน พ.ศ.2529 ตัน	ผลิตใน พ.ศ.2530 ตัน	ผลิตใน พ.ศ.2531		สถิติปีที่ผลิตได้สูงสุด	
				ตัน	มากกว่าหรือ น้อยกว่าใน พ.ศ.2530 ตัน	พ.ศ.	ตัน
(๑) ปอกแก้ว เคยผลิตได้สูงสุด 337,814 ตัน ใน พ.ศ.2522							
ชัยภูมิ	20,561	41,936	39,858	22,799	- 17,067	2527	54,870
อุบลราชธานี	20,933	23,042	23,140	18,823	- 4,517	2522	31,558
ศรีสะเกษ	19,647	20,881	19,534	17,861	- 1,883	2522	29,919
อุดรธานี	16,214	12,442	10,188	13,070	- 8,116	2522	36,819
นครราชสีมา	13,336	28,379	17,187	13,010	- 4,177	2529	26,379
ขอนแก่น	14,562	27,920	24,029	11,634	- 12,396	2522	42,581
ปราจีนบุรี	4,271	11,708	12,531	10,408	- 2,123	2530	12,631
สุรินทร์	9,346	12,881	13,910	9,530	- 4,380	2522	23,860
บึงกาฬ	10,825	10,164	7,611	6,262	- 1,349	2527	15,806
บุรีรัมย์	8,024	8,210	14,263	5,686	- 8,568	2523	18,829
มหาสารคาม	6,774	6,886	3,799	6,629	+ 1,830	2521	24,071
ร้อยเอ็ด	6,483	1,765	4,548	5,010	+ 462	2522	7,838
หนองคาย	1,920	6,419	7,566	4,707	- 2,858	2521	10,616
กาฬสินธุ์	4,663	6,687	6,506	4,607	- 1,899	2522	15,632
เลย	1,418	6,236	3,396	3,724	+ 328	2522	7,306
สกลนคร	3,124	3,308	5,177	2,689	- 2,488	2526	7,819
มุกดาหาร	1,132	2,938	2,872	2,688	- 284	2527	3,846
นครพนม	298	430	826	521	- 306	2521	8,082
รวม 18 จังหวัด	181,518	246,611	225,926	158,128	- 87,708	-	-
เป็น % ของทั้งหมด	99.99 %	99.74 %	99.82 %	100 %	-	-	-
รวมทั้งสิ้น	181,570	247,261	226,311	158,128	- 88,183	-	-

สรุปผลแตกต่างระหว่างการผลิตข้าวและพืชไร่สำคัญ 10 ชนิด (รวมละหุ่ง) ใน พ.ศ.2531 กับในอดีต

ผลสรุปต่อไปนี้เป็นผลจากสถิติการเกษตรแห่งประเทศไทย ปีการเพาะปลูก 2530-2531 ซึ่งมีสถิติผลผลิตสำหรับ พ.ศ.2522 ถึง พ.ศ.2531 กับสถิติประกอบรายงานธนาคารโลกฉบับที่สอง พ.ศ.2526 (REPORT NO 3507 a-TH.THAILAND - PROGRAM AND POLICY PRIORITIES FOR AN AGRICULTURAL ECONOMY IN TRANSITION-ANNEX 9-TABLE 2.01 P.192) สำหรับสถิติผลผลิตของ พ.ศ.2502 ถึง พ.ศ.2518

LIART

พืช	ผลผลิต พ.ศ. ๒๕๓๑		สถิติที่สูงสุดที่ผลิตได้ในอดีต พ.ศ. และสถิติสูงสุด	
	เฉลี่ย กก./ไร่	ผลผลิต-ตัน	เฉลี่ย กก./ไร่	ผลผลิต-ตัน
ข้าวเปลือก	318	18,024	331 (2528)	20,284 (2529)
มันสำปะหลัง	2,307	22,307	2,985 (2528)	22,307 (2531)
ข้าวโพด	328	2,781	412 (2522)	4,934 (2529)
ถั่วเขียว	98	287	185 (2503)	352 (2528)
ข้าวฟ่าง	192	192	588 (2507)	404 (2529)
ถั่ว	7,824	27,191	7,878 (2525)	30,200 (2525)
ถั่วเหลือง	178	338	215 (2502)	358 (2530)
ถั่วลิสง	217	189	228 (2518)	230 (2518)
ฝ้าย	187	74	213 (2524)	193 (2524)
ปอแก้ว	173	168	222 (2507)	888 (2518)
กระทู้	109	29	198 (2514)	63 (2508)

สถิติการผลิตซึ่งสำคัญที่สุด คือผลผลิตต่อไร่ ซึ่งแสดงถึงระดับของการพัฒนาการเกษตร (PRODUCTIVITY) ที่สามารถปรับปรุงขึ้นได้จริง ข้อมูลเปรียบเทียบในตารางข้างบนนี้จึงชี้ชัดว่าผลผลิตต่อไร่ล่าสุดของพ.ศ.2531 ยังต่ำกว่าระดับผลผลิตในอดีตเป็นอันมาก ฉะนั้นเป้าหมายเฉพาะหน้าขั้นต้น จึงควรมุ่งที่จะพัฒนาการผลิตทุกรูปแบบ เพื่อให้สามารถเพิ่มผลผลิตขึ้นได้จริง สำหรับแต่ละพืชให้ทัดเทียมกับสถิติในอดีต เป็นสำคัญ สำหรับปริมาณผลผลิตรวมนั้นปรากฏว่าในพ.ศ.2531 สามารถผลิตมันสำปะหลังได้เป็นสถิติสูงสุด คือ ถึง 22,307,000 ตัน เปรียบเทียบกับสถิติผลผลิตสูงสุดในอดีตใน พ.ศ.2527 ซึ่งผลิตได้ 19,985,000 ตัน และใน พ.ศ.2530 ประมาณ 19,554,000 ตัน นอกจากนั้นแล้ว ผลผลิตรวมของข้าวเปลือกและพืชไร่อีก 9 ชนิด ยังได้น้อยกว่าปริมาณของสถิติสูงสุดอีกมาก คือคำนวณเป็นเปอร์เซ็นต์ของปริมาณผลผลิตในพ.ศ.2531 ต่อปริมาณผลิตสูงสุดเปรียบเทียบกันได้ดังนี้ คือ.-

ผลผลิตเปรียบเทียบของ พ.ศ.2531 ต่ำกว่าสถิติที่เคยผลิตได้สูงสุด

พืช	ผลผลิต พ.ศ.2531 ต่ำกว่าสถิติสูงสุดในอดีต	
	คำนวณเป็นส่วนร้อย %	ยังต่ำกว่าสถิติสูงสุด-ตัน
ข้าวเปลือก	89 %	2,222,000
มันสำปะหลัง	111 %	มากกว่า 2,322,000
ข้าวโพด	56 %	2,153,000
ถั่วเขียว	76 %	84,964
ข้าวฟ่าง	47 %	212,000
ถั่วเหลือง	90 %	3,008,808
ถั่วลิสง	95 %	18,739
ฝ้าย	38 %	119,249
ปอแก้ว	47 %	179,886
ตะกั่ว	54 %	24,200

ตัวอย่าง โครงการผลิตถั่วเหลืองให้พอใช้ภายในเวลาอีก 5 ปี พ.ศ.2533 ถึง พ.ศ.2537 ของกระทรวงเกษตรฯ (BANGKOK POST 7 APRIL 1989 - PRODUCTION OF SOYBEAN TO INCREASE) มีรายงานข่าวเรื่องการริเริ่มโครงการของกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ เพื่อพัฒนาผลผลิตถั่วเหลือง ซึ่งต่อมาได้รับการพัฒนาการผลิตและการตลาดถั่วเหลือง 2532-33, 2536-37 มีประกอบการพิจารณา จึงสรุปประเด็นสำคัญได้ดังต่อไปนี้.-

สรุปเป้าหมายที่กำหนดไว้ตามโครงการเพิ่มผลผลิตถั่วเหลืองให้พอใช้ภายใน พ.ศ. 2537
เปรียบเทียบกับสถิติผลผลิตจริงในอดีต

พ.ศ.	เนื้อที่ปลูก-ไร่		ผลผลิต-ตัน		ผลผลิตต่อไร่/กก.	
		เพิ่มขึ้นกว่า ปีก่อน		เพิ่มขึ้นกว่า ปีก่อน		เพิ่มขึ้นกว่า ปีก่อน
	ผลผลิตในอดีตเพื่อเปรียบเทียบ					
2520	636,000	- 103,000	113,000	- 300	178	-
2530	1,799,000	+ 274,613	368,000	+ 47,080	202	- 4
2531 (สถิติ)	1,896,000	+ 97,000	338,000	- 18,000	178	- 24
2531	ตามโครงการได้ประมาณการตัวเลขการผลิตในปัจจุบันไว้แตกต่างจากความเป็นจริงมากคือ.-					
2531-32 ปัจจุบัน	2,312,000		490,000		212	
	เริ่มโครงการ พ.ศ. 2533 และสิ้นสุดโครงการ พ.ศ. 2537					
2533	2,500,000	ยังไม่ทราบของ พ.ศ. 2532	660,000	ยังไม่ทราบ	220	ยังไม่ทราบ
2534	2,800,000	+ 100,000	610,000	+ 60,000	230	+ 10
2535	2,800,000	+ 200,000	680,000	+ 70,000	240	+ 10
2536	3,000,000	+ 200,000	760,000	+ 80,000	250	+ 10
2537	3,200,000	+ 200,000	850,000	+ 90,000	260	+ 10

ตามโครงการหน้า 8 เรื่อง "6 เป้าหมายการผลิตเมล็ดถั่วเหลือง" ข้างบนนี้ นั้น ได้แสดงถึงที่มาของเป้าหมายนั้นไว้ด้วยว่าเป็น "มติการประชุมคณะกรรมการนโยบายและแผนพัฒนาการเกษตรและสหกรณ์ ครั้งที่ 3/2531 วันที่ 29 พฤศจิกายน 2531" (เป็นคณะรัฐมนตรีชุดปัจจุบันของพลเอกชาติชาย ชุณหะวัณ นายกรัฐมนตรี ซึ่งแถลงนโยบายต่อรัฐสภา เมื่อวันที่ 25 ส.ค.2531)

ผลผลิตได้แท้จริง ต่ำกว่าเป้าหมายตามโครงการพัฒนาเศรษฐกิจแห่งชาติอย่างยิ่งตลอดมา สำหรับแผน 4 (พ.ศ.2520-2524) ตามแผนได้เน้นในเรื่องผลผลิตถั่วเหลืองและสำหรับแผน 6 (พ.ศ.2525-2529) ได้เน้นในเรื่องผลผลิตต่อไร่เป็นสำคัญ ส่วนแผน 8 ในปัจจุบัน(2530-2534) นั้นปรากฏว่าไม่ได้กำหนดเป้าหมายไว้เลย ซึ่งคงจะเป็นเพราะ ผลการพัฒนาตามแผนก่อน ๆ นั้น สำหรับพืชนี้ได้ล้มเหลวมาตลอด คงสรุปได้ว่าตลอดระยะเวลาแห่งการปกครองโดยรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ.2521 นั้น เป้าหมายการผลิตถั่วเหลืองของชาติไม่มีความสำคัญทางปฏิบัติอย่างใดเลย มีสถิติเปรียบเทียบได้ชัดเจนดังต่อไปนี้.-

LIART

ตารางเปรียบเทียบเป้าหมายผลผลิตถั่วเหลืองตามแผนกับที่ผลิตได้จริง

พ.ศ.2520-2531

ผลผลิต(1,000 ตัน) ตามระยะเวลาแห่งการพัฒนาตามแผน 4

รายการ	พ.ศ. 2520	2521	2522	2523	2524	รวม
เป้าหมายตามแผน	310	330	350	390	410	1,790
ผลผลิตได้จริง	114	98	159	102	100	673

ตามระยะเวลาแห่งการพัฒนาตามแผน 5

รายการ	พ.ศ. 2525	2526	2527	2528	2529	รวม
เนื้อที่ปลูก (1,000 ไร่)						
เป้าหมายตามแผน	1,100	1,300	1,400	1,600	1,800	7,200
ผลผลิตได้จริง	797	778	1,008	1,253	1,524	6,360
ผลผลิตรวม (1,000 ตัน)						
เป้าหมายตามแผน	200	200	300	300	400	1,400
ผลผลิตได้จริง	132	113	179	246	309	979
ผลผลิตเฉลี่ยต่อไร่ (กก.)						
เป้าหมายตามแผน	154	171	200	219	229	194
ผลผลิตได้จริง	165	145	177	198	202	182

ผลผลิตได้จริงตามระยะเวลาแห่งการพัฒนาตามแผน 6 ปัจจุบัน

พ.ศ.	เนื้อที่ปลูก (1,000 ไร่)	ผลผลิต (1,000 ตัน)	ผลผลิตต่อไร่ (กก.)
2530	1,799	368	197
2531	2,280	338	149

สรุปแล้วตั้งแต่เมื่อ พ.ศ. 2520 การผลิตถั่วเหลืองทั้งประเทศได้ผลเฉลี่ยต่อไร่ 179 กก. ซึ่ง
ณ บัดนี้ได้ลดลงเหลือเพียง 149 กก./ไร่ ใน พ.ศ.2531

แต่แล้วจู่ ๆ โครงการปรับปรุงการผลิตถั่วเหลืองให้พอใช้ภายในประเทศ พ.ศ.2532 ก็ได้
กำเนิดขึ้นโดยตั้งเป้าหมายของ พ.ศ.2534 ปีแรกของการเริ่มโครงการขึ้นใหม่เอี่ยม ใช้งบประมาณ

LI RT

เฉพาะกิจเป็นยอดเงิน 437 ล้านบาทเศษ ไว้ด้วยตัวเลขผลผลิตต่อไร่สูงถึง 220 กก. ต่อไร่ จาก 149 กก. ต่อไร่ ของ พ.ศ.2531 และเพิ่มขึ้นถึง 280 กก. ต่อไร่ในปีสิ้นสุดโครงการ พ.ศ. 2537

ยิ่งกว่านั้น พิจารณาจากการเพาะปลูกจริงในปัจจุบัน สำหรับจังหวัดที่สามารถผลิตถั่วเหลือง ได้สูงสุด คือจังหวัดสุโขทัย ใน พ.ศ.2530 เปรียบเทียบกับของ พ.ศ. 2531 ก็ปรากฏว่าผลผลิตของ พ.ศ. 2530 ได้ลดลงกว่าของ พ.ศ. 2531 ถึงเกือบครึ่ง คือผลิตได้ใน พ.ศ.2531 เพียง 64,071 ตัน จาก 100,151 ตัน ใน พ.ศ.2530 เพราะผลผลิตต่อไร่ได้ตกต่ำลงอย่างมาก คือใน พ.ศ.2531 ผลิตได้เฉลี่ยเพียง 178 กก./ไร่ เปรียบเทียบกับ 207 กก./ไร่ ของ พ.ศ. 2530 ทั้ง ๆ ที่ได้ใช้เนื้อที่เพาะปลูกใกล้เคียงกัน และจังหวัดสุโขทัยเพียงจังหวัดเดียวนั้นได้นำหน้าในการผลิตถั่วเหลืองตลอดมา และใน พ.ศ. 2531 ซึ่งเป็นปีล่าสุดนั้น ผลผลิตถั่วเหลืองของจังหวัดสุโขทัยจังหวัดเดียวเป็นสัดส่วนถึง 29 เปอร์เซ็นต์ของผลผลิตรวมทั้งประเทศ ทั้งเคยผลิตถั่วเหลืองได้เป็นสัดส่วนสูงสุดของทั้งประเทศ ถึง 38 เปอร์เซ็นต์ ใน พ.ศ.2525 ดังนั้นกรณีที่ผลผลิตถั่วเหลืองของจังหวัดสุโขทัยได้ลดลงถึง 46,080 ตัน ทั้งนี้ในปัจจุบัน จึงย่อมเป็นอุปสรรคใหญ่หลวงเฉพาะหน้าของโครงการผลิตถั่วเหลือง ให้เพียงพอต่อความต้องการภายในประเทศขณะนี้เป็นอย่างยิ่ง

อนึ่ง ตามแผนได้กำหนด "อ. ผลที่คาดว่าจะได้รับ" ไว้ 4 ประการ โดยในข้อ "อ.3 สามารถลดการขาดดุลการค้าและประหยัดเงินตราต่างประเทศของการนำเข้าผลิตภัณฑ์ถั่วเหลือง โดยเฉพาะกากถั่วเหลือง ได้ปีละไม่ต่ำกว่าพันล้านบาท" นั้น ปรากฏว่าใน พ.ศ. 2530 ไทยต้องซื้อกากถั่วเหลืองมาใช้เป็นมูลค่าเพียง 1,277 ล้านบาทเท่านั้น (หน้า 28) (โครงการนี้ต้องใช้งบประมาณรวม 478 ล้านบาทเศษในเวลา 5 ปี) ฉะนั้น ผลที่คาดว่าจะได้รับตามโครงการนี้จึงเกินความเป็นจริงที่พึงปฏิบัติได้เป็นอันมาก

โครงการผลิตฝ้ายให้พอใช้ พ.ศ. 2533-2535 ของกรมส่งเสริมการเกษตร"(โครงการเร่งรัดการผลิตฝ้ายภายใต้แผนพัฒนาพืชและสัตว์เพื่อสนับสนุนนโยบายการผลิตทางการเกษตร พ.ศ. 2533-2536 " พร้อมกับบันทึก " สถานการณ์การผลิตฝ้ายปี 2531-32") มีเป้าหมายจะเพิ่มผลผลิตฝ้ายปุ๋ยใน พ.ศ. 2533 เป็นปริมาณ 30,000 ตัน " พ.ศ.2534-31,500 ตัน และใน พ.ศ.2535 เพิ่มขึ้นเป็น 33,000 ตัน ทั้งนี้โดยมุ่งลดต้นทุนการผลิตของเกษตรกรอย่างน้อยร้อยละ 25" และใช้งบประมาณใน 3 ปี 108,964,000 บาท

ตั้งแต่ พ.ศ. 2523 ซึ่งเริ่มใช้รัฐธรรมนูญปัจจุบัน เคยผลิตฝ้ายได้สูงสุดใน พ.ศ.2524 และผลิตได้ต่ำสุดใน พ.ศ. 2530 ทำให้อุตสาหกรรมสิ่งทอ ต้องนำเข้าฝ้ายปุ๋ยเป็นเงินถึง 8,880 ล้านบาท ใน พ.ศ. 2530 จากเพียง 3,199 ล้านบาท ใน พ.ศ. 2524 มีสถิติเทียบเคียงกันได้ดังนี้.-

พ.ศ.	ผลผลิตได้ในประเทศ		ต้องนำเข้าจากต่างประเทศ	รวมปริมาณ ฝ้ายปุยที่ได้ใช้
	เป็นฝ้ายคงเมล็ด	หีบเป็นฝ้ายปุยได้	ฝ้ายปุย	
2524	192,800 ตัน	84,138 ตัน	75,481 ตัน	139,917 ตัน
2530	57,281 ตัน	19,086 ตัน	249,828 ตัน	288,713 ตัน

สาเหตุที่ทำให้ผลผลิตฝ้ายในประเทศลดลงอย่างรุนแรง แทนที่จะเพิ่มขึ้นได้ตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจสังคมแห่งชาติ จากบันทึกสถานการณ์ผลิตฝ้ายปี 2531-32 ของกระทรวงเกษตรและสหกรณ์เองดังกล่าว ได้ศึกษาเหตุของทางราชการเองที่ทำให้ผลผลิตฝ้ายในประเทศลดลงจาก พ.ศ. 2524 ซึ่งผลิตได้สูงสุด คงเหลือเพียง 29% ใน พ.ศ. 2530 มายืนยันให้ได้ตระหนักไว้ดังต่อไปนี้.-

เริ่มตัดบันทึกสถานการณ์ผลิตฝ้ายปี 2531-32

การทบทวนวิเคราะห์นโยบาย แผนงาน โครงการมาตรการที่ผ่านมา

ในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 4 (พ.ศ.2520-2524) รัฐบาลมีนโยบายผลิตฝ้ายเพื่อทดแทนการนำเข้าและรักษาระดับราคาฝ้าย โดยมีมาตรการที่สนับสนุนที่สำคัญ และเน้นหนักหลาย ๆ อย่าง อาทิ เช่น มีการกำหนดราคาฝ้ายขั้นต่ำ การพยุงราคา ตลอดจนการประกันราคาและการแทรกแซงตลาดรับซื้อฝ้าย เพื่อรักษาระดับราคา นอกจากนี้ก็มีการดำเนินการปกติประจำของหน่วยราชการในสังกัดกระทรวงเกษตรฯ อาทิเช่น การศึกษาวิเคราะห์ต้นทุนการผลิต การวิจัยปรับปรุงพันธุ์ฝ้าย การวิจัยโรคแมลงศัตรูฝ้าย การถ่ายทอดเทคโนโลยีสู่เกษตรกร ฯลฯ ซึ่งผลปรากฏว่าในช่วงแผนฯ ฉบับที่ 4 ดังกล่าวมีการขยายการผลิตฝ้ายอย่างเห็นเด่นชัด พื้นที่เพาะปลูกมีอัตราเพิ่มถึงร้อยละ 22.20 ในขณะที่ผลผลิตและผลผลิตต่อไร่มีอัตราเพิ่มขึ้นร้อยละ 25.51 และ 2.87 ตามลำดับ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในปี 2523-24 ผลิตฝ้ายดอกได้ถึง 192,570 ตันคิดเทียบเป็นฝ้ายปุยประมาณ 86,000 ตัน ซึ่งนับว่าเป็นผลผลิตที่สูงสุดของการปลูกฝ้ายไทย ถึงแม้จะมีการขยายการผลิตได้ผลค่อนข้างน่าพอใจ แต่เมื่อพิจารณาการดำเนินงานในการรับซื้อฝ้ายเพื่อแทรกแซงตลาดโดยมุ่งหวังจะยกระดับราคานั้น ไม่ประสบความสำเร็จ เพราะประสบกับภาวะการขาดทุน ยกเว้นแต่ที่รัฐบาลมีกำลังเงินเพียงพอที่จะอุดหนุนช่วยเหลือเกษตรกร

ในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 5 (พ.ศ.2525-2529) รัฐบาลก็ยังคงมีนโยบายผลิตเพื่อทดแทนการนำเข้า แต่การค้าขายฝ้ายเป็นไปโดยเสรี ไม่มีการแทรกแซงตลาด และในช่วงแผนฯ ฉบับที่ 5

นี้ได้มีการทำแผนเพิ่มผลผลิตและลดต้นทุนการปลูกฝ้าย ซึ่งสาระสำคัญของแผนเพิ่มผลผลิตนี้ก็คล้ายคลึงกับลักษณะงานประจำปี แต่มีการชี้ให้ชัดเจนขึ้น อาทิเช่น เร่งรัดการผลิตเมล็ดพันธุ์ดี กระจายเมล็ดพันธุ์ดี การถ่ายทอดเทคโนโลยี นอกจากนี้ก็ยังได้กำหนดเขตการปลูกฝ้ายซึ่งได้มีการกำหนดเน้นเขตการปลูกฝ้ายเพื่ออุตสาหกรรมเขตการปลูกฝ้ายแปลงใหญ่และเขตยกระดับรายได้ และในแผนเพิ่มผลผลิตฯ นี้ยังได้มีการพิจารณาปรับปรุงกานำเข้าฝ้าย ซึ่งผลปรากฏว่ากานำเข้าเพิ่มจากเดิมกิโลกรัมละ 0.33 บาท เป็นร้อยละ 6 ของราคานำเข้า C.I.F. แต่ไม่เกินกิโลกรัมละ 1 บาท"

ปัญหาด้านการผลิต

1. ผลผลิตฝ้ายไม่เพียงพอต่อความต้องการ ความต้องการใช้ฝ้ายปุยเพื่อใช้ในอุตสาหกรรมสิ่งทอในประเทศ อาทิเช่น ในปี 2528 ต้องการประมาณ 176,908 ตัน แต่ผลิตได้เพียง 34,000 ตัน ซึ่งผลิตได้เพียงร้อยละ 19 ของความต้องการ และในปี 2529 ต้องการใช้ฝ้ายปุยประมาณ 220,239 ตัน แต่ผลิตได้เพียง 33,837 ตัน ซึ่งผลิตได้เพียงร้อยละ 15 ของความต้องการเท่านั้น ฝ้ายที่ผลิตได้ส่วนใหญ่ประมาณร้อยละ 90 เป็นฝ้ายชนิดใยยาวและยาวปานกลาง ส่วนฝ้ายใยสั้นนั้นทางกรมวิชาการยังไม่มีพันธุ์ที่เหมาะสม สำหรับฝ้ายใยยาวพิเศษนั้นยังไม่สามารถผลิตได้ เนื่องจากลักษณะทางภูมิภาคไม่เอื้ออำนวย

การที่ประเทศไทยผลิตฝ้ายไม่เพียงพอต่อความต้องการนั้น เนื่องจากสาเหตุสำคัญอันได้แก่ กากาฝ้ายไม่มีเสถียรภาพ ทำให้เกษตรกรไม่มีความมั่นใจที่จะขยายการผลิตราคากากาฝ้ายทั้งเมล็ดและชนิดกะที่เกษตรกรขายได้โดยเฉลี่ยกิโลกรัมละ 8.32 บาท

ในช่วงปี 2525-2530 มีความผันผวนขึ้นลง อาทิเช่น ในปี 2525 ราคากากาฝ้ายทั้งเมล็ดชนิดกะที่เกษตรกรขายได้โดยเฉลี่ย กิโลกรัมละ 8.32 บาท ในช่วงปี 2526-2528 เกษตรกรขายได้กิโลกรัมละ 10.58-11.88 บาท แต่ในช่วงปี 2529 เกษตรกรขายฝ้ายได้เพียงกิโลกรัมละ 8.87 บาท และขายได้กิโลกรัมละ 12.81 บาท ในปี 2530 นอกจากสาเหตุราคากากาฝ้ายไม่มีเสถียรภาพแล้วสาเหตุที่สำคัญอีกประการหนึ่งก็ได้แก่ ฝ้ายเป็นพืชที่มีแมลงศัตรูพืชรบกวนอย่างมาก ทำให้เกษตรกรต้องเสียค่าใช้จ่ายและเวลาตลอดจนสุขภาพทรุดโทรม จากการดูแลรักษา ฝ้ายปราบศัตรูฝ้าย และยังมีการใช้ยาปราบศัตรูพืชไม่ถูกทั้งชนิดอัตราและเวลา ทำให้การป้องกันกำจัดศัตรูพืชไม่ได้ผลเท่าที่ควร ส่งผลไปถึงการผลิตฝ้ายโดยส่วนรวม"

ปัญหาด้านการตลาด

1. วิธีการตลาดของฝ้ายไทย ซึ่งศึกษาโดยสำนักงานเศรษฐกิจการเกษตร ปรากฏ

LIART

ว่าในวงจรตั้งแต่เกษตรกรผู้ปลูกฝ้ายจนถึงผู้ใช้ฝ้าย ได้มีการซื้อขายผ่านหลายขั้นตอน เกษตรกรผู้ปลูกฝ้ายส่วนใหญ่จะขายฝ้ายดอกแก่พ่อค้ารวบรวมท้องถิ่นถึงร้อยละ ๕๕.๘๔ รองลงมาที่จำหน่ายให้แก่โรงงานหีบฝ้าย พ่อค้ารวบรวมท้องถิ่น และพ่อค้าตัวแทนหรือนายหน้า ร้อยละ ๒๔.๐๘, ๑๒.๒๕ และ ๘.๐๐ ตามลำดับ ที่เหลืออีกร้อยละ ๑.๘๒ จำหน่ายให้แก่สถาบันเกษตรกร

พ่อค้ารวบรวมท้องถิ่น ทำการรวบรวมฝ้ายดอกจากเกษตรกรโดยตรงแล้วจะทำการขายผลผลิตที่รวบรวมได้ให้แก่พ่อค้ารวบรวมท้องถิ่นร้อยละ ๘.๘๓ ที่เหลือขายให้แก่โรงงานหีบฝ้ายร้อยละ ๓.๘๒

พ่อค้าตัวแทนและนายหน้า ทำการรวบรวมฝ้ายดอกจากเกษตรกร พ่อค้ารวบรวมท้องถิ่นและสถาบันเกษตรกร แล้วจะทำการส่งไปให้แก่โรงงานหีบฝ้ายร้อยละ ๔.๐๐ และพ่อค้ารวบรวมท้องถิ่นร้อยละ ๒.๓๕

สถาบันเกษตรกร ซึ่งได้แก่ สหกรณ์การเกษตร สมาคมผู้ค้าฝ้าย และกลุ่มเกษตรกรจะทำการรวบรวมฝ้ายดอกจากเกษตรกร แล้วทำการขายผลผลิตที่รวบรวมได้ให้แก่โรงงานหีบฝ้ายถึงร้อยละ ๑.๑๔ พ่อค้ารวบรวมท้องถิ่นร้อยละ ๐.๒๓ และที่เหลือผ่านพ่อค้าตัวแทนหรือนายหน้าร้อยละ ๐.๒๕

โรงงานหีบฝ้าย ทำการรวบรวมฝ้ายดอกจากเกษตรกร พ่อค้ารวบรวมท้องถิ่น พ่อค้าตัวแทนหรือนายหน้า และสถาบันเกษตรกร แล้วจะทำการแปรรูปเป็นฝ้ายปุย เมล็ดฝ้าย และกากเมล็ดฝ้าย ซึ่งจะขายให้แก่โรงงานปั่นด้ายและทอผ้า โรงงานอุตสาหกรรมสกัดน้ำมันพืช และโรงงานผลิตอาหารสัตว์โดยตรงถึงร้อยละ ๘๖.๐๔ ส่งออกโดยตรงร้อยละ ๒๕.๐๘ และที่เหลือส่งให้หยง กทม.ร้อยละ ๘.๐๐

หยง กทม. ทำการรวบรวมฝ้ายจากโรงงานหีบฝ้ายแล้ว จะส่งต่อไปยังพ่อค้าส่งออกเพื่อส่งไปจำหน่ายต่างประเทศร้อยละ ๘.๓๐ และที่เหลือส่งไปยังโรงงานปั่นด้ายและทอผ้าร้อยละ ๒.๗๐

ด้านการประสานงาน

๑. จากบัญชีบดุลฝ้ายของไทย โดยสมาคมสิ่งทอ ซึ่งให้เห็ว่ามีการใช้ฝ้ายในประเทศแต่ละปีมีปริมาณสูงมาก เมื่อเทียบกับผลผลิตที่ผลิตได้ ทำให้ต้องสูญเสียเงินตราต่างประเทศไปปีละหลายพันล้านบาท ในการนำเข้าฝ้ายเพื่อมาใช้ในอุตสาหกรรมสิ่งทอ ทั้ง ๆ ที่ประเทศไทยประสบกับปัญหาภาวะการขาดดุลการค้าอย่างรุนแรง

การพัฒนาฝ้ายไทยโดยมีวัตถุประสงค์ผลิตเพื่อทดแทนการนำเข้าไม่สามารถจะบรรลุผลนั้น สาเหตุสำคัญอีกประการหนึ่ง ก็ได้แก่การประสานงานกันระหว่างผู้ผลิต ผู้ใช้ และหน่วยราชการที่เกี่ยวข้อง กับการผลิตและการตลาดยังไม่ใกล้ชิดและจริงจัง ถึงแม้ว่าในช่วงแผนฯ ฉบับที่ ๔ คณะรัฐมนตรีจะได้มีมติอนุมัติการแต่งตั้งคณะกรรมการพัฒนาฝ้ายระดับกระทรวง โดยมีรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์เป็นประธาน โดยมีหน้าที่กำหนดนโยบายต่างๆ ตลอดจนวางโครงการส่งเสริมการผลิตให้เพียงพอับความต้องการของตลาดก็ตาม แต่เนื่องจากองค์ประกอบของคณะกรรมการชุดนี้มีได้ครอบคลุมถึงบางหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น กรมการค้าภายใน กรมการค้าต่างประเทศ และภาคเอกชน เช่น โรงหีบฝ้าย โรงงานปั่นด้าย รวมทั้งเกษตรกรผู้ปลูกฝ้าย ทำให้ขาดการประสานงานที่ก่อให้เกิดความร่วมมืออย่างจริงจังระหว่างภาครัฐบาล เอกชน และเกษตรกร ซึ่งทำให้การพัฒนาฝ้ายไม่ได้ผลอย่างทีคาดหวัง

2. นอกจากนี้แล้วแผนปฏิบัติงานของหน่วยราชการต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับฝ้ายก็ได้เป็นแผนร่วมเดียวกัน ต่างหน่วยงานก็มีแผนปฏิบัติงานด้านฝ้ายไปในรูปแบบของตน เพราะการขาดการประสานงานในการร่วมวางแผนเดียวกัน บางครั้งอาจก่อให้เกิดการปฏิบัติงานที่ซ้ำซ้อนกัน มีผลทำให้การแก้กลับการพัฒนาฝ้ายไม่เป็นในทิศทางเดียวกันเท่าที่ควรจะเป็น' (จับคัดโครงการ)

โครงการพัฒนาการผลิตฝ้าย พ.ศ.2533-2535 เปรียบเทียบกับผลปฏิบัติตามโครงการแผนพัฒนาเศรษฐกิจ แผน 4-6 และ 8 ถึงปัจจุบัน

พ.ศ.2520 - 2531

ผลผลิต (1,000 ตัน) ตามระยะเวลาแห่งการพัฒนาตามแผน 4

รายการ	พ.ศ. 2520	2521	2522	2523	2524	รวม
เป้าหมายตามแผน	63	78	115	149	205	608
ผลผลิตได้จริง	27	<u>91</u>	74	143	193	628

ผลผลิต (1,000 ตัน) ตามระยะเวลาแห่งการพัฒนาตามแผน 5

รายการ	พ.ศ. 2526	2526	2527	2528	2529	รวม
เนื้อที่ปลูก (1,000 ไร่)						
เป้าหมายตามแผน	1,100	1,300	1,400	1,600	1,800	7,200
ผลผลิตได้จริง	797	778	1,008	1,253	1,524	6,360
ผลผลิตรวม (1,000 ตัน)						
เป้าหมายตามแผน	200	200	300	300	400	1,400
ผลผลิตได้จริง	132	113	179	248	309	879
ผลผลิตเฉลี่ยต่อไร่ (กก.)						
เป้าหมายตามแผน	154	171	200	219	229	194
ผลผลิตได้จริง	165	146	177	196	202	182

ผลผลิตได้จริงตามระยะเวลาแห่งการพัฒนาตามแผน 6 ปัจจุบัน

พ.ศ.	เนื้อที่ปลูก (1,000 ไร่)	ผลผลิต (1,000 ตัน)	ผลผลิตต่อไร่ (กก.)
2530	315	57	180
2531 (สถิติปีล่าสุด)	412	74	179
2522 (เริ่มใช้รัฐธรรมนูญปัจจุบัน)	429	74	169
2524 (เริ่มรัฐบาลประม 2)	949	193	203
	เป้าหมายผลผลิตตามแผน พ.ศ. 2532		
2533	150	30	200
2534	150	31.5	210
2535	150	33	220

นอกจากนี้ตามโครงการปัจจุบัน ซึ่งจะต้องใช้งบประมาณรวม 108 ล้านบาท ยังได้กำหนดผลตอบแทนที่จะได้รับไว้น่าเลื่อมใสมาก หากจะสามารถปฏิบัติได้จริง กล่าวคือ:-

2.ผลตอบแทนต่อประเทศ

โครงการเร่งรัดการผลิตฝ้ายสามารถทำให้เพิ่มพื้นที่การปลูกฝ้ายตั้งแต่ปี 2533-2536 ปีละ 160,000 ไร่ หรือคิดเป็นผลผลิตเพิ่มขึ้นปีละ 30,000 ตัน คิดเป็นมูลค่าปีละ 380 ล้านบาท ซึ่งสามารถทดแทนการนำเข้าฝ้ายปุ๋ยไว้รวมร้อยละ 14-18 และสามารถลดมูลค่าการนำเข้าได้ 950-1,250 ล้านบาท (หน้า 18)

และในเรื่อง "เป้าหมาย" ของโครงการพัฒนาหน้า 8 ยังได้กำหนดไว้ด้วยว่า โครงการนี้จะมีผลเป็นการ "(2) ลดต้นทุนการผลิตของเกษตรกรอย่างน้อยร้อยละ 25" ซึ่งหากดำเนินการได้จริงตามนั้น ก็จะเกิดผลประโยชน์ยิ่งใหญ่แก่เกษตรกร และอันนั้นเองคือหัวใจของการพัฒนาการเกษตรทั้งปวง และเป็นการเพิ่มผลกำไรจากการประกอบการของเกษตรกรได้ทันทีแน่นอน

แต่เช่นเดียวกับโครงการพัฒนาการผลิตถั่วเหลือง โครงการพัฒนาการผลิตฝ้ายนี้ก็ได้รับเริ่มขึ้นโดยกระทรวงเกษตรและสหกรณ์แห่งรัฐบาลนายกรัฐมนตรีชาติชาย ชุณหะวัณ ปัจจุบัน ซึ่งเป็นการทำหน้าที่อันถูกต้อง แต่เป็นที่น่าเสียดายที่ตามหลักฐานและผลปฏิบัติจริงตลอดระยะเวลาตั้งแต่ พ.ศ.2520 เป็นต้นมา ซึ่งได้เริ่มการปกครองบ้านเมืองกันโดยระบอบประชาธิปไตยปัจจุบัน ผลการดำเนินงานที่ได้ปรากฏแท้จริงตามสถิติการเกษตรแห่งชาติ กลับปรากฏว่ายิ่งนานวันผลผลิตยิ่งลดลง เช่น ฝ้ายเคยผลิตได้ปริมาณสูงถึง 193,000 ตันใน พ.ศ.2524 ก็ได้ลดลงมาเหลือเพียง 74,000 ตัน ใน พ.ศ.2531 สำหรับถั่วเหลืองก็แม้ปริมาณผลิตได้สูงขึ้นบ้าง แต่ก็ยังห่างไกลจากความต้องการใช้ในประเทศ และผลผลิตต่อไร่ลดลงเหลือเพียง 149 กก./ไร่ ในพ.ศ.2531 จากสถิติสูงสุดที่เคยทำได้ถึง 202 กก./ไร่ ใน พ.ศ.2529

สำหรับเกษตรกรผู้ผลิตนั้นแทนที่ต้นทุนการผลิตจะลดลง ดังที่โครงการทั้งสองให้ความหวังไว้ แต่จากสถิติการเกษตรแห่งชาติ ก็กลับปรากฏว่า นอกจากผลผลิตต่อไร่จะไม่เกิดขึ้นได้จริงแล้ว ค่าใช้จ่ายในการผลิตพืชเศรษฐกิจทุกชนิดยังได้สูงขึ้นตลอดเวลา ดังเช่นสถิติต้นทุนการผลิตถั่วเหลืองและฝ้ายของ พ.ศ.2529-2531 ซึ่งถัดมาให้ประกอบการพิจารณาด้วยดังต่อไปนี้.-

ต้นทุนการผลิตของถั่วเหลืองและฝ้าย พ.ศ.2529-2531

บาท ต่อ กก.

พืช	พ.ศ.2529	พ.ศ.2530	พ.ศ.2531
ถั่วเหลือง	4.60	4.79	8.91
ฝ้าย	8.50	10.02	10.09

วิเคราะห์โครงการเพิ่มผลผลิตตัวเหลืองและฝ้ายของรัฐบาลปัจจุบัน พ.ศ.2532

- (1) เป็นโครงการซึ่งเขียนขึ้นตามสะดวกเฉพาะหน้า โดยไม่นำผลปฏิบัติข้อเท็จจริง และข้อบกพร่องในอดีต รวมทั้งความเป็นไปได้ในด้านเทคโนโลยีเข้าประกอบการพิจารณา เพื่อให้โครงการปัจจุบันมีทางปฏิบัติให้บรรลุผลได้แท้จริงเลย
- (2) ในบันทึกสภานะการณ การผลิตฝ้าย พ.ศ.2530-2531 ระบุข้อบกพร่องต่าง ๆ ในอดีตไว้ นั้น ตรงกับรายงานธนาคารโลก พ.ศ.2521 (หน้า 2-8) ชัดแจ้งเป็นต้นว่า ขาดการประสานงานกันระหว่างหน่วยงานด้วยกันอย่างสิ้นเชิง (อุปสรรค "ด้านการประสานงาน" หน้า 22-23)
- (3) กรณีที่หน่วยราชการ "กล้า" เสนอโครงการซึ่งไม่มีทางจะปฏิบัติได้ผลจริงต่อรัฐบาลดังนี้ คงเป็นเพราะแน่ใจได้จากประสบการณ์ในอดีต ที่ว่านักการเมืองผู้เข้าบริหารบ้านเมืองย่อมเปลี่ยนแปลงกันไปตามวาระ ไม่เคยมีการดำเนินงานต่อเนื่องกัน และไม่เคยติดตามผลปฏิบัติตามโครงการกันเลย ถึงขนาดที่แม้แต่โครงการตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจแห่งชาติก็ไม่เคยถือปฏิบัติได้ผลแท้จริงใกล้เคียงกับเป้าหมายมาก่อนเลย แผนแล้วแผนเล่า แต่ก็ไม่เคยมีการปรับปรุงแก้ไขทางปฏิบัติให้หน่วยงานที่รับผิดชอบดำเนินงาน ให้แม้ใกล้เคียงกับเป้าหมายกันได้เลย
- (4) ในแง่ของผู้แทนปวงชนชาวไทย ซึ่งมีหน้าที่ควบคุมการบริหารราชการแผ่นดิน ตลอดระยะเวลาอันยาวนานถึง 67 ปีแห่งการปกครองโดยระบอบประชาธิปไตยกันมานั้น ยังไม่มีลู่วางใดๆเลยที่จะเข้าให้ถึงประเด็นอันถูกต้องแท้จริง ที่จะทำให้สามารถบังคับการให้การบริหารราชการแผ่นดินบรรลุผลตามนโยบายที่กำหนดขึ้นได้
- ดังที่รัฐบาลพลเอกเปรม ติณสูลานนท์ นายกรัฐมนตรี ได้แถลงยืนยันไว้ต่อรัฐสภาเมื่อ 30 กรกฎาคม 2523 ว่า "รัฐบาลมั่นใจว่า วิธีบังคับให้แสดงการจัดสรรงบประมาณรายจ่ายกระจายออกเป็นรายจังหวัด จะมีผลกระตุ้นให้กลไกการบริหารงานของรัฐบาลในระดับจังหวัดได้ปฏิบัติหน้าที่ได้เต็มภาคภูมิ จะมีผลให้ผู้ว่าราชการจังหวัดได้เข้าร่วมรับผิดชอบกับส่วนราชการเจ้าของงบประมาณ ในการเร่งรัดดำเนินการ รวมทั้งติดตามผลงานโดยตลอด" คำยืนยันอันหนักแน่นมั่นคงอย่างที่ไม่เคยมีมาก่อนดังนี้ ในขณะที่นั้นซึ่งเป็นระยะเวลาแห่งการปกครองเริ่มแรกหัวต่อหัวเลี้ยวตามรัฐธรรมนูญปัจจุบัน นับว่าเป็นมิติใหม่แห่งการควบคุมการบริหารราชการแผ่นดินยุคใหม่ ยุคแห่งการปฏิรูป และการปฏิวัติครั้งสุดท้ายต่อเนื่องกันใน พ.ศ.2519 และ พ.ศ.2520" แต่บัดนี้ก็กลายเป็นแต่เพียง "ฝันสลาย" สิ้นเชิงไปแล้ว

(5) การริเริ่มใช้กลไกบริการของคณะผู้เชี่ยวชาญตามแบบอย่างสากล (SPECIALIST SERVICE) เข้าเพิ่มประสิทธิภาพของระบบรัฐสภา ได้เริ่มขึ้นแล้วเมื่อ พ.ศ.2524 เมื่อ พ.ศ.2523 ประธานสภาผู้แทนราษฎร (นายบุญเท่ง ทองสวัสดิ์ ส.ส.ลำปาง) ในฐานะรองประธานรัฐสภา รักษาการแทนประธานรัฐสภา ซึ่งไปราชการต่างประเทศ ได้ออกคำสั่งแต่งตั้งสมาชิกรัฐสภา ส.ส. และเลขาธิการรัฐสภา และเจ้าหน้าที่ชั้นสูงของรัฐสภาฝ่ายละ ๘ คน เป็นคณะกรรมการพิจารณาข้อมูลในการปรับปรุงประสิทธิภาพของระบบรัฐสภาขึ้น ทั้งนี้โดยให้ผู้เขียนทำหน้าที่ประธานคณะกรรมการ

คณะกรรมการได้กำหนดมาตรการหลัก ๓ ประการตามแบบอย่างสากล โดยเฉพาะอย่างยิ่งแบบแผนของรัฐสภา สหรัฐอเมริกาและออสเตรเลีย ประกอบด้วย การเพิ่มประสิทธิภาพของรัฐสภา ในการอำนวยความสะดวกด้านเอกสารข้อมูล การเชิญบุคคลภายนอกผู้รอบรู้เกี่ยวข้องในประเด็นการพิจารณาของคณะกรรมการมาให้ข้อเท็จจริงความคิดเห็นตามที่ได้กำหนดไว้แล้วรัฐธรรมนูญฯ พ.ศ.2521 และข้อบังคับของรัฐสภา ที่เรียกกันว่า "PUBLIC HEARING"

สำหรับมาตรการประการที่สามได้แก่การสร้างระบบคณะผู้เชี่ยวชาญ (SPECIALIST SERVICE) ขึ้นในรัฐสภา โดยอาศัยแบบอย่างของสภาสูงของสหรัฐอเมริกา ซึ่งมีคณะผู้เชี่ยวชาญในแต่ละสาขาวิชาการและกิจกรรมเรื่องราวระดับต่าง ๆ มากกว่าจำนวนคณะกรรมการเสี้ยวอีก ในพ.ศ.2524 รัฐสภาได้รับงบกลางของรัฐบาลจำนวนหนึ่ง เพื่อจ้างนักวิชาการจากสถาบันอุดมศึกษาผู้สันทัดแต่ละเรื่องราวโดยเจาะจง เข้ามาเริ่มศึกษาปัญหาสำคัญของบ้านเมือง เป็นต้นว่า การเพิ่มผลผลิตการเกษตรและการเพิ่มพูนรายได้ให้แก่ครอบครัวเกษตรกร การแก้ไขการขาดดุลการค้าเรือรังถึงขั้นวิกฤต เป็นต้น แต่ในที่สุดการปรับปรุงประสิทธิภาพของระบบรัฐสภาความคิดริเริ่มของสมาชิกรัฐสภาผู้แทนราษฎร ผู้ทำหน้าที่ประธานรัฐสภาฯ ดังที่กล่าวมา ก็มีอันเป็นไปต้องล้มเหลวลงจนได้ เพราะเกิดการติดขัดขึ้นที่ตัวบุคคล ตามหลักฐานที่มีอยู่ในรัฐสภา

จากเหตุข้อเท็จจริงดังที่ได้กล่าวมา ผู้เขียนยังมีความแน่ใจว่า ระบบผู้เชี่ยวชาญนี้ คือช่วงที่ขาดอยู่ ในการที่จะช่วยให้ผู้แทนปวงชนสามารถเข้าถึงประเด็นของเรื่อง เช่น เมื่อเจ้าหน้าที่กระทรวงเกษตรฯ จะเสนอโครงการปรับปรุงผลผลิตถั่วเหลืองและฝ้ายเข้ามารัฐมนตรีผู้รับผิดชอบกระทรวงเกษตรฯ ก็จะมีข้อมูลหลักฐานให้ฝ่ายราชการประจำเสนอโครงการที่จะสามารถนำไปปฏิบัติได้ผลจริงจัง แทนที่จะเป็นโครงการเช่นที่เป็นอยู่ขณะนี้ ทางด้านผู้แทนปวงชน ซึ่งมีหน้าที่ควบคุมการบริหารราชการแผ่นดิน ก็จะสามารเข้าถึงประเด็นการปฏิบัติได้จริง วิเคราะห์โครงการและติดตามการดำเนินการของฝ่ายข้าราชการประจำ อย่างผู้สันทัดกรณีรอบรู้ทันเหตุการณ์ จึงสามารถตัดสินใจได้อย่างถูกต้องแทนประชาชน

ระบอบประชาธิปไตยนั้น จะบรรลุผลได้แท้จริงย่อมขึ้นอยู่กับการที่ประชาชนผู้ทรงอำนาจอธิปไตยจะเป็นผู้รอบรู้ในเหตุการณ์พอสมควร (WELL-INFORMED PUBLIC) เป็นรากฐานประชาธิปไตย เข้าร่วมในการทำหน้าที่ของผู้แทนปวงชน ซึ่งคนได้มอบหมายให้ทำการแทนติดตามผลการปฏิบัติงานอย่างผู้รอบรู้ตามควร และให้คุณให้โทษแก่ผู้แทนราษฎรและพรรคการเมืองผู้ทำหน้าที่ตัวแทนของประชาชน อย่างไรก็ตามตามสภาพที่เป็นอยู่ขณะนี้ย่อมเห็นได้ชัดว่าเพราะเหตุที่ผู้แทนปวงชนขาดความรู้ที่จำเป็นในการทำหน้าที่ของตนแทนตัวการดังที่ได้กล่าวมาแล้วนั้นจึงจำเป็นต้องสร้างระบบผู้เชี่ยวชาญในสาขาวิชาการและเรื่องราวซึ่งสำคัญ โดยริบค่านที่สุด เฉพาะหน้า มิฉะนั้นแล้ว บรรดาผู้แทนปวงชนทั้งปวงก็จะไม่สามารถเข้าถึงประเด็นเรื่องราวอันเป็นอุปสรรคปัญหาสำคัญของบ้านเมืองได้เลย ดังเช่นที่ได้เป็นมาแล้ว ตลอดระยะเวลา 6 ปีแห่งการปกครองประเทศกันด้วยระบอบประชาธิปไตย

สถานการณ์สำคัญยิ่งใหญ่อุบัติเฉพาะหน้า ในเรื่องความอดอยากยากจนของประชากรไทยส่วนใหญ่ของประเทศ ได้แก่ครอบครัววิกฤตชาวชนบท ในต้น พ.ศ.2532 ปัจจุบัน ได้มีข้อมูลสำคัญยิ่งในเรื่องช่องว่างในสังคมไทย ก็รายได้เฉลี่ยระหว่างชาวชนบท ซึ่งประกอบเป็นพลเมืองส่วนใหญ่ของประเทศกับชาวเมือง ได้แตกต่างกันเพิ่มขึ้นมากยิ่งขึ้น ถึงขนาดที่รายได้ของชาวชนบทหรือครอบครัววิกฤตเป็นเพียงหนึ่งในสิบของรายได้เฉลี่ยของชาวเมือง และมีแนวโน้มที่จะยิ่งห่างกันมากยิ่งขึ้นในอนาคตอันใกล้ จึงเป็นการสมควรที่จะยกหลักฐานข้อมูลในเรื่องดังกล่าวมาบันทึกให้ปรากฏไว้ด้วยดังต่อไปนี้.-

ประมวลข้อมูลเกี่ยวกับรายได้เฉลี่ยของชาวชนบทขณะนี้ เป็นเพียงหนึ่งในสิบของชาวเมือง

ก. หลักฐานเอกสารที่ใช้พิจารณา ประกอบด้วย

- (1) "BUILDING UP STEAM-ECONOMIC MONITOR-THAILAND" FAR EASTERN ECONOMIC REVIEW-12 JAN.1989
- (2) "ECONOMIC RESTURCTURING WILL NOT END POVERTY"- NATION EDITORIAL-27 MARCH 1989.
- (3) "F.A.O.URGES INCOME EQUITY IN FAVOUR OF RURAL SECTOR" BANGKOK POST-27 APRIL 1989
- (4) "RURAL-URBAN INCOME GAP GROWING"- F.A.O.-POST 27' APRIL 1989
- (5) "AGRICULTURE GROWTHRATE OUTPACED BY FACTORIES"- POST-9 MAY 1989

LI RT

(8) "FARM GROWTH EXPECTED TO SLOW BY 3% ANNUALLY."-

POST - 3 AUG.1989

(7) "TABLE 57. GROSS NATIONAL PRODUCT BY INDUSTRIAL ORIGIN AND NATIONAL INCOME AT CURRENT PRICES" and also "AT 1972 PRICE" (TABLE 58) BANK OF THAILAND.

ข้อมูลโดยสรุป (ในวงเล็บท้ายข้อมูลได้กำกับเลขที่ของเอกสารอ้างอิงที่ประมวล
ขึ้นพิจารณาไว้ด้วย)

1. เปรียบเทียบรายได้เฉลี่ยของประชาชาติ (GNP) ของภาคเกษตรกรรม และ
พืชผล (CROPS) กับของภาคอุตสาหกรรม และภาคอื่นนอกจากภาคเกษตรกรรม สำหรับระยะ
เวลาต่าง ๆ (7)

มูลค่าผลผลิตประชาชาติเปรียบเทียบ (ล้านบาท)

รายการ	ตามราคา พ.ศ.2515			ตามราคาปัจจุบัน		
	พ.ศ.2522	พ.ศ.252	พ.ศ.2531	พ.ศ.2522	พ.ศ.2526	พ.ศ.2531
ภาคเกษตรกรรมรวม	71,408	81,449	83,772	147,076	204,443	247,748
เฉพาะพืช	61,804	61,919	62,815	107,980	149,973	163,676
ภาคอื่นนอกจากเกษตรกรรม	205,499	28,276	411,602	409,164	720,470	1,217,988
เฉพาะอุตสาหกรรม	67,841	72,252	114,038	109,740	176,200	357,851
รวมมูลค่าเฉลี่ยคนทั้ง ประเทศ (บาท)	-	6,854	8,960	11,843	18,188	26,412

สรุปสำหรับมูลค่าเฉลี่ยรายได้ภาคเกษตรกรรมรวมใน พ.ศ.2531 ปัจจุบันมีจำนวน
ประชากรนอกเขตเทศบาลรวม 44,239,276 คน ตามราคาปัจจุบัน จึงมีรายได้เฉลี่ยต่อคนนอกเขต
เทศบาล 6,600 บาทต่อปี เปรียบเทียบกับประชากรในเขตเทศบาล 9,633,897 คน มีรายได้รวม
1,217,988 ล้านบาท จากภาคอื่น ๆ นอกจากเกษตรกรรม จึงเป็นรายได้เฉลี่ยคนละ 128,427 บาท

LI RT

๒. เปอร์เซ็นต์การเติบโตต่อปีสำหรับเศรษฐกิจภาคต่าง ๆ (1)

ภาค	พ.ศ. 2528	พ.ศ. 2529	พ.ศ. 2530	พ.ศ. 2531
เกษตรกรรม	8.17%	0.24%	-1.08%	8.58%
อุตสาหกรรม	-0.81%	9.83%	13.58%	12.45%

๓.11 ประเทศในเอเชียแปซิฟิกซึ่งยากจนที่สุด (2) เช่น พม่า ลาว และกัมพูชา ในประเทศเหล่านี้ช่องว่างระหว่างคนจนกับคนรวยยิ่งห่างกันมากขึ้นทุกที ขณะนี้คนจนถึงราว 40 เปอร์เซนต์ของพลเมือง มีรายได้ประชาชาติอยู่เพียง 20 เปอร์เซนต์ของรายได้ทั้งหมด

4. จุดอ่อนของการส่งเสริมการลงทุนในประเทศกำลังพัฒนาโดยเฉพาะอย่างยิ่งในประเทศไทย (2) การส่งเสริมการลงทุนอาจมีผลเป็นการสร้างตำแหน่งงานเพิ่มมูลค่าสินค้าส่งออก และส่งเสริมความเติบโตทางเศรษฐกิจ แต่โดยทั่วไปผลจากความเติบโตนั้นส่งเสริมความร่ำรวย เฉพาะผู้ลงทุนจากต่างประเทศ กับอุตสาหกรรมมั่งคั่งร่ำรวยในประเทศซึ่งลงทุนร่วมกัน ผลของการก้าวหน้าทางเศรษฐกิจจากการนั้นเกือบไม่มีอันสืบให้ตกได้กับประชากรส่วนใหญ่ของประเทศ ซึ่งยากจนเลย การลงทุนจากต่างประเทศยังมีผลร้ายติดตามทำให้เศรษฐกิจของประเทศที่กำลังพัฒนาต้องผูกพันอยู่กับการส่งสินค้าออกและการนำเงินยืมเข้ามาลงทุนและใช้จ่ายจากต่างประเทศ

๕. องค์การอาหารและเกษตรแห่งสหประชาชาติ ยืนยันว่าช่องว่างระหว่างชาวชนบทกับชาวเมืองขณะนี้ห่างกันอยู่ถึงสิบเท่าตัว และกำลังถ่างออกไปอีก (๓) และ (๔)

๕.1 ช่องว่างซึ่งยิ่งถ่างออกไปอีกโดยลำดับ ระหว่างรายได้ของชาวชนบทกับชาวเมืองสำหรับภูมิภาคเอเชียแปซิฟิก นอกจากจะไม่เป็นธรรมแล้ว ยังส่งผลขัดขวางการพัฒนาการเกษตรอีกด้วย

๕.2 ในช่วงเวลา 12 ปีที่ผ่านมา ทั้งภูมิภาคมีสถิติการก้าวหน้าทางผลผลิตเกษตรกรรมรวมกันในอัตราสูงถึง 3.6 เปอร์เซนต์ต่อปี ซึ่งนับว่าเป็นอัตราที่สูงมาก เป็นถึงสองเท่าของอัตรารวมของทั้ง "โลก"

๕.3 ผลผลิตธัญญาหารรวมทั้งภูมิภาคสูงถึง 720 ล้านตัน จากเพียง 620 ล้านตันใน พ.ศ. 2520 หรือเพิ่มขึ้นได้ถึง 38 เปอร์เซนต์ แต่อย่างไรก็ตาม สำหรับระยะเวลาเดียวกัน ปริมาณธัญญาหารที่ภูมิภาคนี้ส่งไปจำหน่ายเป็นสินค้าออกได้ ได้เพิ่มขึ้นเพียงเล็กน้อยมาก คือเพียงจาก 18 เปอร์เซนต์ของผลผลิต เป็นเพียง 22 เปอร์เซนต์เท่านั้น ทั้งนี้จึงแสดงว่าผลผลิตธัญญาหารซึ่งได้เพิ่มขึ้นนั้น ก็เพียงเพื่อใช้บริโภคเอง ฉะนั้น ปัญหาสำคัญเฉพาะหน้าจึงอยู่ที่ว่า เมื่อประชากรส่วนใหญ่ของภูมิภาคนี้ไม่มีกำลังซื้อสูงขึ้นเพียงพอ จึงจะไม่สามารถส่งผลให้เป็นการเร่งรัดการพัฒนาผลผลิตต่อไปได้ตามที่ควรจะเป็น

๕.4 ไร่ที่สุดสำหรับภูมิภาคนี้ก็คือว่ามีเพียง 8 ประเทศที่ช่องว่างระหว่าง

รายได้ภาคเกษตรกรรมกับภาคอุตสาหกรรมและบริการ ใกล้เคียงกันมากหรือเท่าเทียมกัน ได้แก่ ประเทศที่สามารถพัฒนาก้าวหน้าได้สมบูรณ์แล้ว คือประเทศญี่ปุ่น ออสเตรเลีย และนิวซีแลนด์ เท่านั้น

6.5 แม้แต่ประเทศที่สามารถพัฒนาเศรษฐกิจส่วนรวมก้าวหน้าไปได้มาก เช่นประเทศไทยก็ปรากฏว่าช่องว่างในสังคมได้ยิ่งห่างกันมากขึ้น กล่าวคือ รายได้ของชาวเมือง สูงกว่าของชาวชนบทถึงราวสิบเท่าตัว ตามสถิติต่อไปนี้.-

รายได้เฉลี่ยของชาวชนบท ซึ่งประกอบเป็นสัดส่วนถึง 70 เปอร์เซ็นต์ของประชากรทั้งประเทศ ก็เท่ากับเพียง 371 เหรียญสหรัฐอเมริกาต่อปี (เท่ากับ 9,534 บาท) เปรียบเทียบกับรายได้เฉลี่ยของชาวเมือง 3,681 เหรียญสหรัฐอเมริกา ต่อปี (เท่ากับ 94,601 บาท)

6. อัตราความเติบโตทางภาคการเกษตรต่อไปมีแนวโน้มถึงขนาดจะลดลงเท่านั้น แต่ทางภาคอุตสาหกรรมจะเติบโตถึง 13.5 เปอร์เซ็นต์ (5)

7. อัตราความเติบโตทางภาคเกษตรกรรมสำหรับปีต่อ ๆ ไปตลอดเวลาห้าปีจะลดลงในปริมาณปีละ 3 เปอร์เซ็นต์ (6)

ฉะนั้น ตามอัตราความเติบโตของภาคอุตสาหกรรมตามข้อ 6. และ ของภาคเกษตรกรรม ตามข้อ. 7 รายได้เฉลี่ยของชาวชนบท (RURAL) และชาวเมือง (URBAN) สำหรับ พ.ศ.2533 ถึง พ.ศ.2537 จะเป็นดังต่อไปนี้.-

พ.ศ.	รายได้เฉลี่ยของชาวชนบท (บาท)	รายได้เฉลี่ยของชาวเมือง (บาท)
2533	9,250	107,382
2534	8,972	144,986
2535	8,702	164,535
2536	8,440	186,747
2537	8,186	211,957

หากเป็นไปตามแนวโน้มดังนี้จริงแล้ว รายได้ของชาวเมืองจะสูงกว่ารายได้ของชาวชนบท ซึ่งมีจำนวนประชากรถึง 70 เปอร์เซ็นต์ของทั้งประเทศถึง 25.89 เท่าตัวใน พ.ศ.2537 ซึ่งจะยอมให้เป็นดังนั้นไม่ได้ ฉะนั้น จึงต้องเร่งพัฒนาเพิ่มผลผลิตเกษตรกรรม ลดต้นทุนการผลิต ดูแลให้กสิกรจำหน่ายพืชผลของตนได้ในราคาอันเป็นธรรม เพื่อเพิ่มพูนรายได้ของครอบครัวอย่างน้อย 35 ล้านคนให้จงได้ ตั้งแต่บัดนี้ ทั้งนี้ในข้อ (10) ต่อไป อันเป็นหัวข้อสุดท้ายแห่งบทความนี้ จึงมีข้อเสนอแนะ ซึ่งมาตรการปรับปรุงแก้ไขเฉพาะหน้าให้บรรลุผลได้แท้จริงตามที่จำเป็น.

สาเหตุที่ทำให้รายได้ของครอบครัวเกษตรกรไม่เพิ่มขึ้นหรือถึงกับยิ่งลดลง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในระยะเวลาแห่งการปกครองตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ.2521 ตั้งแต่ พ.ศ.2522 เป็นต้นมา มีปรากฏอยู่ในสถิติการเกษตรของประเทศไทย ปีเพาะปลูก 2530/2531 อันเป็นสถิติทางราชการล่าสุด

ตารางเปรียบเทียบผลผลิตจากข้าวและพืชไร่ 10 ชนิด

ชนิดพืช	สถิติหน้า	สถิติผลผลิตสูงสุดระหว่าง พ.ศ.2520-31		ผลผลิตเฉลี่ย พ.ศ.2528-31	
		พ.ศ.	ผลิตได้ (ตัน)	(ตัน)	เท่ากับ % ของสถิติสูงสุด
ข้าวนาปี	22-23	2528	20,284,000	19,289,727	95%
มันสำปะหลัง	38	2527	19,985,000	19,094,855	95%
ข้าวโพด	30	2529	4,934,000	4,082,330	82%
ถั่วเขียว	54	2528	352,000	311,041	88%
ข้าวฟ่าง	62	2529	404,000	295,355	73%
อ้อย	46	2520	26,084,000	25,197,333	96%
ถั่วเหลือง	68	2530	358,000	312,519	87%
ถั่วลิสง	78	2529	171,000	173,547	101%
ฝ้าย	86	2524	193,000	78,129	40%
ปอแก้ว	94	2522	338,000	196,815	58%
ละหุ่ง	82	2520	43,200	29,600	68%
รวมผลผลิตพืช প্রধান 10 ชนิด			73,146,200 ตัน	69,021,651 ตัน	94%

จึงเป็นอันชัดเจนว่าผลผลิตเกษตรกรรมของเกษตรกรไทยในปัจจุบันมิได้เพิ่มสูงขึ้นตามระยะเวลาแห่งการพัฒนา และการลงทุนเพิ่มขึ้นในทุกด้านของรัฐบาลในระบอบประชาธิปไตยปัจจุบัน หากแต่กลับลดลง เช่นสำหรับอ้อยและละหุ่ง ผลผลิตขณะนี้ลดลงกว่าที่เคยผลิตได้สูงสุดใน พ.ศ.2520 ซึ่งเป็นเวลาช้านานมาถึง 10 กว่าปีแล้ว สำหรับปอแก้วผลผลิตปัจจุบันกลับลดลงกว่าใน พ.ศ.2522 ซึ่งเป็นปีที่เริ่มใช้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ.2521 ปกครองบ้านเมือง

และสำหรับฝ้าย ซึ่งไทยต้องใช้เป็นวัตถุดิบในการผลิตสิ่งทอ ซึ่งได้พัฒนาขึ้น

เป็นสินค้าส่งออกมูลค่าสูงสุดของประเทศมาตั้งแต่ พ.ศ.2528 และใน พ.ศ.2531 ได้มีมูลค่ารวมสูงถึง 58,827 ล้านบาทนั้น สถานะการขึงเชอร์รี่ถึงที่สุดในด้านการผลิต เพราะสามารถผลิตได้ในปัจจุบันเฉลี่ยเพียง 40 เปอร์เซ็นต์ของที่เคยผลิตได้สูงสุดเมื่อสิบปีก่อน (พ.ศ.2522) ทำให้ประเทศไทยต้องเสียเงินตราต่างประเทศซื้อฝ้ายคืบจากต่างประเทศเข้ามาเป็นยอดเงินถึง 8,986 ล้านบาทใน พ.ศ.2531 จากเพียง 2,068 ล้านบาท ใน พ.ศ.2521 (ก่อนเริ่มระบอบประชาธิปไตยปัจจุบัน) และเพียงงวดสามเดือนแรกของ พ.ศ.2532 นี้ มูลค่าฝ้ายที่ต้องนำเข้าจากต่างประเทศก็ได้คืบตัวสูงขึ้นเป็น 3.121 ล้านบาท (จากเพียง 1,520 ล้านบาทของงวดสามเดือนแรกในปีก่อน) สาปแล้วขณะนี้ได้มีความจำเป็นเพิ่มขึ้นเป็นอย่างน้อยถึงปีละ 10,000 บาท แล้วเพื่อซื้อฝ้ายเข้ามาใช้ในอุตสาหกรรมสิ่งทอ

เมื่อ พ.ศ.2524 ซึ่งได้เริ่มระบอบประชาธิปไตยตามรัฐธรรมนูญ พ.ศ. 2521 ไปแล้วตามปี กสิกรรมฝ้ายคงเมล็ดได้แล้วถึง 193,000 ตัน (หรือเท่ากับปริมาณฝ้ายปุ๋ย 64,333 ตัน) แต่ก็ได้ปล่อยปละละเลยกันให้ปริมาณผลผลิตลดลงเรื่อยมา จนใน พ.ศ. 2531 ซึ่งมีสถิติล่าสุดปรากฏว่าคงผลิตได้เพียง 78,129 ตันฝ้ายคงเมล็ด ปัจจุบันรัฐบาลจึงเริ่มตระหนักถึงความสำคัญของฝ้ายและเร่งรัดให้กระทรวงเกษตรเพิ่มผลผลิตให้ได้มากยิ่งขึ้นให้เพียงพอต่อความต้องการของภาคอุตสาหกรรม แต่แม้กระนั้นตามโครงการพัฒนาฝ้ายในปัจจุบัน ก็ตั้งเป้าหมายไว้เพียงว่าเพื่อให้สามารถเพิ่มผลผลิตฝ้ายปุ๋ยได้เพียง 33,000 ตัน หรือเท่ากับ 99,000 ตัน ฝ้ายออกหรือฝ้ายคงเมล็ด ในพ.ศ. 2538 อีก 3 ปีข้างหน้า ซึ่งหมายความว่าปริมาณฝ้าย ซึ่งเป็นรายได้สำคัญยิ่งรายหนึ่งของพืชไร่ แทนที่จะเพิ่มพูนขึ้นได้ถึง 10,000 ล้านบาท ตามที่ต้องสั่งซื้อจากต่างประเทศมาใช้ขณะนี้ ก็จะเป็นเพียง 51 เปอร์เซ็นต์ของฝ้ายที่เคยผลิตได้แล้วใน พ.ศ. 2524 คือเมื่อสิบปีก่อนเท่านั้นเอง ทั้งนี้โดยยังมีเงื่อนไขว่าจะสามารถเพิ่มผลผลิตฝ้ายได้จริงตามเป้าหมาย ซึ่งจากโครงการพัฒนาเศรษฐกิจสังคมของประเทศตลอดมาอย่างไม่เคยมีผลผลิตพืชใดเป็นผลสำเร็จตามเป้าหมายนั้น ๆ เลย

จึงไม่มีข้อสงสัยใดๆ อีกแล้ว ที่รายได้ของครอบครัวเกษตรกรไทยจะต้องลดลง และช่องว่างในสังคม อันเป็น "เงื่อนไข" ของลัทธิตรงกันข้ามกับระบอบเสรีประชาธิปไตย จะนำเชื่อนี้อย่างขึ้น

ราคาพืชผลที่เกษตรกรจำหน่ายได้ต่ำไม่คุ้มกับการลงทุนปลูกและบางปีราคาที่จำหน่ายได้กลับต่ำกว่าต้นทุนการผลิตเสียอีก นอกจากนั้นราคาที่เกษตรกรจำหน่ายพืชผลได้ยังแปรปรวนลดน้อยลงเป็นบางปีจากสถิติการเกษตรแห่งประเทศไทย ปี 2530/2531 มีสถิติให้เทียบเคียงกันได้ เห็นประจักษ์ชัดเจนในเรื่องการเทียบเปรียบเทียบในการตลาดอย่างสิ้นเชิงของเกษตรกรไทยดังต่อไปนี้.-

ตารางเปรียบเทียบต้นทุนการผลิต กับราคาที่ยกสิทธิ์จำหน่ายได้
ปีเพาะปลูก พ.ศ.2529-2530-2531

พืช	พ.ศ.2529		พ.ศ.2530		พ.ศ.2531	
	ต้นทุนผลิต	ยกสิทธิ์ขายได้	ต้นทุนผลิต	ยกสิทธิ์ขายได้	ต้นทุนผลิต	ยกสิทธิ์ขายได้
	ตันละบาท	ตันละบาท	ตันละบาท	ตันละบาท	ตันละบาท	ตันละบาท
ข้าว (นาปี)	<u>2,950</u>	<u>2,301</u>	<u>2,534</u>	<u>2,413</u>	3,094	3,764
ข้าวโพด	1,720	1,820	<u>1,900</u>	<u>1,600</u>	2,390	2,480
มันสำปะหลัง	440	780	410	890	410	610
อ้อย	<u>257</u>	<u>237</u>	<u>290</u>	<u>288</u>	270	328
ถั่วเขียว	5,750	6,400	<u>6,050</u>	<u>5,890</u>	6,410	7,940
ข้าวฟ่าง	1,810	1,820	<u>2,070</u>	<u>1,470</u>	2,130	2,340
ถั่วเหลือง	4,600	8,090	4,730	8,150	8,910	8,010
ถั่วลิสง	<u>5,370</u>	<u>5,300</u>	6,180	7,110	<u>5,050</u>	<u>4,990</u>
ฝ้าย	<u>8,590</u>	<u>8,480</u>	10,020	12,030	10,090	12,790
ปอแก้ว	<u>5,180</u>	<u>4,040</u>	4,900	3,270	5,210	4,490

หมายเหตุ (1) ได้ขีดเส้นใต้ไว้เป็นสำคัญสำหรับแต่ละพืชซึ่งในปีนั้นยกสิทธิ์ขายพืชผลได้ราคาต่ำกว่าราคาค้นทุนการเพาะปลูกขึ้น

(2) สถิติต้นทุนการผลิตและราคาที่ยกสิทธิ์จำหน่ายได้สำหรับมันสำปะหลังไม่น่าจะตรงกับความเป็นจริงตามสถิติการเกษตรฯ ในตารางข้างบนนี้ปรากฏว่ามีพืชสองชนิดซึ่งยกสิทธิ์จำหน่ายได้ในราคาที่สูงกว่าราคาค้นทุนการผลิตตลอดเวลา คือมันสำปะหลังกับถั่วเหลือง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในข้อมูลของมันสำปะหลังนั้นเป็นที่น่าสงสัยยิ่งนักในความถูกต้องของสถิตินั้นๆ เพราะราคามันสำปะหลังตกต่ำได้เป็นข่าวนับเป็นประจำในทุก ๆ ปี ตลอดเวลา เป็นปัญหายืนพื้นของเกษตรกรผู้ปลูกมันสำปะหลังส่วนใหญ่ในท้องที่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

จึงเป็นอันปรากฏว่า สำหรับพืชสำคัญที่สุด 10 ชนิด สำหรับระยะเวลา 3 ปีในปัจจุบัน (พ.ศ.2529 ถึง พ.ศ.2531) รวมเป็น 30 รายการ มีรายการที่ยกสิทธิ์ต้องขาดทุนในการลงทุน

ปลูกพืชนั้น ๆ ขึ้นถึง 13 รายการ (ขีดเส้นใต้ไว้) และมีวงเงินขาดทุนสูงสุด หรือได้กำไรน้อยที่สุด กับวงเงินผลกำไรสูงสุดต่อตัน สำหรับแต่ละพืชในปัจจุบันดังนี้.-

พืช	จากขาดทุนตันละบาท	ถึงได้กำไรสูงสุดตันละบาท
ข้าว	-848	870
มันสำปะหลัง	จากกำไรต่ำสุด 200 บาท	480
อ้อย	- 20	68
ถั่วเขียว	-180	1,530
ข้าวฟ่าง	-800	210
ถั่วเหลือง	จากกำไรต่ำสุด 1,100 บาท	1,490
ถั่วลิสง	- 70	1,930
ฝ้าย	-110	2,700
ปอแก้ว	-720	ขาดทุนตลอดสูงสุด 1,830 บาท

(10) มาตรการเฉพาะหน้าที่เสนอแนะให้เร่งดำเนินการทันที เพื่อเพิ่มผลผลิตเกษตรกรรม ลดต้นทุนการผลิต และเพิ่มพูนรายได้ของครอบครัววงศกร 38 ล้านคนให้บรรลุผลได้อย่างแท้จริงทันที่ตามที่ ตามข้อมูลมากมายที่ได้ประมวลสรุปมาแล้วนี้ เป็นที่แน่นอนว่า ถึงเวลาที่ต้องพิสูจน์ให้เห็นประจักษ์แล้ว ว่าการปกครองประเทศโดยระบอบประชาธิปไตยของเรา นั้นสามารถพัฒนาบ้านเมือง และสนองเจตนารมณ์ของประชากรส่วนใหญ่ของประเทศได้ผลจริงจังและถาวร "เงื่อนไข" เรื่องความอดอยากยากจน และแก้ไขช่องว่างในสังคมได้สำเร็จเป็นที่ประจักษ์

ตั้งแต่ พ.ศ.2522 ถึง พ.ศ.2531 มักมีเสียงกล่าวเชิงแก้ตัวกันว่าเมืองไทยของเรายังไม่เป็นประชาธิปไตยโดยสมบูรณ์ เพราะผู้ที่ได้ดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีบริหารประเทศมิได้มาจากการเลือกตั้งให้เป็นตัวแทนโดยตรงจากประชาชนผู้ทรงอำนาจอธิปไตย แต่ในขณะนั้นแม้ว่าข้อแก้ตัวดังนั้นจะได้หมดไปแล้ว แต่ก็ยังมีเสียงกล่าวกันอีกว่า แม้นายกรัฐมนตรีคนปัจจุบันจะได้รับแต่งตั้งจากประชาชนให้ทำหน้าที่สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรแทนประชาชนตามรัฐธรรมนูญแล้วก็ตาม แต่ในรัฐสภาก็ยังมีสมาชิกวุฒิสภา ซึ่งมีได้รับฉันทานุมัติจากราชฎาโดยตรง และตามรัฐธรรมนูญปัจจุบันก็ให้ถือว่าเป็น "ผู้แทนปวงชนชาวไทย" เช่นเดียวกับสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จึงถือว่า แม้เวลานี้เมืองไทยของเรายังไม่ได้ปกครองกันด้วยระบอบประชาธิปไตยสมบูรณ์ตามแบบนานาอารยประเทศอยู่ดี

แต่เราไม่ประสาทกันเสียเลยหรือว่า ในบรรดาหาประเทศที่ยิ่งใหญ่ทางเศรษฐกิจ และประเทศซึ่งได้ประชุมประจำปีกันในระดับผู้นำเศรษฐกิจของโลกที่กรุงปารีสในปีนี้ ในโอกาส

ที่ไปร่วมเฉลิมฉลองระบอบประชาธิปไตยของประเทศฝรั่งเศสนั้น ก็มีประเทศแคนาดา รวมอยู่ด้วยประเทศหนึ่ง และประเทศแคนาดานั้นก็ปกครองประเทศด้วยระบอบประชาธิปไตยเสรี โดยมีสองสภา เช่นของประเทศไทยและบรรดาสมาชิกสภาสูงหรือวุฒิสภา ซึ่งขณะนี้สมาชิกอยู่รวม ๑๑ ท่าน โดยยังมีตำแหน่งว่างอยู่อีก ๘ ตำแหน่งนั้น เป็นสมาชิกวุฒิสภาซึ่งได้รับการแต่งตั้งจากนายกรัฐมนตรี MULRONEY ของพรรคอนุรักษนิยม ซึ่งเป็นรัฐบาลอยู่ในปัจจุบันนี้เพียง 12 ท่านเท่านั้น และส่วนใหญ่ของสมาชิกวุฒิสภาเป็นผู้ซึ่งได้รับการแต่งตั้งจากนายกรัฐมนตรี TRUDEAU แห่งพรรคก้าวหน้า (LIBERAL) ในสมัยที่พรรคนี้ได้อำนาจบริหารประเทศ (พ.ศ.2511-2527) อยู่ถึง 61 คน

“ลงมือทำกันเสียที” ในยามที่บ้านเมืองเข้าที่คับขันของคนไทย คนไทยเรานั้นยึดมั่นในความเป็นไทย อิศระเสรี จึงได้มีความสำคัญในการดำรงชาติอย่างสูงยิ่ง เมื่อใดที่บ้านเมืองเข้าที่คับขัน คนไทยก็จะรวมพลังกันเข้าแก้ไข ประวัติศาสตร์ซึ่งเริ่มขึ้นใน พ.ศ.2518 ที่คอมมิวนิสต์เข้าครอบครองประเทศอินโดจีนเดิมทั้ง 3 ประเทศในปัจจุบันได้อย่างง่ายดายในปีเดียวอย่างที่ไม่เคยคาดคิด และแม้ตอนนั้น เราจะได้ปกครองกันด้วยระบอบประชาธิปไตยเสรี ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ.2517 อยู่แล้ว แต่ก็กลับมีการเคลื่อนไหวภายในประเทศ ที่เรียกกันว่า “กฎหมายเหนือกฎหมาย” เข้าซ้ำเติม จนทำให้คนไทยทุกฐานะรวมพลังกันเข้าต่อต้านเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เสมือนหนึ่งได้มีปกาศิต ซึ่งจะเรียกกันว่าพระสยามเทวาธิราช หรืออินโดก็แล้วแต่ เรียกร้องให้ “ลงมือทำกันเสียที” เพื่อรักษาเอกราชอธิปไตยของไทยไว้ได้สำเร็จเป็นที่น่าอัศจรรย์ ในการนั้นแม้แต่ประชาชนคนไทยชายแดนภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ซึ่งเป็นหน้าศึกและได้รับการโจมตีทุกรูปแบบหนักหน่วงที่สุด ก็ได้รวมกำลังกันเข้ารักษาหมู่บ้านชายแดนของตนไว้ได้ ในรูปซึ่งในตอนแรกเชื่อกันว่า ทสป.ได้รับการสนับสนุนติดอาวุธปืนลูกซองให้โดยคนไทยในแนวหลัง และฝึกการต่อสู้ให้โดยกำลังทหารของชาติซึ่งไม่แบ่งแยก และต่อมาก็ได้จัดตั้งขึ้นเป็นองค์การถาวรที่เรียกชื่อกันว่า ไทยอาสาป้องกันชาติ หรือ ทสปช. ในปัจจุบัน

ในทำนองเดียวกันนั้น บัดนี้จึงถึงเวลาจำเป็นแล้ว ที่จักต้อง “ลงมือทำกันเสียที” ในรูปแบบเดียวกัน โดยการผนึกกำลังเข้าร่วมมือกันแก้ไขจุดอ่อนข้อบกพร่องในทุกชั้นตอน เพื่อให้ประเทศไทยสามารถเพิ่มผลผลิตเกษตรกรรมอันเป็นอาชีพของประชากรส่วนใหญ่ของประเทศ ลดต้นทุนการผลิต และเพิ่มพูนรายได้ของครอบครัวเกษตรกรซึ่งเป็นชาวชนบท ให้ใกล้เคียงกับรายได้เฉลี่ยของชาวเมือง ซึ่งบัดนี้องค์การอาหารและเกษตรแห่งสหประชาชาติยืนยันว่า ชาวเมืองมีรายได้เฉลี่ยถึงสิบเท่าตัวของชาวชนบทนั้น ให้สัมฤทธิ์ผลปรากฏเป็นรูปธรรมที่ชัดเจนให้จงได้ ณ บัดนี้

ความล้มเหลวของระบอบประชาธิปไตยปัจจุบัน ตั้งแต่ พ.ศ.2522 เป็นต้นมา ในการแก้ไขความอดอยากยากจน ไม่สามารถเพิ่มรายได้ของประชากรส่วนใหญ่ของประเทศได้

ทั้ง ๆ ที่ได้ทุ่มเทงบประมาณแผ่นดินถึงกว่า 2 ล้าน-ล้านบาท เข้าพัฒนาบ้านเมือง ยังมีผลเสียหายติดตามมาที่ทำให้ประชาชนคนไทยเบื่อหน่ายต่อการปกครองโดยระบอบประชาธิปไตยยิ่ง ๆ ขึ้นโดยลำดับ เพราะเห็นประจักษ์ว่าไม่สามารถสนอง เจตนารมณ์ของปวงชนชาวไทยได้ดังหวัง

1. รัฐบาลกำหนดเป็นนโยบายสำคัญริบคว่นเฉพาะหน้าให้ทุกกระทรวงทบวงกรม และเจ้าหน้าที่ทุกชั้น มีหน้าที่เพิ่มผลผลิตต่อหน่วยเนื้อที่ ลดต้นทุนการผลิต และเพิ่มพูนรายได้ของครอบครัววงศิกให้ปรากฏขึ้นได้ทันที ในทุกหมู่บ้าน ตำบล อำเภอ จังหวัด และทุกหน่วยปกครองท้องถิ่น การพิจารณาความดีความชอบของข้าราชการ และลูกจ้างประจำปีทั้งหมด ให้ถือเอาผลงานตามนโยบายสำคัญนี้เป็นหลัก

เป็นหน้าที่ของผู้แทนปวงชนชาวไทยในทั้งสภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสภา ที่จะติดตามการบริหารแผ่นดินในข้อนี้อย่างกวัดขัน ทั้งโดยหน้าที่ตามตำแหน่งเฉพาะบุคคลและในฐานะสมาชิกของคณะกรรมการ และทั้งในแง่หน้าที่รวมของพรรคการเมือง และวุฒิสภาซึ่งตนสังกัด

2. หน่วยงานท้องถิ่นซึ่งต้องเพิ่มผลผลิตเกษตรกรรมตามนโยบายในข้อ.1 คือทุกหมู่บ้านซึ่งตามข้อบังคับกระทรวงมหาดไทย พ.ศ.2526 ลงวันที่ 3 มีนาคม ออกตามความในมาตรา 6 แห่งพ.ร.บ.ลักษณะปกครองท้องถิ่น พ.ศ.2457 ได้กำหนดบุคคลากรและกิจการเกี่ยวกับหน้าที่ "การพัฒนาหมู่บ้านและส่งเสริมอาชีพ" ไว้โดยละเอียดครบถ้วนแล้วทุกประการ กล่าวคือ:-

บุคคลากร ให้นายอำเภอแต่งตั้งขึ้นสำหรับแต่ละหมู่บ้านตามข้อบังคับข้อ 3 มี "กรรมการสภาตำบล ผู้ทรงคุณวุฒิในเขตหมู่บ้าน เจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานในระดับตำบลหรือหมู่บ้านประชาชน หรือหัวหน้ากลุ่มต่าง ๆ ในหมู่บ้าน ปลัดอำเภอซึ่งรับผิดชอบตำบลนั้น ผู้บริหารโรงเรียนและบุคคลอื่นใด ซึ่งคณะกรรมการหมู่บ้านเห็นสมควร" ข้อ 3 แห่งข้อบังคับ....

ในคณะกรรมการหมู่บ้าน (กม.) ซึ่งกรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทยจัดตั้งขึ้นเป็นหน่วยหลักในการพัฒนาแต่ละหมู่บ้านดังกล่าวนี้ ยังได้ระบุกิจกรรมออกเป็นถึง 7 ฝ่ายกล่าวคือ ฝ่ายกิจการพัฒนาหมู่บ้านและส่งเสริมอาชีพ ฝ่ายกิจการปกครอง ฝ่ายกิจการป้องกันและรักษาความสงบเรียบร้อย ฝ่ายกิจการคลัง ฝ่ายกิจการสาธารณสุข ฝ่ายกิจการศึกษาและวัฒนธรรมกับ ฝ่ายกิจการสวัสดิการและสังคม

และสำหรับบุคคลากรเกี่ยวกับ "การพัฒนาหมู่บ้านและส่งเสริมอาชีพ" นั้นมีหน้าที่แนะนำราษฎรและปฏิบัติหน้าที่เกี่ยวกับ

LIIRT

1. การทำแผนและโครงการเพื่อพัฒนาหมู่บ้าน
2. สร้าง ซ่อมแซม ปรับปรุง สาธารณสมบัติในหมู่บ้าน เช่น ถนน สะพาน คูคลอง
ขุดลอกแหล่งน้ำ ฯลฯ
3. พัฒนาอาชีพของราษฎร เช่น เลี้ยงสัตว์ เลี้ยงปลา ปลูกพืชผักสวนครัว ทอผ้า
หัตถกรรม เป็นต้น
4. จัดตั้งกลุ่มเกษตรกร ส่งเสริมใช้วิธีการเกษตรแผนใหม่ เช่น การปรับปรุงดิน
เปลี่ยนพันธุ์พืช การใช้ยาปราบศัตรูพืช การใช้ปุ๋ยหมักลดต้นทุนการผลิต การจัดไร่นาสวนผสม ฯลฯ
5. ดำเนินงานตามโครงการต่าง ๆ เช่น การประกันราคาข้าว การจัดตั้งธนาคารจัด
ธนาคารโค-กระบือ โครงการ กศช. ฯลฯ

6. งานอื่นที่คณะกรรมการหมู่บ้านมอบหมาย

โดยนัยนี้ จึงเป็นอันว่ากระทรวงมหาดไทย โดยอาศัยอำนาจตาม พ.ร.บ.
ลักษณะปกครองท้องที่ พ.ศ.2457 ได้กำหนดหน่วยการผลิตขึ้นไว้แล้วในทุกหมู่บ้าน โดยมีคณะผู้
บริหารให้บังเกิดผลได้แท้จริงอยู่พร้อมเพียงแล้วดังที่กล่าวมา จึงยังคงเหลือแต่การร่วมมือประสาน
งานของทุกหน่วยราชการให้บรรลุผล ซึ่งรัฐบาลจะต้องออกคำสั่งและวางทางปฏิบัติให้สอดคล้อง
ต้องกันในทุกขั้นตอนของการผลิตจนถึงขั้นการจำหน่ายผลิตผลของเกษตรกรให้ได้ราคาอันเป็น
ธรรมดีที่สุด เช่นในด้านการผลิตให้เป็นหน้าที่ของกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ และในด้าน
การตลาดเป็นหน้าที่ของกระทรวงพาณิชย์ เป็นต้น รวมทั้งการแสวงหาช่องทางที่ทางภาคเอกชน
โดยเอกชน หรือในรูปแบบหมู่คณะจะสามารถเข้าร่วมมือช่วยเหลือ ระดมการผลิตขึ้นในทุกหมู่บ้านนี้
บรรลุผลได้เป็นอย่างดีที่สุดต่อไป.

3. สร้างแปลงตัวอย่างขึ้นในทุกหมู่บ้านสำหรับข้าวและพืชเงินพืชไร่หลังข้าว
ซึ่งเหมาะสมที่จะปลูกขึ้นได้ โดยคัดเลือกเกษตรกรก้าวหน้าในหมู่บ้านนั้นเป็นผู้รับผิดชอบเพาะปลูก
วัตถุประสงค์ของมาตรการมีดังต่อไปนี้.-

3.1 สร้างแปลงตัวอย่างการเพาะปลูกข้าวและพืชหลังข้าว ซึ่งเหมาะสมสำหรับ
แต่ละหมู่บ้านขึ้นให้เห็นประจักษ์ทั่วกัน เป็นครั้งแรกโดยเพื่อนเกษตรกรด้วยกันเอง เพื่อ
สร้างความทะเยอทะยานขึ้นในทุกครอบครัวสมาชิกหมู่บ้าน เพราะได้เห็นตัวอย่างการพัฒนาการ
เพาะปลูกระดับก้าวหน้าขึ้นในหมู่บ้านของตนเอง และโดยเพื่อนเกษตรกรด้วยกันนั่นเอง

3.2 เป็นโอกาสแรกที่จะพิสูจน์ให้เห็นประจักษ์ทั่วกันในแต่ละหมู่บ้าน ว่าวิธีการ
เพาะปลูกและเทคโนโลยีการเกษตร ซึ่งรัฐได้ทุ่มเทลงทุนปรับปรุงพัฒนาขึ้นตลอดมานั้น มี
ประสิทธิภาพแท้จริง สามารถเพิ่มผลผลิตทั้งในพืชประธานคือข้าว และพืชเงินอื่น ๆ ให้เห็น

ประจักษ์ได้ทันทีซึ่งหมายความว่า เกษตรกรแต่ละหมู่บ้านจะมีความหวังชัดเจนแล้วว่าก่อนนั้นไปควรจะพัฒนาการเพาะปลูกของตน เพื่อเพิ่มพูนรายได้ของครอบครัวตนได้อย่างแน่นอนเพียงใด

3.3 ในแต่ละหมู่บ้านจะมีสถิติจากผลการเพาะปลูกจริงสำหรับข้าว และพืชไร่ พืชเสริมซึ่งอาจปลูกเพิ่มเติมขึ้นอย่างได้ผลในท้องที่ขึ้นเป็นครั้งแรก สถิติผลผลิตที่จะเก็บเป็นสถิติของแต่ละหมู่บ้านนี้ จะได้ใช้เป็นหลักในการประเมินผลผลิตของพืชเศรษฐกิจที่จะเพาะปลูกขึ้นได้ไว้ขึ้นเป็นมาตรฐานจากการเพาะปลูกแท้จริง สำหรับทุกท้องที่การปกครอง เพื่อประโยชน์สองประการ คือเพื่อให้ได้สถิติที่ถูกต้องลงพิมพ์แพร่ในสถิติการเกษตรแห่งชาติประจำปี แทนที่จะประเมินเอาโดยไม่มีรากฐานจากการเพาะปลูกจริงเช่นในอดีต กับผลที่มุ่งหมายอีกประการหนึ่งก็คือ สถิติการผลิตจริงของแต่ละพืชเศรษฐกิจที่อาจเพาะปลูกขึ้นได้แล้วนั้นจะได้ใช้เป็นหลักในการเพิ่มผลผลิตให้ดียิ่งขึ้นในปีต่อ ๆ ไปสำหรับท้องที่นั้น ๆ

ความจำเป็นที่จะต้องสร้างรากฐานสถิติผลผลิตที่แท้จริงขึ้นมาใช้เป็นหลักในการพัฒนาต่อไปเบื้องหน้าดังที่กล่าวมานี้ มีปรากฏชัดเจน ดังที่ได้ปรากฏในเรื่องสถิติการผลิตซึ่งไม่อาจเชื่อถือได้ว่าถูกต้อง ระหว่างสถิติการเกษตรแห่งชาติและสถิติซึ่งได้เสนอต่อธนาคารโลก ประกอบรายงาน (เล่ม 1 หน้า 18-19)

จากสถิติการเกษตรของสหรัฐอเมริกาปี พ.ศ.2531 ("AGRICULTURAL STATISTICS 1988) เปรียบเทียบกับสถิติการเกษตรแห่งประเทศไทยปีเพาะปลูก 2530-2531 สำหรับผลผลิตต่อไร่ของข้าวโพดไทยมีตัวเลขห่างไกลกันมากคือ.-

พ.ศ.	เปรียบเทียบผลผลิตต่อไร่/กก. ของข้าวโพดไทย	
	สถิติแห่งประเทศไทย	สถิติแห่งสหรัฐอเมริกา
2529	412 กก.	382 กก. (2,360 กก./เฮกเตอร์)
2530	380 กก.	383 กก. (2,370 กก./เฮกเตอร์)
2531	328 กก.	252 กก. (1,580 กก./เฮกเตอร์)

จึงถึงเวลาที่จะต้องปรับปรุงสถิติการเกษตรของประเทศไทยได้ตัวเลขข้อมูลที่มาจากการเพาะปลูกจริงแล้ว อย่างน้อยก็เพื่อใช้วางแผนพัฒนาการเกษตรโดยทั่วไปของเราเองให้สัมฤทธิ์ผลแท้จริงกันเสียที

3.4 ในทุกหมู่บ้านจะมีผลของการประสานงานระหว่างหน่วยราชการที่เกี่ยวข้องให้ปรากฏชัดเป็นครั้งแรก ในทุกหน่วยแปลงตัวอย่างในหมู่บ้านต่าง ๆ นั้น นอกจากบริการใน

LI RT

ด้านการเพาะปลูกพืชขึ้นโดยตรงจากกรมวิชาการเกษตรและกรมส่งเสริมการเกษตร ซึ่งเป็นฝ่ายรับผิดชอบโดยตรงแล้ว บรรดาบริการส่งเสริมของรัฐด้านอื่น ๆ เช่น กรมส่งเสริมสหกรณ์ในด้านสถาบันการเกษตร กระทรวงพาณิชย์ในด้านการตลาด และกระทรวงการคลังในเรื่องเกร็ดคิดและการสนับสนุนด้านภาษีอากรตลอดจนกรมที่ดิน กระทรวงมหาดไทยในเรื่องการออกเอกสารสิทธิ์ของที่ดินซึ่งกสิกรเป็นเจ้าของ ก็จำเป็นต้องระดมเข้ามาส่งเสริมสนับสนุนแปลงตัวอย่างนั้นด้วยในทุกวิถีทาง

3.5 ในการพัฒนาคุณภาพของกสิกรไทยจากสภาพกสิกรยากจน (SUBSISTENT FARMERS) เพื่อให้บรรลุถึงสภาพของกสิกรที่เลี้ยงตัวเชิงพาณิชย์เองได้ (COMMERCIAL FARMERS) ในที่สุดนั้น โครงการนี้มุ่งสร้างกสิกรพัฒนา (PROGRESSIVE FARMERS) ขึ้นมารับการสนับสนุนในทุกด้านของบริการส่งเสริมดังที่กล่าวมาแล้วในข้อ 3.4 ซึ่งรัฐพึงมีอยู่ เพื่อจะได้แสดงผลการปฏิบัติจริงให้เป็นที่ปรากฏแก่เพื่อนกสิกรทุกครัวเรือนในแต่ละหมู่บ้านเป็นสำคัญ ทั้งนี้โดยอาศัยตัวอย่างที่ได้เห็นประจักษ์กันมาแล้วในอดีตที่จากชาวบ้านธรรมดาทั่วไปในทุกท้องถิ่นมีกสิกรตัวอย่างเป็นจำนวนมาก ที่สามารถปรับปรุงวิชาการเพาะปลูก ตลอดจนเลี้ยงสัตว์น้ำสัตว์บกขึ้นได้สำเร็จอย่างน่าชมเชย ถึงขนาดที่เรียกได้ว่า อาจแสวงหากสิกรพัฒนาดังที่กล่าวมามีได้ในทุกท้องถิ่น

ครั้งหนึ่งช้านานมาแล้ว ที่ผู้เชี่ยวชาญของประเทศอิสราเอลซึ่งได้เข้ามาช่วยพัฒนาผลผลิตของโครงการตามพระราชดำริหุบตะพง จังหวัดเพชรบุรี ได้เคยกล่าวยกย่องความสามารถของกสิกรไทยต่อผู้เขียนบทความนี้ไว้ว่า เขารู้สึกประทับใจยิ่งนักในความเฉลียวฉลาดปรีชาสามารถของกสิกรไทย ที่สามารถพัฒนามาตรฐานการเพาะปลูกขึ้นได้ผลเป็นที่น่าอัศจรรย์โดยลำพังตนเอง และโดยมิได้รับการสนับสนุนจากเทคโนโลยีและบริการของรัฐ ยกตัวอย่างเช่นที่กสิกรไทยสามารถปลูกองุ่นสำหรับรับประทานสดขึ้นได้สำเร็จเป็นที่ปรากฏทั่วไป

กสิกรพัฒนาเช่นที่กล่าวมานี้ ขณะนี้ก็ได้ปรากฏให้เห็นประจักษ์กันโดยทั่วไปอย่างกว้างขวาง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อมีการส่งเสริมให้แสดงผลงานด้วยการแพร่ภาพและเรื่องราวให้ปรากฏโดยทาง โทร.วิ.กันทั่วไป ดังที่ได้เป็นที่ประทับใจกันแล้วในทุกด้านของการเพาะปลูกจากการปลูกพริกพันธุ์ดีก้าวหน้างานทำกันเป็นอาชีพของหมู่บ้านอย่างเป็นลำดับเป็นขั้นในภาคตะวันออกเฉียงเหนือไปจนถึงการเพาะพันธุ์ปลาโดยใช้เทคโนโลยีทันสมัยขึ้นได้สำเร็จ เป็นต้น หรือกรณีที่สามารถพัฒนาการเลี้ยงกุ้งก้ามกราม เป็นการก้าวขึ้นได้สำเร็จในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ฉะนั้นความมุ่งหมายประการสำคัญของการสร้างแปลงตัวอย่างขึ้นในทุกหมู่บ้านในหัวข้อนี้ จึงมุ่งที่จะสร้างกสิกรพัฒนาซึ่งมีความสามารถโดดเด่นขึ้นให้ปรากฏกันทั่วประเทศในลักษณะของ

กสิกรพัฒนา เพื่อแต่ละหมู่บ้านจะได้เห็นประจักษ์และนำไปเป็นตัวอย่างกันในทุกท้องที่ทั่วประเทศในที่สุด

3.8 ดังคำหังเพยที่ว่า "กองทัพพัฒนาได้ด้วยท้อง" ก็อาจกล่าวสรุป ณ ที่นี้ได้ว่า "ประชาธิปไตยพัฒนาได้ด้วยรายได้" ทั้งนี้เพราะอาศัยรากฐานเดียวกัน คือคนเรานั้นถ้าท้องยังหิวโหยหรือกสิกรที่ยังอดอยากยากจน ปีแล้วปีเล่า รายได้จากการประกอบอาชีพการเกษตรแห่งครัวเรือนคนไม่สามารถเพิ่มกำลังซื้อเพื่อยกฐานะความเป็นอยู่ขึ้นได้เลย ดังที่ได้ปรากฏตามรายงานธนาคารโลก พ.ศ.2521 (หน้า 2-5 เล่ม 1) ในกรณีของครอบครัวเกษตรกรไทย ซึ่งประกอบเป็นพลเมืองส่วนใหญ่ของประเทศไทย ในระยะเวลาหลังสงครามโลกครั้งที่สอง และตามคำยืนยันขององค์การอาหารและเกษตรแห่งสหประชาชาติ ที่ว่าบัดนี้มีรายได้เฉลี่ยของชาวชนบทไทยเป็นเพียงหนึ่งในสิบของชาวเมืองและยังมีแนวโน้มปัจจุบันว่าจะห่างไกลกันยิ่งขึ้นในอนาคตอันใกล้ (หน้า) ในภาวะอันเร้นแค้นดังนี้ ความสำนึกใฝ่ฝันในเรื่องประชาธิปไตยย่อมไม่มีทางเกิดขึ้นได้เลย

แต่เมื่อใดกสิกรไทยได้ตระหนักขึ้นจากตัวอย่างผลการพัฒนาอาชีพในหมู่บ้านของตนตามโครงการนี้ เกิดความทะเยอทะยานขึ้นในใจ เชื่อมั่นในตัวเอง ว่าตนเองก็จะสามารถเพิ่มผลผลิตเกษตรกรรมขึ้นได้สำเร็จ ในทำนองเดียวกัน และในที่สุด โดยได้รับการสนับสนุนจากรัฐในบรรดาบริการและเทคโนโลยีที่เหมาะสมถูกต้อง ตามที่ได้ลำดับมาแล้ว เมื่อนั้นความสำนึกในคุณค่าของระบอบประชาธิปไตยอันเป็นวิธีการปกครองตัวเองซึ่งทุกคนมีศักดิ์มีสิทธิและหน้าที่เท่าเทียมกันในสังคมก็ย่อมจะเกิดขึ้นได้ในตัวเอง เช่นเดียวกับกรณีที่หากคนเรามีรายได้ของครอบครัวสูงขึ้นก็ย่อมใฝ่ที่จะปรับปรุงโภชนาการ และระดับสาธารณสุขในครอบครัวให้ก้าวหน้ายิ่งขึ้นอย่างเป็นเงาตามตัว ฉะนั้นทั้งทางภาครัฐบาลและเอกชนจึงควรระดมสรรพกำลังทุกด้าน ในการส่งเสริมให้โครงการการพัฒนาหมู่บ้านอันเป็นความรับผิดชอบของกรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย อันตั้งขึ้นเป็นหน่วยพัฒนาหลักในท้องที่ดังที่กล่าวมานี้ บรรลุผลได้แท้จริงสูงที่สุดจงได้

อนึ่ง โครงการนี้ก็จะสอดคล้องกับข้อเสนอแนะของธนาคารโลกตามรายงาน พ.ศ.2518 (เล่มหนึ่ง หน้า 6) ที่ว่า

"12.1 ต้องมีโครงการพิเศษ ซึ่งปฏิบัติได้จริงทันที ในการที่จะบันดลให้กสิกรสามารถใช้ประโยชน์จากที่ดินเพิ่มขึ้น และก่อให้เกิดผลประโยชน์ที่แท้จริงแก่กสิกร ผู้ประกอบเป็นพลเมืองส่วนใหญ่ของประเทศ"

LI RT

4. "12.2 ดำเนินการค้นคว้าทดลอง ให้ได้วิธีการซึ่งจะเพิ่มผลผลิตเกษตรกรรมต่อหน่วยเนื้อที่ได้อย่างจริง เช่นการปลูกพืชหมุนเวียนที่เหมาะสม การใช้พันธุ์พืชที่ดี และบรรดาเทคนิคที่ได้ผลในการเพาะปลูกอย่างอื่น เป็นมาตรการเฉพาะหน้าที่ธนาคารโลกตามรายงาน พ.ศ.2518 เสนอให้ดำเนินการรีบด่วนเฉพาะหน้า เพื่อแก้ความอดอยากยากจนของครอบครัวเกษตรกรไทยส่วนใหญ่ของประเทศ (เล่ม 1 หน้า 6)

ในแต่ละหมู่บ้านทั่วทั้งประเทศ ลักษณะของดิน ความอุดมสมบูรณ์ของดิน และปัจจัยแวดล้อมอันได้แก่ อุณหภูมิ ความชื้นสัมพัทธ์ ปริมาณฝนตกรวมทั้งจำนวนวันที่ฝนตก และความมากน้อยของฝนตามฤดูกาล ย่อมประกอบเป็นปัจจัยควบคุมความเหมาะสมที่จะปลูกพืชแต่ละชนิดขึ้นได้ดีในทุกหน่วยผลผลิตคือหมู่บ้าน ในประเทศที่พัฒนาก้าวหน้าแล้ว ภาครัฐแต่ละรายจึงเริ่มระบบการเพาะปลูก ด้วยการแสวงหาข้อมูลหลักฐานจากหน่วยงานที่รับผิดชอบของรัฐที่มีอยู่ เริ่มต้นด้วยการส่งตัวอย่างดินให้ตรวจสอบและวิเคราะห์ทางเทคนิคเพื่อให้ได้ข้อมูลหลักที่ถูกต้องว่า จำจะต้องเพิ่มพูนความอุดมสมบูรณ์ของดินในฟาร์มของตน ด้วยการใส่ปุ๋ยชนิดใด เมื่อใด

ฉะนั้น เมื่อแปลงตัวอย่างในทุกหมู่บ้านมุ่งที่จะผลิตพืชผลเกษตรกรรมให้ได้สูงสุดต่อไปเป็นสำคัญ กรมพัฒนาที่ดินจึงควรมีหน้าที่ตรวจวิเคราะห์ตัวอย่างดิน ขึ้นให้เกษตรกรก้าวหน้าผู้รับผิดชอบในการเพาะปลูกแปลงตัวอย่างขึ้นในทุกหมู่บ้าน เพื่อจะได้ใช้เทคโนโลยีที่ถูกต้องนั้นเพิ่มผลผลิตในการพัฒนาการเกษตรของแต่ละหน่วย ให้บรรลุผลเป็นอย่างดีที่สุดต่อไป ตามความในข้อนี้ ทั้งนี้จะเป็นการยกระดับการประกอบการเกษตรของเกษตรกรไทยอย่างแท้จริงขึ้นได้เป็นครั้งแรก และเกิดผลเป็นความก้าวหน้าที่เหมาะสมจะเป็นต้องใช้ในการพัฒนาผลผลิตการเกษตรขึ้นโดยทั่วถึงในทุกท้องที่ของไทยได้ทันที

ศูนย์บริการเอกสารและค้นคว้าของรัฐสภาได้ติดต่อทางโทรศัพท์ขอทราบจำนวนรายของการวิเคราะห์ดินของเกษตรกรซึ่งได้ดำเนินการเป็นประจำ แต่ก็มีได้รับคำตอบใด ๆ ไร่ ก็ตามจากเอกสารงบประมาณแผ่นดินปี 2532 ของกรมพัฒนาที่ดิน (ฉบับที่ 3 เล่มที่ 2 หน้า 344-346) ได้ตั้งงบประมาณ "ก.2. งานสำรวจวิเคราะห์จำแนกดิน เพื่อกำหนดนโยบายและวางแผนการใช้ที่ดิน ไว้เป็นยอดเงิน 106,584,800 บาท โดยระบุว่าจะมีการ "ประชุมแนะนำให้ความรู้การใช้ประโยชน์ที่ดินเบื้องต้นในหมู่บ้าน รวมจำนวน 14,800 หมู่บ้าน" ซึ่งเป็นการเพิ่มขึ้นจากจำนวนหมู่บ้านตามงบประมาณปี 2531 จำนวนเพียง 10,000 หมู่บ้าน

6. ปุ๋ยขาวมีคุณสมบัติทำให้ดินเหนียวเป็นดินร่วน และทำให้ดินทรายจับตัวกันได้ดีขึ้นเพื่อสามารถใช้ในการปลูกพืชได้ดีขึ้นในทุกท้องที่โดยทั่วไป จึงได้สมญาว่าเป็น SOIL COR-

RECTOR หรือ CONDITIONER ซึ่งควรใช้ได้ในทุกท้องที่ นอกจากนั้น ปุ๋ยขาวยังเพิ่มธาตุแคลเซียมซึ่งมีคุณสมบัติทางเคมีช่วยทำให้ดินที่เป็นกรดสูง ลดความเป็นกรดลง และทำให้ใช้ปุ๋ยเคมีได้ผลยิ่งขึ้นโดยทั่วไป ประเทศไทยของเราตั้งอยู่ในโซนร้อน ซึ่งมีฝนตกหนักทั่วไป ฉะนั้นคุณสมบัติของดินส่วนใหญ่จึงย่อมมีลักษณะเป็นกรดไม่มากนัก และในบ้านเมืองของเรานั้นจะพบภูเขาหินปูนกระจายอยู่ในทุกภาค บริเวณใดที่มีหินปูนนั้น ลักษณะของดินจะเป็นดินร่วนและอุดมสมบูรณ์ เพราะคุณสมบัติของหินปูนนั้นอ่อน น้ำฝนชะล้างลงไปในพื้นที่ได้ง่าย ดินที่มีปัญหาในการเพาะปลูกก็ได้แก่ดินทรายของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ซึ่งหากได้ใส่ปุ๋ยขาวลงช่วยแก้ไข ก็จะทำให้ชุ่มน้ำได้ดีขึ้น เพราะเหตุผลดังที่ได้กล่าวมานี้ จึงยอมเป็นการสมควรที่ก่อนที่จะลงไปถึงการแนะนำให้เกษตรกรใส่ปุ๋ยวิทยาศาสตร์เพื่อเพิ่มผลผลิตเกษตรกรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่ถึงขนาดบัญญัติไว้เป็นสูตรสำเร็จเป็นสากลกันเลยว่า หากใช้ในการปลูกข้าวจะต้องใช้สูตรปุ๋ยผสมตายตัว 16-20-0 หรือ 18-18-8 ไม่ว่าจะเป็ดินเหนียว ดินทรายความอุดมสมบูรณ์ของดินและจะมีปริมาณฝนตกมากน้อยเท่าใดก็ตาม ในหมู่บ้านตำบลใดทั่วประเทศ

ฉะนั้น ในเมื่อได้จัดให้มีการตรวจวิเคราะห์ดินในแปลงตัวอย่างของแต่ละหมู่บ้านแล้วกรมพัฒนาที่ดิน ซึ่งได้เป็นผู้รับผิดชอบเรื่องนี้จึงควรแนะนำให้ด้วย ว่าควรใส่ปุ๋ยขาวในการเตรียมดินก่อนปลูกพืชเล็กน้อยเพียงใด จะได้เป็นการพัฒนาผลผลิตเกษตรกรรม จากรากฐานอันถูกต้องทางวิชาการเป็นครั้งแรกทั่วประเทศ สำหรับปุ๋ยขาวที่จะใช้นั้น ในตลาดเวลานี้มีอยู่แต่ปุ๋ยขาวซึ่งเผาจากหินปูน ซึ่งมีราคาแพงและมีธาตุแมกนีเซียมน้อย เนื่องจากเผาไฟ จึงควรพิจารณาส่งเสริมให้มีอุตสาหกรรมบดหินปูนหยาบในลักษณะที่หินปูนก้อนเล็ก ๆ นั้นควรจะละลายต่อไปในดินใช้ธาตุทั้งสองชนิดหมดสิ้นได้ภายในเวลา 2-3 ปีขึ้นแทน เพราะจะทำให้การลงทุนใส่ปุ๋ยเตรียมดินแก้ดินเปรี้ยวถูกลงและได้ธาตุสำคัญทั้งสองโดยสมบูรณ์ขึ้นด้วย

พึงสังเกตด้วยว่า ในสหรัฐอเมริกา ซึ่งเป็นมหาประเทศยิ่งใหญ่ทางการเกษตรด้วยนั้นรัฐที่มีผลผลิตเกษตรกรรมสูงสุด ที่เรียกกันว่า CORN BELT ได้แก่รัฐโดยรอบ ๆ ทะเลสาบมหาสาบทั้ง 5 [THE FIVE GREAT LAKES] คือรัฐอิลลินอยส์, อินเดียน่า, ไอโฮไอ, ไอโอวา และวิสคอนซิน ใช้ปุ๋ยขาวในการเตรียมดินสูงสุด และในสถิติการเกษตรของสหรัฐอเมริกา จำแนกเงินลงทุนของเกษตรกรในการเพิ่มผลผลิต โดยรวมต้นทุนค่าใส่ปุ๋ยขาวไว้รวมกับค่าปุ๋ยและเคมีภัณฑ์การเกษตร [FERTILISER, LIME ,AND PESTICIDES]

6. มุ่งใช้มูลสัตว์และปุ๋ยหมักเพื่อเพิ่มพูนความอุดมสมบูรณ์ของดินเป็นปัจจัยหลัก ทั้งปุ๋ยหมักและมูลสัตว์มีอิวมัส ซึ่งปุ๋ยวิทยาศาสตร์ซึ่งเป็นอนินทรีย์วัตถุไม่มี อิวมัสนั้นมีประโยชน์ยิ่งใหญ่ในการทำให้ดินชุ่มน้ำ และทำให้ดินร่วนละมุน เหมาะสมแก่การเติบโตของพืช

โดยทั่วไป นอกจากนั้น การเลี้ยงสัตว์ควบคู่ไปกับการปลูกพืชในไร่นาสวนผสม [MIXED FARMING] นั้นย่อมมีผลเป็นการเพิ่มรายได้ของครอบครัวเกษตรกรได้มาก รายงานธนาคารโลกเคยประเมินไว้ว่า รายได้ของครอบครัวเกษตรกรไทยมาจากการปลูกพืชและเลี้ยงสัตว์ในอัตราส่วนเท่า ๆ กัน ทั้งปศุสัตว์ และพืชเป็นอินทรีย์วัตถุพลอยได้จากการเลี้ยงสัตว์และปลูกพืช ไม่ต้องลงทุนซื้อหา ยั่งยืนกับดินก็ยิ่งจะอุดมสมบูรณ์ยิ่งขึ้นเรื่อยไป และจะอยู่ในสภาพที่จะเพิ่มผลผลิตพืชแต่ละชนิดให้สูงสุดได้ เมื่อปลูกพืชเงินที่สำคัญ และใช้ปศุวิทยาศาสตร์เข้าช่วยเร่งผลผลิตในจังหวัดที่เหมาะสม และด้วยการลงทุนซื้อปศุวิทยาศาสตร์เพียงปริมาณจำกัดน้อยกว่าทางปฏิบัติในปัจจุบัน ซึ่งมุ่งใช้ปศุศาสตร์กันเป็นสำคัญ และใช้ปศุสูตรผสมที่มีจำหน่ายกันอยู่ทั่วไปในท้องตลาดอย่างหลับทันที

7. มุ่งรักษาความชุ่มชื้นและอินทรีย์วัตถุในดินตลอดเวลา โดยเฉพาะอย่างยิ่งโดยการปลูกพืชให้คลุมดินหรือมีอินทรีย์วัตถุคลุมดินอยู่เป็นนิจ ที่ดินเกษตรกรรมที่ปล่อยให้หน้าดินถูกแผดเผาโดยแสงแดดอันร้อนระอุ กระแสลมแรง และแรงกระแทกของสายฝนที่ตกหนักเป็นประจำ ย่อมเสื่อมความอุดมสมบูรณ์และลดความเหมาะสมในการเติบโตของพืช อยู่โดยลำดับตลอดปี หน้าดินเช่นนั้นจึงไม่เอื้ออำนวยในการเพิ่มผลผลิตเกษตรกรรม ในทางตรงกันข้ามหากมีการปลูกพืชหมุนเวียน ซึ่งเหมาะสมกับสภาพท้องที่ ให้คลุมดินอยู่ตลอดเวลาทำที่จะทำได้ และในฤดูแล้งจัดก็ใช้อินทรีย์วัตถุจากพืช อันได้แก่ฟางข้าว และเศษเหลือของพืชชนิดอื่น เข้าคลุมหน้าดินไว้ ดินนั้นก็จะสามารถควบคุมความชุ่มชื้นของดินและรักษาความอุดมสมบูรณ์ของหน้าดิน ให้อยู่ในสภาพที่จะส่งเสริมความเจริญงอกงามของพืชเกษตรกรรมที่จะปลูกขึ้นในที่ดินนั้นต่อ ๆ ไปได้เป็นอย่างดี เพราะหน้าดินที่รักษาความชุ่มชื้นไว้ได้ ย่อมเร่งให้เศษพืชต่าง ๆ ผุพังลงเป็นอาหารพืชในดินได้เร็วขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกรณีที่เศษพืชนั้นเป็นพืชตระกูลถั่ว

ในสวนผลไม้ซึ่งโตแล้ว มักจะมีการคายน้ำออกและเก็บกวาดเศษไม้ใบหญ้า ออกเผาทิ้ง ทำให้พื้นดินโล่งเตียน โดยเข้าใจกันว่าเป็นการปฏิบัติที่ถูกต้อง และแล้วในกรณีที่เกิดแห้งแล้งจัดหลังฤดูฝน ก็เกิดปัญหาในเรื่องขาดความชุ่มชื้นในดิน ในระยะเวลาแห่งการเติบโตที่ต้นผลไม้จำต้องได้ความชุ่มชื้นเพียงพอแก่การเลี้ยงผล อันที่จริงนั้น แทนที่จะกวาดพื้นสวนให้โล่งเตียน โดยเข้าใจว่าเป็นการดี หากจะให้มีการคลุมดินโดยพืชคลุมหน้าดินโดยเศษอินทรีย์วัตถุจากพืช อย่างน้อยก็จะมีผลเป็นการรักษาความชุ่มชื้นในดินได้ระดับหนึ่ง และหากมีฝนตกหรือรดน้ำ ความชุ่มชื้นแก่ต้นผลไม้ ซึ่งพึงเกิดจากการนั้นก็จะมีผลยืนยาวเป็นประโยชน์สนองความต้องการของต้นไม้ผลอันเป็นไม้ยืนต้นได้ดียิ่งขึ้น

8. ในกรณีที่สามารถทำได้ ส่งเสริมให้ปลูกพืชคลุมดินตระกูลถั่วแล้วไถกลบเพื่อเพิ่มพูนความอุดมสมบูรณ์ของดิน และการเติบโตของพืชเศรษฐกิจต่อไป การปลูกพืชคลุมดิน

เพื่อไถ่กลับ เพิ่มพูนความอุดมสมบูรณ์ของหน้าดินเช่นนี้เกือบไม่ได้ใช้ปฏิบัติกันเลย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในท้องที่ซึ่งกสิกรยังอดอยากยากจน ตามสภาพธรรมชาติในทุกภาคของประเทศ ย่อมมีพืชตระกูลถั่วขึ้นเองในที่เพาะปลูกอย่างหนาแน่น เช่นในฤดูแล้ง ในที่นาทุ่งราบภาคกลางก็จะเห็นต้นโสนขึ้นคลุมพื้นที่นาหลังการเก็บเกี่ยวข้าว ในเมื่อได้รับฝนต้นฤดู ในภาวะที่เหมาะสม จะเห็นตงโสนดอกเหลืองต้นสูงท่วมหัวคนขึ้นปกคลุมดินโดยทั่วไป แต่ก็มีได้มีการไถ่กลับลงในดินเพื่อนำความอุดมสมบูรณ์ของหน้าดินตามที่ควรจะเป็น

พืชคลุมดินดังที่กล่าวมานี้จะมีบทบาทสำคัญทุกประการในการอนุรักษ์น้ำและดิน ป้องกันการชะธาตุอาหารลงสู่ดินชั้นล่าง [LEACHING] ทำให้คุณสมบัติทางกายภาพของหน้าดินเหมาะสมแก่การเติบโตของพืชยิ่งขึ้น เพิ่มธาตุอาหารพืชโดยเฉพาะอย่างยิ่งไนโตรเจน ซึ่งพืชทุกชนิดต้องการใช้ในระยะเวลาเติบโตแก่กิ่งก้านสาขาดีกว่าธาตุอาหารพืชอย่างอื่น

๑. เก็บกักน้ำฝนไว้ใช้ให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะสามารถทำได้ น้ำฝนซึ่งหลังจากฟ้าให้เมืองไทยและประชาชนคนไทยอย่างพอเพียงทุก ๆ ปีนั้น เป็นทรัพยากรธรรมชาติมีค่ามหาศาลหากที่จะหาบ้านเมืองอื่นใดมาเทียบเท่า จึงเป็นการสมควรที่จะเก็บกักน้ำฝนนั้นไว้ ให้เกิดประโยชน์สูงสุดจงได้ โดยเฉพาะในฤดูแล้งซึ่งเป็นเวลาที่ร้อนจัดที่สุดของแต่ละปีด้วย กรุงเทพมหานคร เป็นเมืองหลวงและมหานครยิ่งใหญ่ที่สุดของเมืองไทย มีพลเมืองอยู่อาศัยจริงถึงราว 13 เพอร์เซ็นต์ของพลเมืองทั้งประเทศ ประมาณว่าไม่ต่ำกว่า 7 ล้านคน และตั้งอยู่ตอนปากแม่น้ำเจ้าพระยา ซึ่งเป็นแม่น้ำสำคัญยิ่งใหญ่ของประเทศ และได้อำนวยประโยชน์นานาประการให้เมืองไทยและประชาชนคนไทยยิ่งใหญ่เหลือที่จะพรรณาได้ครบถ้วน ทั้งได้เป็นกำลังสำคัญในการช่วยให้ไทยเป็นประเทศเดียวในทวีปเอเชีย ที่สามารถผลิตอาหารและวัตถุดิบจากเกษตรกรรมเลี้ยงโลกได้ทั้งในอดีตและมากยิ่งขึ้นต่อไปในอนาคตได้ แต่แล้วก็เป็นที่น่าเสียดาย ที่เมื่อถึงฤดูฝนตกหนักปลายฤดูฝนของทุกปี ต้องมีการสูบน้ำจืดจากแม่น้ำเจ้าพระยา และคลองคูต่าง ๆ ออกทิ้งทะเลไป ก่อให้เกิดการระเหิดหลวงและทิ้งโอกาสซึ่งธรรมชาติได้อำนวยให้เป็นพิเศษ ในอันที่จะพึงเก็บกักปริมาณน้ำฝนอันเหลือใช้ขณะนั้นไว้เพื่อใช้เลี้ยงพืชพรรณธัญญาหาร สัตว์เลี้ยงและประชาชนได้อีกอย่างมหาศาลในฤดูแล้งซึ่งกำลังติดตามมา

ในทำนองเดียวกันในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ซึ่งมีความสำคัญอย่างยิ่งสำหรับประเทศไทยโดยรวม เพราะเนื้อที่เพาะปลูกถึง 43% และพลเมืองไทยถึง 38% ของทั้งหมดอยู่ในภูมิภาคนั้นแต่ยังมีประชากรที่มีรายได้ต่ำเกินกว่าที่จัดเป็นจำพวกอดอยากยากจนถึงขนาด [ABSOLUTE POVERTY] อยู่ที่นั่น เพราะสามารถผลิตข้าวได้เพียง 32% และผลิตพืชไร่สำคัญที่สุด ๑ ชนิดได้เพียง 34% ของทั้งประเทศ แต่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือนั้นก็มีปริมาณฝนตกสูงไม่น้อยกว่าภาคเหนือและใกล้เคียงกับภาคกลาง ดังสถิติปริมาณฝนตกรวมเฉลี่ยของกรมอุตุนิยมวิทยาสำหรับ พ.ศ.2531 ดังต่อไปนี้.- (เป็นมิลลิเมตร)

ภาคใต้	ภาคตะวันออก	ภาคกลาง	ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	ภาคเหนือ
1,978	2,257	1,468	1,373	1,289

แต่ปัญหารากฐานของภาคตะวันออกเฉียงเหนือก็คือดินที่เป็นดินทรายขาดธาตุอาหารทำให้สามารถอุ้มน้ำได้ และปัญหาที่ต้องผจญเป็นประจำทุกปีก็คือในฤดูฝน 8 เดือน เกิดน้ำท่วมเพราะภูมิประเทศเป็นที่ราบทั่วไป และพหุหมคฝนเข้าฤดูหนาวต่อเนื่องไปสู่ฤดูแล้งของปี ก็เกิดภาวะแห้งแล้งจัด แต่เวลานี้ภาคตะวันออกเฉียงเหนือก็ได้พัฒนาเทคโนโลยีขุดบ่อเพื่อเลี้ยงกุ้ง กุ้งก้ามกรามอย่างได้ผล จึงน่าจะมองเห็นประโยชน์ในการขุดสระกักเก็บน้ำฝนในฤดูฝนชุกไว้เพื่อใช้ประโยชน์สนองความ ต้องการทั้งสำหรับพืช สัตว์ และของมนุษย์ในฤดูแล้งต่อไป และหากจะได้ดำเนินการเก็บน้ำไว้ใช้ทำนองนี้ ควบคู่ไปกับการรอน้ำฝนไว้บริโภคด้วยภาชนะต่าง ๆ ซึ่งได้ดำเนินการกันไปแล้วอย่างกว้างขวางในระยะเวลาสิบปีที่ผ่านมา ก็ควรจะได้ประโยชน์ยิ่งใหญ่ ในทุกด้านสำหรับภาคนี้.

บรรดามาตรการที่ได้เสนอแนะตามหัวข้อจากข้อ 5 ถึง ข้อ 9 มาแล้วนั้น ล้วนเป็นทางปฏิบัติที่กสิกรในประเทศที่พัฒนาแล้วใช้ดำเนินการอยู่เป็นประจำ ในกระบวนการที่เรียกรวมกันไปว่า การอนุรักษ์น้ำและดิน (WATER AND SOIL CONSERVATION MEASURES) แต่อาจกล่าวได้ว่ากสิกรไทยโดยทั่วไปยังมีได้ถือปฏิบัติกันทั่วถึงเลย ซึ่งคงเป็นเพราะขาดความรอบรู้ถึงคุณค่าของมาตรการนั้น ๆ ตามที่ได้ยกขึ้นมากล่าวไว้โดยสรุปสำหรับแต่ละหัวข้อ โดยเหตุนี้ สำหรับแปลงตัวอย่างของทุกหมู่บ้าน เจ้าหน้าที่เทคนิคซึ่งมีหน้าที่ให้คำแนะนำในด้านเทคโนโลยีการเพาะปลูก จึงต้องปลูกฝังความรู้ความเข้าใจถึงความจำเป็นและคุณค่าของมาตรการทุกข้อให้เข้าใจอย่างแจ่มแจ้ง เพื่อที่กสิกรก้าวหน้า ซึ่งได้รับการคัดเลือกให้ดำเนินการเพาะปลูกในแปลงตัวอย่างของหมู่บ้าน สามารถยกระดับความรู้ความเข้าใจของตน เพื่อให้พัฒนาขึ้นเป็นกสิกรที่เลี้ยงตัวเองได้ [COMMERCIAL FARMER] ในที่สุด

10. รัฐบาลต้องปรับปรุงแก้ไขนโยบายที่รื้ออยู่อันมีผลให้เกษตรกรไทยต้องซื้อปุ๋ยสูตรผสมในราคาแพงที่สุดในโลก ตามข้อ (7)- 4 หน้า 70-74 ของบทความเล่ม 1 เป็นการเร่งด่วน และวางทางปฏิบัติให้กสิกรไทยได้ใช้ปุ๋ยตามความจำเป็นของพืชในราคาซึ่งประหยัดได้ดีที่สุด ตามมาตรการเสนอแนะให้ดำเนินการปรับปรุงข้อ 4 ซึ่งในแปลงตัวอย่างของแต่ละหมู่บ้าน ได้จัดให้มีการตรวจตัวอย่างดิน เพื่อใช้เป็นหลักทางวิชาการ ในอันที่จะพิจารณาส่งเสริมให้มีการปลูกพืชประธานและพืชหมุนเวียน ให้เกิดผลในการใช้ประโยชน์ทางเกษตรจากที่ดินแต่ละแห่งได้สูงสุด เพื่อให้เกิดเป็นต้นแบบในทุกหมู่บ้านขึ้นเป็นสำคัญนั้น เจ้าหน้าที่ทางวิชาการของกระทรวงเกษตรก็อาจกำหนดเทคโนโลยีในการเพาะปลูก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการใส่ปุ๋ยวิทยาศาสตร์ สำหรับแต่ละพืชให้ตรงกับความต้องการของพืชโดยเจาะจงสำหรับแต่ละหมู่บ้าน แทนที่จะเป็น

การบังคับโดยปริยายเช่นในอดีต ให้เกษตรกรผู้ปลูกข้าวต้องใช้ปุ๋ยสูตรผสม 16-20-0 หรือ 16-16-8 ตรงกันหมดทั่วประเทศ ซึ่งขัดต่อหลักวิชาการและเป็นผลให้เกษตรกรไทยต้องลงทุนซื้อปุ๋ยสูตรผสมยี่ห้อต่าง ๆ สูงเกินควร และไม่ตรงต่อความต้องการของพืชที่ปลูกอีกด้วย

ในเรื่องนี้เมื่อเริ่มใช้รัฐธรรมนูญปัจจุบัน ก็ได้มีรายงานธนาคารโลก พ.ศ.2525 เล่ม 4 หน้า 14 ถึง 37 ยืนยันไว้ชัดเจนแล้ว แต่ตลอดเวลาแห่งการปกครองตามระบอบประชาธิปไตย ตั้งแต่พ.ศ.2522 มาจนบัดนี้ รัฐบาลและฝ่ายนิติบัญญัติ ตัวแทนของประชาชนคนไทยในการปกครองตนเอง ก็ไม่ได้ดำเนินการแก้ไขข้อบกพร่องอันฉาวยุทธจรรยาธรรมนั้นแต่ประการใดเลย จึงเป็นผลให้เกษตรกรไทยใช้ปุ๋ยเพิ่มผลผลิตในปริมาณต่ำที่สุดในโลก เพราะเมื่อเทียบราคาดูปุ๋ยที่เกษตรกรต้องซื้อกับราคาผลผลิตที่เพาะปลูกขึ้นได้ ก็ปรากฏว่าเกษตรกรไทยต้องเสียเปรียบเป็นอัตราส่วนสูงสุด กล่าวคือ ราคาดูปุ๋ยไนโตรเจนต่อราคาที่เกษตรกรไทยต้องซื้อข้าวเปลือก น้ำหนัก 1 กก. เท่ากันที่เกษตรกรขายได้ เป็นอัตราส่วนสูงถึง 3.89 เท่าตัว เปรียบเทียบกับ 1.07 ของเกษตรกรอินโดนีเซีย และเพียง 0.44 ของเกษตรกรญี่ปุ่น (รายงานธนาคารโลก พ.ศ.2525 เล่ม 1 หน้า 71)

สถิติเปรียบเทียบราคาดูปุ๋ยสูตรต่าง ๆ ที่เกษตรกรไทยต้องซื้อใช้อยู่ขณะนี้จากแหล่งจำหน่ายต่าง ๆ จากนิตยสารเกษตรกรรมเดือนกรกฎาคม 2532 มีสถิติราคาดูปุ๋ยสูตรต่าง ๆ ที่ได้นำเข้ามาจากนานาประเทศเปรียบเทียบ ซึ่งได้ใช้เป็นหลักในการคำนวณราคาหากจะมีการผสมปุ๋ยขึ้นใช้เอง จากแม่ปุ๋ย N-P-K ที่นำเข้า ส่วนราคาดูปุ๋ยที่องค์การตลาดเพื่อเกษตรกรนำจำหน่ายให้แก่เกษตรกรทั่วไปนั้น ศูนย์บริการเอกสารและค้นคว้าแห่งรัฐสภาสอบถามได้จากอกท. ทางโทรศัพท์

สำหรับราคาดูแม่ปุ๋ย N-P-K ที่นำเข้าเป็นราคา CIF. ที่ท่าเรือกรุงเทพฯ

ประกอบด้วย	% เนื้อปุ๋ย		
AMMONIUM SULPHATE	N.21%	จากญี่ปุ่น	ราคาตันละ 2,360 บาท
DOUBLE SUPERPHOSPHATE	P.42%	จากโรมาเนีย	ราคาตันละ 6,228 บาท
POTASSIUM CHLORIDE	K.80%	จากเยอรมันตะวันตก	ราคาตันละ 3,870 บาท

ราคาปุ๋ยผสมสูตรต่าง ๆ เปรียบเทียบ (บาทต่อตัน)

สูตรปุ๋ยผสม	ราคานำเข้าและ ประเทศผู้ส่งขาย	ราคาตลาดกรุงเทพ	ราคา อกท. นำจำหน่าย	ราคาทุนการ ผสมปุ๋ยขึ้นใช้เอง
18-20-0 (ปุ๋ยข้าว)	4,431 (เกาหลี)	5,100	6,000	3,489
18-18-8 (ปุ๋ยข้าวคินทราย)	4,801 (เกาหลี)	5,300	6,200	3,378
21-0-0 (N-21)	2,380 (ญี่ปุ่น)	3,000	3,000	-
15-15-15(ต้นผลไม้)	4,955 (โรมาเนีย)	5,800	6,000	3,648

ดังนี้ จึงเป็นข้อมูลที่ชัดเจน ว่าเหตุสำคัญประการหนึ่งที่ทำให้กสิกรไทยต้องซื้อปุ๋ยใช้ลงทุนปลูกพืชพรรณธัญญาหาร ในราคาที่แพงกว่าในประเทศอื่น ๆ เป็นอันมาก ก็เป็นด้วยการกำหนดนโยบายอันผิดพลาดอย่างร้ายแรงของรัฐบาลในอดีต ซึ่งได้สืบทอดทางปฏิบัติเช่นเดิมกันตลอดมาตรงตามข้อวิเคราะห์ในรายงานของธนาคารโลกทุกประการ (บทความเล่มที่ 1 หน้า 70 ถึง 72) จึงจำเป็นต้องแก้ไขให้บรรลุผลโดยเร็วที่สุด

ตาม พ.ร.บ.ปุ๋ย พ.ศ.2618 บัญญัติให้อธิบดีกรมวิชาการเกษตรและเจ้าหน้าที่ชั้นบังคับบัญชามีหน้าที่ในการดำเนินการควบคุม และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์เป็นผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินั้น ทั้งนี้โดยมีการควบคุมไว้โดยสมบูรณ์ ในมาตรา 12 - "ห้ามมิให้ผู้ใดผลิตเพื่อการค้า ขาย มิใช่เพื่อขาย นำหรือส่งเข้ามาในราชอาณาจักร หรือนำผ่านซึ่งปุ๋ยเคมี เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่" ฉะนั้น ความล้มเหลวในการคุ้มครองกสิกรไทย ซึ่งเกี่ยวกับปุ๋ยวิทยาศาสตร์ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องที่ทำให้กสิกรต้องซื้อปุ๋ยเคมีแพงกว่าในประเทศอื่น ส่งเสริมการค้ากำไร-ปุ๋ยสูตรผสม หรือปุ๋ยเชิงผสมตามกฎหมาย และการอ้างผลาญประโยชน์ของกสิกรผู้ยากไร้ เพราะต้องใช้ปุ๋ยปลอม หรือที่ขาดธาตุอาหารตามสูตรทั้งปวง จึงเป็นความบกพร่องในการทำหน้าที่ของเจ้าพนักงานตามกฎหมายนี้ทั้งสิ้น ในงบประมาณแผ่นดินปี 2633 กรมวิชาการเกษตรมีงบประมาณรายจ่ายในการดำเนินงาน วิจัยดินและปุ๋ย 40,732,800 บาท งานวิจัยวัตถุดิบพืชการเกษตร 18,898,800 บาท งานวิเคราะห์วิจัยเคมีและฟิสิกส์การเกษตร 27,851,400 บาท และงานควบคุมพืช วัตถุดิบพืช และวัสดุการเกษตรอีก 25,887,000 บาท จึงควรจะมีความพร้อมทุกด้านในการรักษาผลประโยชน์สำคัญยิ่งประการหนึ่งของกสิกรไทย ให้มีปุ๋ยเคมีที่เหมาะสมกับความเจริญเติบโตของพืชในระยะต่าง ๆ ใน ราคาตลาดโลกได้

11. กรมวิชาการเกษตรต้องดำเนินการทดลองกันคว้าและดำเนินการทุกวิถีทาง

LI RT

ให้กสิกรไทยใช้พันธุ์พืชที่ดีที่สุด ที่จะพึงเป็นไปได้โดยด่วนที่สุด ในทำนองเดียวกันกับเรื่องของ ฝ้ายเคมีในช็อกก่อน ในพ.ศ. 2518 ได้มีพ.ร.บ.พันธุ์พืช ออกใช้เป็นกฎหมาย โดยให้อธิบดีกรมวิชาการเกษตร และเจ้าพนักงานชั้นบังคับบัญชาเป็นพนักงานเจ้าหน้าที่ และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ รักษาการตามพระราชบัญญัตินั้น

พันธุ์พืชควบคุม ได้แก่ “พันธุ์พืชที่รัฐมนตรีประกาศให้เป็นพันธุ์พืชควบคุมซึ่งเวลานี้ได้แก่ ข้าวเปลือก ข้าวฟ่าง ข้าวโพด ถั่วเขียว(รวมถั่วเขียวเมล็ดดำ) ถั่วเหลือง ฝ้าย ข้าวโพดหวาน กระบี่ แดงกวา ถั่วลันเตา ผักกาดขาวปลี ผักกาดเขียวปลี ผักกาดหอม ผักกาดหัว ผักบู่จีน พริก มะเขือเทศ ถั่วฝักยาว กระหล่ำปลี กระหล่ำดอก บรอกโคลี ผักกาดกวางตุ้ง หอมหัวใหญ่และ แดงโม

ที่ขีดเส้นใต้ไว้นั้นได้แก่ข้าวและพืชไร่ ๑ ชนิด อันเป็นพืชที่ต้องเร่งพัฒนาให้มีผลผลิตต่อไร่สูงสุดตามบทความนี้ ซึ่งได้แก่ ข้าวเปลือก ข้าวฟ่าง ข้าวโพด ถั่วเขียว ถั่วเหลือง และฝ้าย ฉะนั้นจึงหมายความว่า ในประการต้นนั้น พืชไร่ซึ่งเป็นที่มาของรายได้ของครอบครัว กสิกรสูงสุด รองลงมาจากข้าวเปลือก ยังไม่ได้รับความสำคัญจากกระทรวงเกษตรและสหกรณ์เลย ดังขอดรายได้ของกสิกรสำหรับพ.ศ.2530 เปรียบเทียบกันเห็นได้ชัดเจนต่อไปนี้.-

รายได้จากข้าว	รายได้จากพืชไร่ที่ควบคุมแล้ว (มูลค่าเป็นล้านบาท)	รายได้จากพืชไร่ที่ยังไม่ควบคุม
45,528 ล้านบาท	ข้าวโพด 8,894 ล้านบาท ถั่วเขียว 1,773 ล้านบาท ข้าวฟ่าง 310 ล้านบาท ถั่วเหลือง 2,193 ล้านบาท ฝ้าย 889 ล้านบาท	มันสำปะหลัง 17,403 ล้านบาท อ้อย 7,041 ล้านบาท ถั่วลิสง 1,203 ล้านบาท ปอแก้ว 740 ล้านบาท
	รวมมูลค่า 11,859 ล้านบาท	รวมมูลค่า 26,387 ล้านบาท

ฉะนั้น จึงเห็นได้ชัดว่า กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ไม่ได้ให้ความสำคัญต่อการปรับปรุง พันธุ์ดีของพืชเศรษฐกิจ อันเป็นรายได้สูงสุดของกสิกรไทย รองจากข้าวคือมันสำปะหลัง และมันสำปะหลังนั้นเป็นพืชเศรษฐกิจที่สำคัญยิ่งสำหรับกสิกรรายได้ต่ำในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ซึ่งใช้เนื้อที่ปลูกมันสำปะหลังถึง 80 เปอร์เซ็นต์ของเนื้อที่ปลูกทั้งหมด แต่ได้ผลผลิตตอบแทนต่ำกว่าในภาคอื่น คือเพียง 57 เปอร์เซ็นต์ ของผลผลิตทั้งประเทศ

LIART

สำหรับช้อยนั้น การที่กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ไม่ให้ความสำคัญในการปรับปรุงผสมพันธุ์พืชที่ดีขึ้น จึงเป็นต้นเหตุซึ่งทำให้ผลผลิตของอ้อยต่อไร่ต่ำ บรรดาพันธุ์อ้อยดี ซึ่งได้เริ่มนำเข้ามาจากต่างประเทศตั้งแต่เมื่อเริ่มตั้งโรงงานน้ำตาลแห่งแรกขึ้นที่จังหวัดลำปาง เมื่อ 60 ปีก่อนจึงสลายตัวลงไป และเป็นผลโดยตรงที่ทำให้คนไทยต้องจ่ายเงินซื้อน้ำตาลทรายบริโภค ในราคาซึ่งสูงกว่าราคาน้ำตาลตลาดโลกถึงเท่าตัว เพียงเพื่อช่วยอุดหนุนให้มีอุตสาหกรรมน้ำตาลอยู่ต่อไปได้ (เล่มหนึ่ง หน้า 88)

สำหรับปอแก้วประเด็นข้อบกพร่องเชิงชัดแจ้ง จากสถิติการเกษตรแห่งประเทศไทย ปีเพาะปลูก 2530-2531 หน้า 94-96 ยืนยันว่าการปลูกปอแก้วซึ่งอาจกล่าวได้ว่าเกือบทั้งสิ้นเป็นผลผลิตของกลสิกรยากจนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือนั้น กลสิกรได้ใช้เนื้อที่ปลูกปอแก้วลดลงจาก 1,464,216 ไร่ ในพ.ศ.2529 เหลือเพียง 1,006,456 ไร่ ในปีเพาะปลูก 2530-2531 และผลผลิตรวมกับผลผลิตเฉลี่ยต่อไร่ได้ลดลงโดยลำดับอย่างน่าใจหาย กล่าวคือ.-

เปรียบเทียบผลผลิตรวมและผลผลิตเฉลี่ยต่อไร่ สำหรับภาคตะวันออกเฉียงเหนือ พ.ศ.2528-2531

พ.ศ.	ผลผลิตรวม-ตัน	เนื้อที่เพาะปลูก-ไร่	ผลผลิตเฉลี่ยต่อไร่-กก./ไร่
2528	181,570	1,022,269	158
2529	247,261	1,464,216	170
2530	226,311	1,283,486	176
2531	158,128	1,006,456	157

ผลงานของกรมวิชาการเกษตรในการผลิตพันธุ์พืชที่ดีให้เพียงพอแก่ความต้องการของกลสิกร ในปีงบประมาณ 2533 กรมวิชาการเกษตรเป็นหน่วยงานเดียวที่มีหน้าที่รับผิดชอบในการดูแลให้กลสิกรไทยมีพันธุ์พืชที่ดีที่สุดใช้เพาะปลูกอย่างทั่วถึงเพียงพอกรมอื่น ๆ ในกระทรวงเกษตร เช่น กรมส่งเสริมการเกษตรนั้น หากมีอำนาจหน้าที่ในเรื่องนี้ไม่ เพราะการที่จะทดลองกันคว่ำให้มีพันธุ์พืชที่ดีที่สุดเหมาะสมกับการเพาะปลูกให้เกิดผลผลิตได้มากที่สุดต่อหน่วยเนื้อที่เพาะปลูกนั้น จำเป็นต้องมีการศึกษากันคว่ำทดลอง โดยเจ้าหน้าที่ผู้เชี่ยวชาญ และดำเนินการอย่างต่อเนื่องรวมทั้งมีการนำพันธุ์พืชที่เหมาะสมจากทั่วทุกมุมโลก มาศึกษากันคว่ำและแม้แต่ผสมพันธุ์ใหม่อย่างทั่วถึงอีกด้วย เมื่อกรมวิชาการเกษตรได้พัฒนาพันธุ์พืชที่ดีที่สุดขึ้นได้แล้ว จึงส่งมอบเทคโนโลยีในการเพาะปลูกดูแลบำรุงพันธุ์พืชนั้น ๆ ให้แก่กรมส่งเสริมการเกษตรดำเนินการส่งเสริมให้

กสิกรในท้องที่ได้ใช้พันธุ์พืชเหล่านั้นเพาะปลูก ให้เกิดได้ผลผลิตในคุณภาพและปริมาณ สูงสุดที่จะพึงเป็นไปได้ต่อไป

แต่ตามงบประมาณแผ่นดินในระยะหลังมาจนถึงปัจจุบันนี้กลับต้องตั้งงบประมาณให้กรมส่งเสริมการเกษตร “ผลผลิตและขยายพันธุ์พืช” เพิ่มขึ้นอีกหน่วยงานหนึ่ง โดยตั้งงบประมาณ ให้ใช้จ่ายมากกว่าที่กรมวิชาการเกษตรได้รับเป็นอันมาก ในปีงบประมาณ 2533 ปัจจุบันกรมวิชาการเกษตรได้รับค่าใช้จ่ายตาม “ค.แผนงานผลิตและขยายพันธุ์พืชเพียง 89,110,200 บาท แต่กรมส่งเสริมการเกษตรกลับได้รับงบประมาณสำหรับ “ค.แผนงานผลิตและขยายพันธุ์พืช” เช่นเดียวกัน มากกว่าถึง 181,939,400 บาท นอกจากนี้ยังมี “โครงการวิจัยพันธุ์รับรองพันธุ์และกระจายพันธุ์” ขึ้นในงบประมาณของทั้งสองกรมอีกด้วย ทำนองเดียวกัน โดยเป็นงบประมาณของกรมวิชาการเกษตรสูงกว่าคือ 37,498,800 บาท และของกรมส่งเสริมการเกษตรมีเพียง 5,511,200 บาท

ดังนี้ จึงเป็นการปฏิบัติการอันขัดต่อพ.ร.บ.พันธุ์พืช พ.ศ.2518 ซึ่งกำหนดให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้” และมีการกำหนดหน้าที่รับผิดชอบไว้โดยเจาะจงตามมาตรา 3 คือ “อธิบดี หมายความว่า อธิบดีกรมวิชาการเกษตร” เท่านั้น

ตามสถานะการณ์ปัจจุบันจึงมีการผลิตข้าวพันธุ์หลัก(FOUNDATION SEEDS) เพื่อใช้เพาะปลูกในนาได้ปีละเพียง 71,428 ไร่ (หรือนาหวานเนื้อที่เพียง 33,333 ไร่) จากจำนวนนาข้าวที่ใช้ปลูกข้าวในปัจจุบัน (ปี 2530/31) ในจำนวนเนื้อที่นาข้าวซึ่งมีอยู่ทั่วประเทศถึง 74,233,442 ไร่ สถิติล่าสุดของ (พ.ศ.2529) งบประมาณปัจจุบัน “แผนงานผลิตและขยายพันธุ์พืช” ของทั้งสองกรมที่ได้รับงบประมาณค่าใช้จ่ายไปดำเนินการเป็นเงินรวม 251,049,600 บาท จึงสามารถผลิตพันธุ์ข้าวดีให้กสิกรใช้เพาะปลูกได้ 71,428 ไร่ เฉลี่ยแล้วจึงเป็นค่าใช้จ่ายถึงไร่ละ 3,934 บาทสำหรับข้าวนาดี และเนื้อที่นาข้าวที่เพาะปลูกเพียง 74,233 ไร่ ดังกล่าวนั้นเท่ากับ 0.0009 เปอร์เซ็นต์ของเนื้อที่นาข้าวที่มีอยู่ ย้อนกลับไปเปรียบเทียบผลงานของกระทรวงเกษตรฯ ตามรายงานของธนาคารโลก (ฉบับที่สอง) พ.ศ.2526 ซึ่งได้สรุปไว้ว่าในขณะนั้นความต้องการเมล็ดพันธุ์ดีของกสิกรสำหรับนาข้าวมีอยู่เป็นปริมาณถึง 353,400 ตัน ซึ่งรัฐผลิตสนองความต้องการ (บทความเล่มที่ 1 รัฐสภาสาร เดือนเมษายน 2532 หน้า 85) แต่ในปัจจุบันกลับยังผลิตน้อยลงไปอีกคือเพียง 500 ตันเท่านั้น (ปริมาณข้าวทำพันธุ์ใช้ 16 กก.ต่อไร่ สำหรับนาดี หรือ 7 กก.ต่อไร่ สำหรับนาหวาน ตามข้อมูลของกรมส่งเสริมการเกษตร) ดังนี้จึงเห็นได้ชัดแจ้งว่า ในการปกครองประเทศตามรัฐธรรมนูญพ.ศ.2521 ในยุคปัจจุบันนั้น ประสิทธิภาพในการอำนวยความสะดวก

ประชาชนตามหน้าที่ได้เชื่อมลงไปอีกเป็นอันมากถึงขั้นวิกฤติ ก็จะยอมให้เขวร้ายกว่านี้ไม่ได้อีกแล้ว จากสถิติเปรียบเทียบปริมาณความต้องการและกำลังปัจจุบันที่จะผลิตขึ้นได้ ของกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ สำหรับพันธุ์ที่ดี ซึ่งเป็นปัจจัยหลักรากฐานซึ่งจำเป็นอย่างยิ่งที่ ทางราชการต้องอำนวยให้มีขึ้นอย่างเพียงพอ ตามตารางข้างต้นนี้แล้ว จึงเป็นอันแน่ชัดว่า ถึงจะมีการกวัดข้นติดตามการดำเนินงานนี้โดยแม้จะเพิ่มกำลังงบประมาณให้เพิ่มเติมเฉพาะหน้ามาก มายเพียงใดก็ตามกรมวิชาการเกษตรจะไม่สามารถเพิ่มผลผลิตพันธุ์พืชที่ดี ให้เพียงพอับ ความต้องการแท้จริงของเกษตรกรได้เลย ทั้งนี้เพราะการผลิตพันธุ์พืชที่ดีนั้นเป็นงานวิชาการ ซึ่ง ต้องมีการทดลองค้นคว้าอย่างเพียงพอต่อเนื่องมาโดยลำดับโดยนักวิชาการ ซึ่งอุทิศตนเพื่อวิชา ชีพและหน้าที่เป็นกำลังบ้านชาติเป็นที่ตั้งโดยได้มุ่งมั่นดำเนินการต่อเนื่องกันมาเป็นเวลาช้านาน ตามความจำเป็นทางวิชาการ

ข้อเท็จจริงชัดเจนดังที่ได้ลำดับความสำคัญมาแล้วนี้ รัฐบาลโดยเฉพะอย่างยิ่ง กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ผู้รับผิดชอบทั่วไปในการพัฒนาเกษตรกรรม และโดยเจาะจง ตามอำนาจหน้าที่ในฐานะรักษาการตาม พ.ร.บ.พันธุ์พืช พ.ศ.2518 จึงควรแก้ไขสถานะการณ เฉพะหน้าโดยเปลี่ยนแปลงนโยบายให้หน่วยราชการประจำถือปฏิบัติ ดังต่อไปนี้

สถิติเปรียบเทียบความต้องการพันธุ์พืชที่ดีของเกษตรกร กับปริมาณที่ผลิตได้

ชนิดปลูก	ปริมาณต้องใช้ปลูก	ปริมาณพันธุ์ที่ผลิตได้และใช้ปลูกได้		ปริมาณเนื้อที่เพาะปลูกและพันธุ์ที่ต้องใช้	
		กก./ไร่	กก.	ไร่	กก.
ข้าว	16 (นาคำ)	600,000	33,333	63,910,043	808,650,645
ข้าวโพด	4	98,000	24,000	10,941,000	43,764,000
ข้าวฟ่าง	2	10,000	5,000	1,106,000	2,210,000
มันสำปะหลัง	1,800 ท่อน	2,800,000	1,750	9,879,000	15,806,400,000
ถั่วเขียว	6	87,000	17,400	2,900,000	14,500,000
ถั่วเหลือง	10	180,000	18,000	2,280,000	22,800,000
ถั่วลิสง	20	150,000	7,500	783,000	15,280,000
ฝ้าย	2	17,000	8,500	412,000	824,000
อ้อย	6,000 ท่อน	1,600,000	320	3,884,000	18,320,000,000
ปอแก้ว	1	16,000	15,000	1,006,000	1,006,000
ตะพุง	1	2,000	2,000	283,400	283,400

1. สั่งการให้กรมวิชาการเกษตรดำเนินการทดลองค้นคว้าในเรื่องการพัฒนาพันธุ์พืชที่ดีเหมาะสมกับท้องที่ต่าง ๆ อย่างเต็มกำลังความสามารถตามหน้าที่ ให้บังเกิดผลดีขึ้นเป็นลำดับ ทั้งนี้ให้โอนกิจการทั้งหมดเกี่ยวข้องกับการผลิต และการขยายพันธุ์พืชที่มีอยู่ทั้งหมด (เช่น ความรายละเอียดสิ่งก่อสร้างและครุภัณฑ์ในงบประมาณปี 2533 ได้มีศูนย์ขยายพันธุ์พืชอยู่ตามจังหวัดต่าง ๆ ถึง 20 สถานีของกรมส่งเสริมการเกษตร)

ให้กำหนดหลักเกณฑ์ในการปูนบำเหน็จ ความชอบในราชการ ของบรรดาเจ้าหน้าที่ทางวิชาการ ให้เป็นไปตามความรู้ความสามารถและผลงานในหน้าที่แท้จริงเป็นสำคัญ

2. ให้ทบวงมหาวิทยาลัย ดำเนินการให้คณาจารย์และนักศึกษาในมหาวิทยาลัยต่าง ๆ ซึ่งมีคณะเกษตรศาสตร์ ได้ดำเนินการทดลองค้นคว้าพันธุ์พืชที่ดี ขึ้นโดยทำนองเดียวกันอีกทางหนึ่ง ดังเช่นตัวอย่างทางปฏิบัติอันเป็นสากลอยู่แล้ว เพื่อให้บรรลุถึงผลงานสูงสุดสำหรับส่วนรวม ให้รัฐบาลเพิ่มงบประมาณสำหรับการนั้นอย่างเพียงพอ และถือเอาผลงานการพัฒนาพันธุ์พืชที่ดีเป็นหลักในการให้บำเหน็จความชอบในราชการ เช่นเดียวกันด้วย

3. เชื้อเชิญให้บริษัทระดับโลก ซึ่งดำเนินธุรกิจด้านการพัฒนาเผยแพร่พันธุ์พืชที่ดีรวมทั้งธุรกิจ ซึ่งขณะนี้ก็ได้เข้ามาตั้งสาขากิจการจำหน่ายพันธุ์พืชที่ดีในเมืองไทยอยู่บ้างแล้ว (เช่นบริษัทที่เข้าไปร่วมมือกับกสิกรในโครงการชลประทานน้ำอุ่น ให้ขยายพันธุ์พืชที่ดีของบริษัท เพื่อส่งไปจำหน่ายทั้งในและนอกประเทศ เป็นจำนวนไม่น้อยกว่า 8 บริษัท) ส่งพันธุ์พืชเศรษฐกิจที่ดีเหมาะสมกับเมืองไทยให้กรมวิชาการเกษตรทดลองปลูก เพื่อรับรองพันธุ์ ตามทางปฏิบัติที่มีอยู่แล้วใน พ.ร.บ.พันธุ์พืช พ.ศ.2518 พันธุ์ใดที่ได้รับการรับรองแล้ว ก็ให้มีสิทธิจำหน่ายให้แพร่หลายได้โดยเสรี เพื่อให้มีการแข่งขันซึ่งกันและกันตามครรลองการทำได้

โดยวิธีแก้ไขสถานะการณ์เลวร้ายเฉพาะหน้าดังกล่าวนี้ ก็จะมีผลเป็นการแก้ไขข้อผิดพลาดบกพร่องในอดีตและตั้งต้นให้มีการพัฒนาพันธุ์พืชที่ดีอย่างพอเพียงขึ้นทั้งโดยส่วนราชการและธุรกิจพันธุ์พืช ตามแบบแผนสากลในบรรดาประเทศที่พัฒนาก้าวหน้าแล้วทั่วไป

12. ต้องมุ่งส่งเสริมให้กสิกรมีรายได้รวมสูงที่สุดจากทุกรูปแบบของระบบไร่นาผสม(MIXED FARMING)ซึ่งจะสามารถประกอบการได้เป็นสำคัญ จากสถิติการเกษตรของประเทศไทยได้ประมวลข้อมูลซึ่งบ่งชี้ให้มุ่งส่งเสริมให้กสิกรปลูกพืชทุกชนิดที่จะพึงปลูกได้ดีควบคู่ไปกับการปศุสัตว์ และการเลี้ยงปลา ในทุกรูปแบบที่อาจทำได้ ข้อมูลที่ได้ประมวลขึ้นเป็นการเปรียบเทียบรายได้รวม ระหว่างผลเฉลี่ยเมื่อเริ่มปกครองโดยรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ.2521-2525 กับสำหรับระยะเวลาต่อมานั้นมาจนถึงปัจจุบันพ.ศ.2528-2530 โดย

จำแนกรายได้ตามประเภทของที่ดินซึ่งได้จำแนกไว้ คือ ที่นาข้าว ที่พืชไร่ ที่พืชสวน และไม้ยืนต้นที่ปลูกหมักและพืชล้มลุก กับที่เลี้ยงสัตว์ มีข้อมูลและข้อยุติในคอนท้ายดังนี้.-

ตารางเปรียบเทียบมูลค่าของผลิตผลจากการเกษตรสาขาต่าง ๆ ต่อหน่วยเนื้อที่ซึ่งมีอยู่
ระหว่างผลเฉลี่ยพ.ศ. 2521-2525 กับของพ.ศ. 2528-2530

รายการ	การทำนาข้าว	การปลูกพืชไร่	สวนผลไม้และ ไม้ยืนต้น	สวนผักและ ไม้ล้มลุก	การปศุสัตว์
		สถิติเฉลี่ยสำหรับ พ.ศ. 2521-2525			
เนื้อที่ซึ่งมีอยู่พ.ศ. 2424(ไร่) เป็น%ของเนื้อที่เกษตรทั้งหมด	73,233,442	32,075,545	11,411,012	300,045	761,285
รวม 121,293,839 ไร่	80%	17%	9%	2%	8%
มูลค่าของผลิตผล(ล้านบาท) เป็น%ของมูลค่ารวมทั้งหมด	48,231	31,483	29,887	13,122	41,174
182,177 ล้านบาท	29%	19%	18%	8%	25%
เฉลี่ยรายได้ต่อไร่-บาท	831	981	2,817	43,733	64,084
		สถิติเฉลี่ยสำหรับ พ.ศ.2528-2530			
เนื้อที่ซึ่งมีอยู่พ.ศ.2629(ไร่) เป็น%ของเนื้อที่ทั้งหมด	74,233,442	32,075,545	13,910,341	537,850	907,082
121,884,040 ไร่	81%	28%	11%	4%	7%
มูลค่าของผลิตผล(ล้านบาท) เป็น%ของมูลค่ารวมทั้งหมด	64,470	38,944	30,545	15,548	31,385
188,872 ล้านบาท	32%	22%	18%	9%	19%
เฉลี่ยรายได้ต่อไร่-บาท	733	1,151	2,195	28,918	34,578

สำหรับระยะเวลาแห่งระบอบประชาธิปไตยปัจจุบัน พ.ศ.2522-2530 ได้ประมวลเป็นข้อมูลอันสำคัญเปรียบเทียบให้เห็นประเด็นซึ่งจะพึงถือเป็นหลักปฏิบัติในการส่งเสริมการประกอบเกษตร เพื่อให้เกิดรายได้สูงสุดแก่ครอบครัวเกษตรกรต่อไปเบื้องหน้า ดังต่อไปนี้.-

(1) การใช้ที่ดินปลูกข้าว ทำให้เกิดรายได้ต่ำที่สุดแก่เกษตรกร คือเฉลี่ยได้เพียงไร่ละ 831 บาท สำหรับระยะเวลาเริ่มต้นระบอบประชาธิปไตยปัจจุบัน ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับรายได้จากระบบการใช้ที่ดินเพาะปลูกอย่างอื่นแล้วจึงนับว่าต่ำมาก และเพราะเหตุที่ที่ดินเกษตรกรรมถึงกว่าครึ่งหนึ่งเป็นที่นา จึงเป็นต้นเหตุสำคัญอันหนึ่งที่ทำให้รายได้รวมของครอบครัวเกษตรกรโดยทั่วไปซึ่งทำมาด้วยกันทั้งนั้นเป็นกิจกรรมส่วนใหญ่มีรายได้รวมน้อยมากตลอดเวลา ทั้งนี้แม้ว่าในเวลา

ปัจจุบัน คือเฉลี่ยสำหรับพ.ศ.2520 ถึง พ.ศ.2530 รายได้เฉลี่ยต่อไร่จากการปลูกข้าวได้เพิ่มสูงขึ้นเล็กน้อยเป็น 733 บาทต่อไร่ต่อปี อันเป็นผลโดยตรงจากการที่ปริมาณผลผลิตข้าวรวมเฉลี่ยสำหรับระยะเวลาปัจจุบัน ตั้งแต่พ.ศ.2528 ถึงพ.ศ.2530 ได้เพิ่มขึ้นกว่าเมื่อห้าปีก่อนถึง 2,832,000 ตัน หรือเท่ากับ 16 เปอร์เซ็นต์

พิจารณาจากสัดส่วนเนื้อที่ซึ่งได้ใช้ปลูกข้าว ซึ่งเป็นสัดส่วนสูงถึง 80 เปอร์เซ็นต์ของเนื้อที่การเกษตรทั้งหมด แต่สามารถทำรายได้ให้เพียง 29 เปอร์เซ็นต์ของรายได้รวมจากการเกษตร ก็จะได้เห็นว่า การที่จะสามารถแก้ไขความอดอยากยากจนที่ยังมีอยู่ และเพิ่มรายได้ให้แก่ครอบครัวเกษตรกรได้สำเร็จนั้นก็ย่อมขึ้นอยู่กับ การปรับปรุงการปลูกข้าวให้สามารถเพิ่มผลผลิตต่อไร่ได้เพิ่มขึ้นได้แท้จริงพอสมควรเท่านั้น

(2) การใช้ที่ดินปลูกพืชไร่เป็นสัดส่วน 17% ของเนื้อที่เกษตร สำหรับระยะเวลา พ.ศ.2521-2525 ก่อให้เกิดรายได้จากพืชไร่ในพ.ศ.2521-2525 เท่ากับ 19% ของมูลค่าจากการเกษตรทุกสาขา ฉะนั้นในพ.ศ.2528-2530 ซึ่งได้ใช้ที่ดินปลูกพืชไร่เป็นสัดส่วนขึ้นถึง 25 เปอร์เซ็นต์ของเนื้อที่การเกษตรรวม แต่ได้มีรายได้เพิ่มขึ้นต่อไร่จาก 981 บาทเป็น 1,161 บาทนั้น หากคิดเป็นสัดส่วนของรายได้รวมก็ได้เพิ่มขึ้นเป็น 22% แต่ในพ.ศ.2528-2530 เนื้อที่พืชไร่ได้เพิ่มขึ้นเป็น 26% ของเนื้อที่การเกษตรทั้งประเทศ จึงคงสรุปได้ว่ายังไม่เป็นที่น่าพึงพอใจเช่นเดียวกับการผลิตข้าว

(3) เปรียบเทียบรายได้ของสาขาการเกษตรต่างๆ ระหว่างผลผลิตเฉลี่ยในระยะเริ่มต้นการปกครองตามรัฐธรรมนูญปัจจุบัน (เฉลี่ยพ.ศ.2521-2525) กับในระยะปัจจุบัน (เฉลี่ยพ.ศ.2528-2530) ปรากฏว่าสาขาพืชไร่ได้มีรายได้สูงขึ้นดีที่สุด ติดตามด้วยข้าว แต่สาขาไม้ยืนต้น และไม้ล้มลุกได้ลดลง ส่วนสาขาปศุสัตว์ลดลงมากที่สุดถึง 38 เปอร์เซ็นต์ของช่วงเริ่มต้นดังตัวเลขเปรียบเทียบ ดังนี้.-

การปลูกข้าว รายได้เฉลี่ยต่อไร่เพิ่มขึ้นร้อยละ 831 บาท เป็น 733 บาท เท่ากับเพิ่มขึ้น 16%

การปลูกพืชไร่ รายได้เฉลี่ยเพิ่มขึ้นจากไร่ละ 981 บาทเป็น 1,161 บาทหรือเพิ่มขึ้น 17%

LIIRT

การปลูกไม้ยืนต้น รายได้เฉลี่ยต่อไร่ได้ลดลงจากไร่ละ 2,817 บาทเป็นเพียง 2,186 บาท เท่ากับลดลง 18% เหตุที่ได้ลดลงเป็นเพราะได้มีเนื้อที่ประกอบการสำหรับสาขานี้เพิ่มขึ้นถึง 2,499,329 ไร่

การปลูกไม้ล้มลุก รายได้เฉลี่ยต่อไร่ได้ลดลงจากไร่ละ 43,933 บาท เหลือเพียง 28,918 บาท หรือลดลงถึง 34 % เหตุที่ได้ลดลงมากดังนั้นเป็นเพราะการนำส่งออกซึ่งไปยาสูบชนิดต่าง ๆ ได้ลดลงมาก

การปลูกสัตว์ รายได้เฉลี่ยจากสาขานี้ได้ลดลงถึงไร่ละ 19,514 บาทหรือ 38% แทนที่จะได้เพิ่มขึ้นตามความเจริญของบ้านเมือง ตามความต้องการของตลาดและความสนใจของกสิกรซึ่งได้เพิ่มสูงขึ้นอย่างมากเป็นพิเศษ

ตารางเปรียบเทียบรายได้จากพืชที่ปลูกเฉลี่ยบาทต่อไร่สำหรับพ.ศ. 2530

พืช	เนื้อที่ปลูก-ไร่	%ของที่ดินซึ่งใช้	รายได้-ล้านบาท	ราคาต้นละบาท	เฉลี่ยรายได้ต่อไร่ที่ใช้-บาท	%รายได้ต่อรายได้รวม
ข้าว	81,571,000	85%	88,515	2,414	1,080	84%
ข้าวโพด	12,194,000	13%	6,898	1,600	685	6%
มันสำปะหลัง	8,820,000	9%	13,807	890	1,542	13%
ช้อย	3,370,000	3%	8,918	288	1,848	8%
ถั่วเขียว	3,172,000	3%	2,122	6,890	659	2%
ถั่วเหลือง	1,799,000	2%	2,706	8,160	1,603	2%
ปอแก้ว	1,283,000	1%	709	3,270	652	ต่ำกว่า 1%
ถั่วลิสง	790,000	1%	1,129	7,110	1,429	1%
กะทัง	318,000	ต่ำกว่า 1%	163	890	481	ต่ำกว่า 1%
ฝ้าย	315,000	ต่ำกว่า 1%	960	12,033	3,015	1%
รวมข้าวและพืชไร่	94,844,000	100%	104,152	-	1,098	100%

ข้อสังเกต 1. การปลูกข้าวไร่เนื้อที่ปลูกถึง 85% ของที่ดินทั้งหมด แต่มูลค่ารวมจากข้าวเปลือกเฉลี่ยต่อรายได้รวมก็ใกล้เคียงกันคือ 84% จึงเป็นการยืนยันชัดเจนที่จำเป็นต้องปรับปรุงการผลิตข้าวให้เพิ่มผลผลิตขึ้นและลดต้นทุนการผลิตลงให้ได้ เพราะส่วนใหญ่ของเนื้อที่เกษตรกรรมเป็นนาข้าว และซึ่งเป็นอาชีพหลักของครอบครัววงสิกรทั่วทุกภาคของประเทศ

2. เรียงลำดับรายได้รวมต่อไร่-บาท

ลำดับที่	พืช	รายได้เฉลี่ยต่อไร่-บาท
1	ฝ้าย	3,016
2	อ้อย	2,846
3	มันสำปะหลัง	1,542
4	ถั่วเหลือง	1,503
6	ถั่วลิสง	1,429
8	ข้าว	1,080
7	ถั่วเขียว	889
8	ข้าวโพด	566
9	ปอแก้ว	552
10	ละหุ่ง	481
11	ข้าวฟ่าง	369

รายได้เฉลี่ยต่อไร่เรียงลำดับข้างบนนี้คงทำให้เกิดความประหลาดใจมิใช่น้อย ต่อความเข้าใจเดิมซึ่งคลาดเคลื่อน เป็นต้นว่า ประเด็นที่รายได้สูงสุดต่อไร่เปรียบเทียบตามตารางนี้ได้เกิดจากการปลูกฝ้าย แต่แทนที่จะได้มีการส่งเสริมให้ระดมปลูกกันทุกท้องที่ เพราะได้มีความจำเป็นต้องใช้เป็นวัตถุดิบของสิ่งทอเพิ่มขึ้นมาก และต้องเสียเงินตราต่างประเทศซื้อฝ้ายดิบมาใช้จากเพียงมูลค่า 2,236 ล้านบาท ในพ.ศ.2521 ก่อนการใช้รัฐธรรมนูญปัจจุบัน เป็นยอดเงินสูงถึงกว่า 10,000 ล้านบาทแล้วขณะนี้ ยอดเงินรายได้ถึง 10,000 ล้านบาทนี้ หากเกิดเป็นรายได้ของการปลูกฝ้ายขึ้นในประเทศ ก็จะสามารถเพิ่มรายได้ให้แก่ครอบครัววงสิกรไทยอย่างใหญ่หลวง ทั้งยังเป็นการเพิ่มผลผลิตซึ่งให้ผลตอบแทนเป็นรายได้แก่สิกรสูงที่สุดต่อเนื้อที่ซึ่งใช้ปลูกอีกด้วย

รายได้เฉลี่ยต่อไร่จากมันสำปะหลังถึงไร่ละ 1,542 ล้านบาทนั้น ทำให้เห็นได้ว่านโยบายที่เคยมีว่า จะลดการปลูกมันสำปะหลังลงนั้น ไม่มีทางสำเร็จได้เลย เพราะผลตอบแทนแท้จริงต่อไร่สูงมาก และเป็นพืชที่ปลูกง่ายไว้กัวงวดที่สุดสำหรับสิกรทั่วไปในทุกท้องที่ ฉะนั้น จึงควรมุ่งพิจารณาไปในทางส่งเสริมการใช้ประโยชน์จากมันสำปะหลังให้เพิ่มขึ้นทั้งในและนอกประเทศเป็นสำคัญ

พืชไร่สำคัญซึ่งมีรายได้ต่อไร่ต่ำเกินสมควร และเป็นเพราะผลผลิตต่อไร่ต่ำมากได้แก่
ถั่วเขียว ข้าวโพด ปอแก้ว และข้าวฟ่าง จึงต้องมุ่งเพิ่มผลผลิตต่อไร่ให้สูงขึ้นเป็นสำคัญ

ละหุ่งมีรายได้ต่อไร่ที่ปลูกเพียง 481 บาท ในพ.ศ. 2530 ทั้ง ๆ ที่ราคาขาย
สูงกว่าปีก่อนคือ 890 บาทต่อตันในพ.ศ.2530 เปรียบเทียบกับเพียง 533 บาทในพ.ศ.2531 และ
853 บาท ในพ.ศ.2528 ดังได้กล่าวไว้แล้วในตอนต้น (เล่ม 1 เดือนเมษายน พ.ศ.2532 หน้า 10)
รัฐบาลตามระบอบประชา-ธิปไตยปัจจุบัน ได้ห้ามการส่งออกเมล็ดละหุ่ง เพื่อช่วยเหลือโรงงาน
น้ำมันละหุ่งเพียงโรงเดียวให้ผูกขาดเมล็ดละหุ่ง อันเป็นพืชไร่ที่ปลายนาเสริมรายได้ของ ครอบครัว
เกษตรกรยากจน จึงเป็นการดำเนินนโยบาย อันผิดพลาดใหญ่หลวง รวมทั้งการห้ามส่งออกซึ่งเมล็ด
ละหุ่งไปจำหน่ายยังต่างประเทศ ซึ่งเคยมีมูลค่าสูงถึง 518 ล้านบาทในพ.ศ.2520 อีกด้วย

13. ปัจจัยแวดล้อมในเรื่องขนาดของฟาร์ม และการถือครองที่ดิน ซึ่งเกษตรกร
มีกรรมสิทธิ์ ที่ดินทำกินเป็นของครอบครัวตนเอง ในมากประเทศปัจจัยแวดล้อมดังกล่าว ได้เป็น
อุปสรรคต่อการเพิ่มผลผลิตเกษตรกรรม แต่สำหรับเมืองไทยของเรานั้นนับว่าไม่เป็นอุปสรรคเลย
แม้แต่ในเรื่องเนื้อที่ถือครองสำหรับภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ซึ่งมีปัญหาเรื่องความอดอยาก
ยากจนและรายได้ต่ำยิ่งกว่าภาคอื่นใดของประเทศ ก็ยังมีเนื้อที่การเกษตรมากกว่าภาคอื่น ๆ มาก
คือเป็นเนื้อที่รวมถึง 43.27% ของทั้งหมด และมีพลเมืองอยู่ในภาคนั้นอยู่ถึง 35% ของประชากร
ไทย เป็นต้น มีสถิติสำคัญเป็นรายภาคดังนี้.-

ตารางเปรียบเทียบรายได้จากพืชที่ปลูกเฉลี่ยบาทต่อไร่สำหรับพ.ศ. 2530

ภาค	เนื้อที่เกษตร-ไร่ (เป็น % ของทั้งหมด)	จำนวนฟาร์ม	เฉลี่ยเนื้อที่ ฟาร์มละไร่	เป็นกรรมสิทธิ์ ของเกษตรกรเอง %	จำนวนพลเมือง (เป็น % ของทั้งหมด)
ตะวันออกเฉียงเหนือ	66,195,523 (43.27%)	2,081,393	27.00	85%	18,884,192 (35.0%)
เหนือ	29,000,258 (22.33%)	1,298,882	28.36	87%	10,585,241 (20.4%)
กลาง	29,383,389 (22.81%)	903,849	32.48	59%	17,887,302 (32.7%)
ใต้	15,285,803 (11.77%)	658,812	23.20	92%	8,718,434 (11.4%)
รวมทั้งประเทศ	129,845,013 (พ.ศ. 2529)	4,940,616	26.28	75.93%	63,873,172 (พ.ศ. 2530)

อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาถึงขนาดฟาร์ม เนื้อที่ถือครองเป็นกรรมสิทธิ์ของครอบครัววงศีกองลงไปถึงรายจังหวัด ก็ได้พบว่าบางจังหวัดส่วนมากทางภาคเหนือ มีเนื้อที่ฟาร์มเล็กเกินไปจำเป็นต้องส่งเสริมให้ใช้ที่ดินอันจำกัดนั้นประกอบการในสาขาการเกษตรเฉพาะซึ่งมีรายได้สูงสุดจึงจะมีรายได้พอเพียงให้ดำรงอยู่ได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งจังหวัดเชียงใหม่ ซึ่งตามความเข้าใจกันทั่วไป เป็น ท้องที่ซึ่งราษฎรมีรายได้จากการเกษตรสูง แต่ตามสถิติการเกษตร ปรากฏว่ามีเนื้อที่ฟาร์มเฉลี่ยได้ต่ำที่สุดในประเทศ คือ เพียง 8 ไร่ต่อฟาร์มเท่านั้น ร่วมกับจังหวัดใกล้เคียงคือลำพูน และแม่ฮ่องสอนซึ่งต่างก็มีเนื้อที่เฉลี่ยของฟาร์มเท่ากันทั้งหมด จังหวัดทั้งสามนี้จึงมีเนื้อที่ของแต่ละฟาร์มเพียงเท่ากับหนึ่งในห้าส่วนของจังหวัด ซึ่งมีขนาดของฟาร์มมากที่สุด ได้แก่ จังหวัดชลบุรี (เนื้อที่เฉลี่ยของฟาร์ม 40 ไร่) จังหวัดพิจิตร (43 ไร่) จังหวัดปราจีนบุรี (43 ไร่) จังหวัดนครนายก (43 ไร่) จังหวัดนครสวรรค์ (43 ไร่) และจังหวัดกำแพงเพชร ซึ่งมีเนื้อที่เฉลี่ยต่อฟาร์มเท่ากับ 40 ไร่

ต่อไปนี้เป็นเนื้อที่เฉลี่ยต่อฟาร์มของทั้ง 79 จังหวัด เรียงลำดับจากเนื้อที่น้อยที่สุดขึ้นไป โดยมีเปอร์เซ็นต์เนื้อที่ถือครองของกสิกรเองกำกับต่อท้ายแต่ละจังหวัดไว้ด้วย

จังหวัดซึ่งเนื้อที่เฉลี่ยแต่ละฟาร์ม 8-9 ไร่

จังหวัดเชียงใหม่ เนื้อที่เฉลี่ยแต่ละฟาร์ม 8 ไร่ (71%) แม่ฮ่องสอน 8 ไร่ (76%)
ลำพูน 8 ไร่ (72%) สมุทรสงคราม 9 ไร่ (51%)

จังหวัดซึ่งเนื้อที่เฉลี่ยแต่ละฟาร์ม 10 ถึง 15 ไร่

ลำปาง 11 ไร่ (89%) แพร่ 12 ไร่ (45%) น่าน 12 ไร่ (88%) สมุทรปราการ 12 ไร่ (20%) ปัตตานี 13 ไร่ (84%) นนทบุรี 14 ไร่ (78%) พะเยา 14 ไร่ (85%) เชียงราย 15 ไร่ (79%)

จังหวัดซึ่งเนื้อที่เฉลี่ยแต่ละฟาร์ม 16 ถึง 19 ไร่

พัทลุง 19 ไร่ (88%) นราธิวาส 19 ไร่ (98%) ตาก 19 ไร่ (72%) สิงห์บุรี 19 ไร่ (75%) สมุทรสาคร 17 (58%)

จังหวัดซึ่งเนื้อที่แต่ละฟาร์ม 20 ถึง 25 ไร่

กรุงเทพมหานคร 20 ไร่ (32%) อ่างทอง 20 ไร่ (84%) ภูเก็ต 20 ไร่ (98%) สตูล 20 ไร่ (91%) ระนอง 20 ไร่ (95%) มุกดาหาร 20 ไร่ (89%) นครพนม 21 ไร่ (92%) ร้อยเอ็ด 22 ไร่ (88%) นครปฐม 22 ไร่ (84%) อุตรดิตถ์ 22 ไร่ (89%) สมุทรปราการ 23 ไร่ (20%) นครศรีธรรมราช 23 ไร่ (93%) สงขลา 23 ไร่ (83%) สุรินทร์ 24 ไร่ (88%) ชัยภูมิ 25 ไร่ (89%) มหาสารคาม 25 ไร่ (84%) ขอนแก่น 25 ไร่ (88%) สกลนคร 25 ไร่ (93%) ชุมพร 26 ไร่ (91%)

LIART

จังหวัดซึ่งเนื้อที่เฉลี่ยแต่ละฟาร์ม 28 ถึง 29 ไร่

เพชรบุรี 28 ไร่ (73%) ราชบุรี 28 ไร่ (68%) ชัยนาท 28 ไร่ (87%) ตรัง 27 ไร่ (94%) สุราษฎร์ธานี 27 ไร่ (93%) เลย 27 ไร่ (94%) ยโสธร 27 ไร่ (94%) สุโขทัย 27 ไร่ (85%) พังงา 28 ไร่ (95%) กระบี่ 28 ไร่ (98%) นุรีรัมย์ 28 ไร่ (82%) หนองคาย 29 ไร่ (83%) ประจวบคีรีขันธ์ 29 ไร่ (93%)

จังหวัดซึ่งเนื้อที่เฉลี่ยแต่ละฟาร์ม 36 ถึง 39 ไร่

ระยอง 36 ไร่ (81%) ฉะเชิงเทรา 38 ไร่ (48%) สระบุรี 38 ไร่ (47%)

จังหวัดซึ่งเนื้อที่เฉลี่ยแต่ละฟาร์ม 40 ถึง 45 ไร่

กำแพงเพชร 40 ไร่ (71%) นครสวรรค์ 41 ไร่ (85%) นครนายก 43 ไร่ (37%) ปราจีนบุรี 43 ไร่ (69%) พิจิตร 43 ไร่ (66%)

จังหวัดซึ่งเนื้อที่เฉลี่ยแต่ละฟาร์มสูงกว่า 45 ไร่ขึ้นไป

คงมีเพียงจังหวัดเดียว คือจังหวัดชลบุรี เนื้อที่เฉลี่ยแต่ละฟาร์มได้ 49 ไร่ และมีสัดส่วนที่กสิกรรมสิทธิในที่ดินทำกินของตน 69 เปอร์เซ็นต์

14. ที่ดินการเกษตรซึ่งมีปัญหา เพราะมีลูกรังปนส่วนใหญ่ทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เพราะได้โค่นสร้างลงจากป่าแพะหรือป่าแดงดั้งเดิม ซึ่งปกคลุมพื้นดินตามสภาพธรรมชาติ โดยมีได้คำนึงถึงความเหมาะสมที่จะใช้ประกอบการเกษตร แต่ดั้งเดิมนั้น แผ่นดินไทยของเราทั้งประเทศได้ปกคลุมด้วยป่าไม้อุดมสมบูรณ์ชนิดต่าง ๆ ตั้งแต่เขตแดนด้านเหนือของประเทศ อันเป็นขุนเขาต้นน้ำลำธาร มีป่าดงดิบเขา (HILL EVERGREEN) เข้าปกคลุมหนาแน่น ต่อเนื่องลงมาถึงพื้นราบทางภาคเหนือและภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ก็มีทั้งป่าดงดิบไม้ผลัดใบในท้องที่ซึ่งมีปริมาณฝนตกประจำสูง ที่บริเวณฝนตกปานกลางก็มีป่าผลัดใบ (DECIDUOUS) เช่น ป่าไม้สักทางภาคเหนือ สลับกันไปกับป่าแดง หรือป่าแพะ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในภาคตะวันออกเฉียงเหนือซึ่งดินเป็นดินทราย ไม้ชุ่มน้ำ ส่วนภาคกลางตลอดไปถึงภาคใต้มี ส่วนใหญ่เป็นป่าไม้ไม่ผลัดใบ (EVERGREEN) ประกอบด้วยไม้ซึ่งมีคุณค่าทางก่อสร้าง เช่น ไม้ยาง ตะเคียน ขึ้นอยู่หนาแน่นดังจะเห็นได้ว่า แม้ในกรุงเทพมหานครนี้เองก็ยังมีต้นไม้ยางนาใหญ่ ๆ หลงเหลือให้เห็นได้ตามวัดและแม้กระทั่งตลอดชายอ่าวไทยในจังหวัดชายทะเลต่าง ๆ ก็เช่นเดียวกัน

ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ซึ่งดินโดยทั่วไปเป็นดินทราย จากหินทรายพื้นฐาน มีลักษณะไม้ชุ่มน้ำ ขาดความอุดมสมบูรณ์ และมีพื้นดินดานเป็นลูกรัง (LATERITE) กระจาย

อยู่ทั่วทั้งภาค ธรรมชาติก็ได้สร้างต้นไม้ ซึ่งสามารถเติบโตได้เป็นพิเศษเฉพาะทำเลเช่นนั้น ได้แก่ ไม้เนื้อแข็งผลัดใบ เต็ง รัง พลวง เหียง รกฟ้า เป็นส่วนใหญ่ ซึ่งสามารถเติบโตขึ้นเป็นต้นไม้ใหญ่ได้ในดินลูกรัง ซึ่งไม่ระบายน้ำ ในป่าประเภทนี้ซึ่งเรียกกันว่าป่าแดงหรือป่าแพะนั้น มีต้นไม้จำพวกเต็งรังดงกล่าว (DECIDUOUS-DIPTEROCARPS) ขึ้นอยู่ได้แต่จำพวกเดียว และด้วยวิธีการของธรรมชาติเท่านั้น เพราะแม้ในทางวิชาการป่าไม้ วนวัฒนวิทยา (SILVICULTURE) ก็หาวิธีการวิธีที่มนุษย์จะสามารถเจาะจงปลูกไม้จำพวกเต็งรังเหล่านั้นขึ้นในป่าแพะหรือป่าแดงที่วามันนั้นในแง่เศรษฐกิจได้ไม่

จังหวัดเชียงรายและพะเยา ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของลุ่มน้ำแม่โขง ได้แก่ ลำน้ำแม่ฝาง (อำเภอฝาง จังหวัดเชียงใหม่) และแม่กก มีลักษณะดินทั่วไปเป็นดินร่วน มีป่าแพะหรือป่าแดง ขึ้นอยู่บ้างเป็นหย่อม ๆ กระจุกกระจายไป แต่เพราะเหตุที่ดินทั่วไปเป็นดินร่วนและอุดมสมบูรณ์ จึงมีต้นไม้สักซึ่ง ต้องใช้ดินร่วนระบายน้ำได้ดีขึ้นอยู่หนาแน่น บางทำเล เช่น ที่ใกล้ ๆ ตัวจังหวัดเชียงราย และอำเภอเชียงแสนริมฝั่งแม่น้ำโขง มีป่าไม้สักขึ้นอยู่แต่ชนิดเดียว (PURE FOREST) เป็นหย่อม ๆ ที่ระบายน้ำได้ดีและดินดีเป็นพิเศษ ลุ่มน้ำกก แม่ฝาง ซึ่งเป็นท้องที่จังหวัดพะเยา เชียงราย และอำเภอฝาง จังหวัดเชียงใหม่ จึงมีดินดีเช่นเดียวกับท้องที่ภาคพายัพ มีภูมิประเทศเป็นที่ราบและลูกเนินผืนใหญ่ เช่นเดียวกับภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ทั้งมีภูมิอากาศค่อนข้างไปทางชื้นอบอุ่นในฤดูหนาว จึงควรเป็นทำเลที่เหมาะสมอย่างยิ่งในการพัฒนาอุตสาหกรรม โดยเฉพาะที่ต้องใช้พืชผลเกษตรกรรมเป็นวัตถุดิบ เช่นพืชเมืองหนาวหรือกิ่งร้อน

สำหรับพื้นที่ป่าลูกรังเดิมในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ดังกล่าวแล้วนั้น ตามหลักการที่ถูกต้อง ควรรักษาให้เป็นสภาพป่าแพะต่อไปเป็นดีที่สุด อย่างไรก็ตามในเมื่อได้หักล้างอาจป่าธรรมชาติลงไป เพื่อใช้ประกอบการเกษตร โดยไม่คำนึงถึงกันเสียเลยถึงความไม่เหมาะสมของดินลูกรัง ในการประกอบกิจกรรม ผลที่เกิดขึ้นทั่วไปทั้งภาคอันมีอาจหลีกเลี่ยงได้ ก็ได้แก่สภาพที่ในฤดูฝน ซึ่งจำกัดอยู่เพียง ๘ เดือน พื้นดินโดยทั่วไปก็มีน้ำท่วมขัง สลับกับเมื่อฝนทิ้งช่วงหรือหมดฤดูฝนแล้วก็แล้งจัด ไม่อาจใช้เพาะปลูกได้ดี ทำนองเดียวกับสภาพเมื่อน้ำท่วม สถิติการเกษตรแสดงว่า เมื่อพ.ศ.2497 ได้มีเนื้อที่ป่าไม้อยู่ถึง ๘4,1๘๘,๘7๕ ไร่ ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และมีที่เพาะปลูกอยู่เพียง ๕๕,๐7๕,228 ไร่ เปรียบเทียบกับสถิติปัจจุบันของพ.ศ.2529 ซึ่งยืนยันว่ามีเนื้อที่ป่าไม้คงเหลืออยู่เพียง 14,819,496 ไร่ และได้เพิ่มขึ้นเป็นเนื้อที่เกษตรกรรมถึง ๕๘,1๙๕,๕29 ไร่ ในพ.ศ.2529 รวมกับเนื้อที่ดินซึ่งยังมีได้จํานวนอีกถึง 94,1๙๕,๐๐4 ไร่

เมื่อพูดถึงถึงอีสาน หรือตะวันออกเฉียงเหนือ ก็เกิดภาพพจน์ว่าเป็นดินแดนแห่งความแห้งแล้งต้องพัฒนาการชลประทานในทุกรูปแบบเพิ่มขึ้นเป็นหนทางเดียว แต่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

LIART

ออกเฉียงเหนือ นั้น ภูมิประเทศอันเป็นที่ราบสูง และดินทรายไม่อุ้มน้ำ และไม่มีแม่น้ำลำห้วยที่จะพัฒนาระบบชลประทาน ได้คุ้มทุนเพียงพอ ก็ย่อมจะเป็นอุปสรรคทางธรรมชาติขัดขวางมิให้สร้างระบบชลประทานขึ้นได้อย่างทั่วถึงเช่นในภาคอื่น ๆ

บรรดาระบบชลประทานซึ่งได้สร้างขึ้นแล้วและกำลังเร่งพัฒนาขึ้นในปัจจุบัน หรือแม้แต่ต่อไปในอนาคตก็คงจะเป็นได้เพียงแต่ในรูปแบบของอ่างเก็บน้ำ ซึ่งมีข้อจำกัดตามสภาพของทำเลและธรรมชาติที่จะสามารถอำนวยน้ำให้ได้จำกัดเฉพาะที่เพียงเท่านั้นเอง และแน่นอนการลงทุนพัฒนาจึงต้องเสี่ยงต่อการไม่คุ้มทุนที่ลงไป ดังที่ได้กล่าวมาแล้วนี้ ที่ดินเกษตรกรรมส่วนใหญ่ของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ คือถึงกว่า ๑๐ เปอร์เซ็นต์จึงต้องอาศัยน้ำฝนในการเพาะปลูกพืชผล อย่างไม่มีทางเลี่ยงได้ สถิติเปรียบเทียบเนื้อที่ดินเกษตรกรรมของแต่ละภาค กับเนื้อที่ซึ่งได้สร้างระบบชลประทานขึ้นแล้วเสร็จในพ.ศ. 2529 ต่อไปนี้ ย่อมจะทำให้ตระหนักถึงความจำเป็นดังกล่าว ที่จะต้องพัฒนาระบบการเพาะปลูกโดยอาศัยน้ำฝนตามธรรมชาติ (RAIN-FED) เฉพาะหน้าเป็นสำคัญ

สถิติเปรียบเทียบเนื้อที่ชลประทานต่อเนื้อที่เกษตรกรรมทั้งหมดเป็นรายภาค พ.ศ. 2529

ภาค	เนื้อที่เพาะปลูกทั้งหมด-ไร่	เนื้อที่ซึ่งได้สร้างระบบชลประทานขึ้นแล้ว-ไร่	เป็น %
ตะวันออกเฉียงเหนือ	56,196,623	3,746,218	6%
เหนือ	29,000,258	6,104,077	21%
กลาง	29,383,429	12,246,217	42%
ใต้	15,285,803	2,342,666	16%
รวมทั้งประเทศ	129,846,013	24,447,077	19%

ตรงกันข้ามกับความเข้าใจกันทั่วไป ภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีปริมาณฝนตกปร่า จำปีทัดเทียมกับภาคอื่น ๆ ทั่วไป สถิติเปรียบเทียบปริมาณฝนตกเฉลี่ยสำหรับเวลาห้าปีของพ.ศ. 252๙ ถึง พ.ศ. 2530 ของสถิติการเกษตรฯ ต่อไปนี้จะยืนยันข้อความจริงดังกล่าวให้เห็นประจักษ์ชัด กล่าวคือ.-

ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	ภาคเหนือ	ภาคกลาง	ภาคใต้
นครพนม 2,311 น. (136)	ไม่มี	ปราจีนบุรี 1,986 (138)	นครศรีธรรมราช 2,365 (178)
อุบลราชธานี 1,743 (119)	เชียงราย 1,602 (133)	กรุงเทพฯ 1,611 (126)	ชุมพร 1,606 (183)
หนองคาย 1,586 (124)			สุราษฎร์ธานี 1,563 (146)
มุกดาหาร 1,494 (117)			
สกลนคร 1,436 (130)			
ร้อยเอ็ด 1,401 (111)			
สุรินทร์ 1,308 (117)	กำแพงเพชร 1,280 (122)	ระยอง 1,367 (106)	
		ชลบุรี 1,171 (102)	
อุดรธานี 1,196 (115)	น่าน 1,159 (118)	ลพบุรี 1,306 (118)	
ขอนแก่น 1,158 (106)	พิจิตร 1,114 (117)		
	ตาก 1,104 (103)		
	แพร่ 1,098 (104)		
	นครสวรรค์ 1,059 (112)		
	เพชรบูรณ์ 1,053 (118)	เพชรบุรี 1,052 (102)	
ชัยภูมิ 1,044 (96)		กาญจนบุรี 1,048 (106)	
	เชียงใหม่ 1,031 (116)		
นครราชสีมา 1,021 (104)	อุตรดิตถ์ 1,031 (118)	สุพรรณบุรี 1,032 (98)	
	พะเยา 1,026 (113)		
	ลำปาง 1,008 (107)		
	ลำพูน 987 (108)		

อยู่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และประชากรไทยส่วนใหญ่ซึ่งแทบทั้งหมดมีอาชีพเกษตรกรรม และปรกฏว่าที่ดินเหล่านั้นมีรากฐานอันไม่เหมาะสมกับการพัฒนาผลผลิตการเกษตร จึงย่อมต้องถือเป็นนโยบายสำคัญอย่างยิ่งที่จะต้องระดมใช้ทุกมาตรการเข้าแก้ไข โดยเฉพาะอย่างยิ่งคือหลัก เลียนสภาพดั้งเดิมที่ธรรมชาติได้สร้างให้มา คืออย่างน้อยที่สุดให้มีพืชพรรณธัญญาหารปกคลุมดิน อยู่เป็นนิจ ตามสภาพธรรมชาติดั้งเดิมที่ได้กล่าวมาและตามกรรมวิธีของการอนุรักษ์น้ำและดิน (SOIL AND WATER CONSERVATION) รูปแบบที่เหมาะสมเป็นสำคัญ

15. การแก้ไขผลผลิตข้าวซึ่งต่ำที่สุดของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ด้วยการปลูกข้าว นานหว่าน ข้าวพันธุ์เบา ให้แล้วเสร็จก่อนวันที่ 15 มิถุนายนของแต่ละปี ตามแบบแผนซึ่งได้ ทดลองได้ผลมาแล้ว การเพิ่มผลผลิตข้าวต่อไร่ของภาคตะวันออกเฉียงเหนือให้สูงขึ้น ก็อยู่เฉ

LI RT

แห่งการเพิ่มผลผลิตข้าวสำหรับทั้งประเทศ ทั้งนี้เพราะภาคนั้นภาคเดียวมีนาข้าวถึงกว่า 50 เปอร์เซ็นต์ของเนื้อที่นาข้าวทั้งประเทศ ยิ่งกว่านั้นภาคตะวันออกเฉียงเหนือยังมีผลผลิตถึงกว่า 50 เปอร์เซ็นต์ของผลผลิตไทยทั้งหมด และมีผลผลิตข้าวเหลือจากการบริโภคประจำปีเป็นปริมาณถึง 31 เปอร์เซ็นต์ของปริมาณ ข้าวเหลือใช้ภายในประเทศ ซึ่งหมายความว่าปริมาณข้าวที่จะเป็นสินค้าออกของประเทศได้ด้วย

ปริมาณผลผลิตข้าวเปลือกต่อไร่ของภาคตะวันออกเฉียงเหนือยังต่ำที่สุด คือเป็นเพียง 70 เปอร์เซ็นต์ของผลผลิตเฉลี่ยต่อไร่สำหรับทั้งประเทศ ฉะนั้น หากสามารถเพิ่มผลผลิตข้าวของภาคนี้ขึ้นได้ ก็จะมีผลติดตามโดยอัตโนมัติ ทำให้ผลผลิตข้าวเฉลี่ยต่อไร่สำหรับทั้งประเทศสูงขึ้นได้โดยพลัน และที่มมีความสำคัญไม่น้อยก็คือจะมีผลเป็นการเพิ่มพูนรายได้ของครอบครัวเกษตรกรในภาคตะวันออกเฉียงเหนือให้สูงขึ้นได้ทันที อันจะทำให้บรรเทาความอดอยากยากจนของประชากร ซึ่งส่วนใหญ่ยังมีอยู่ที่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และทั้งยังจะได้ลดช่องว่างแห่งสังคมระหว่างรายได้เฉลี่ยของชาวชนบท ซึ่งขณะนี้เป็นส่วนเพียงหนึ่งในสิบส่วนของรายได้เฉลี่ยของชาวเมือง ให้เริ่มคลี่คลายลงได้อีกด้วย

15.1 ผลผลิตข้าวต่อไร่ของภาคต่าง ๆ เปรียบเทียบ สำหรับผลเฉลี่ยในปัจจุบัน ระหว่าง พ.ศ. 2528 กับ พ.ศ.2531 มีสถิติดังนี้.-

ภาคเศรษฐกิจเกษตร	เนื้อที่นาข้าวและอัตราส่วน				ผลผลิตข้าวรวมและผลผลิตเฉลี่ยต่อไร่			
	เนื้อที่ทั้งหมด ไร่	%ของทั้ง ประเทศ	เนื้อที่ใช้ปลูก ไร่	%ที่ใช้	ตัน	%ของทั้ง ประเทศ	จากเนื้อที่นาข้าวจากเนื้อที่ใช้ปลูก ทั้งหมด-กก.	กก.
ตะวันออกเฉียงเหนือ	37,444,992	50.4	28,275,736	76%	5,800,852	39.2	176	233
เหนือ	15,631,954	22.8	13,156,369	78%	4,926,903	29.3	291	374
กลาง	14,995,870	20.2	12,198,854	63%	4,364,861	25.9	290	367
ใต้	4,880,826	6.6	3,670,330	76%	943,908	5.6	194	257
รวมทั้งประเทศ	74,233,442	100	67,301,089	77%	16,826,524	100	226	293

ตามสถิติข้างบนนี้ จึงเห็นได้ว่า ผลผลิตต่อไร่ข้าวของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เป็นตัวส่งในการเพิ่มผลผลิตข้าวเปลือกอย่างร้ายแรง ดังจะเห็นได้จากผลผลิตเฉลี่ยต่อไร่สำหรับ

LIART

ภาคนั้นต่ำกว่าผลผลิตเฉลี่ยทั้งประเทศถึง 60กก.ต่อไร่ (คำนวณ) จากนาข้าวที่ใช้ปลูก) ฉะนั้น หากตั้งเป้าหมาย เฉพาะหน้าไว้ว่าจะพยายามปรับปรุงการปลูกข้าวของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ในทุกท้องที่ และทุกรูปแบบต่อแต่นี้ไปเพื่อให้สามารถเพิ่มผลผลิตต่อไร่ได้เพียงเท่ากับสถิติเฉลี่ย ทั้งประเทศเพียงไร่ ละ 293 กก. หากสามารถ พัฒนาให้บรรลุเป้าหมายเบื้องต้นนี้ได้เมื่อใด ประเทศไทยก็จะมีผลผลิตข้าวเพิ่มขึ้นจากผลผลิตปัจจุบันปีละเพียง 16,825,524 ตัน ถึงปีละอีก 1,698,544 ตันทันที (จากเนื้อที่ใช้ปลูกเพียง 77 % ของที่มีอยู่) และจะสามารถยกระดับผลผลิตต่อไร่ สำหรับการผลิตข้าวทั้งประเทศขึ้นได้เป็นผลเฉลี่ยถึงไร่ละ 323 กก.ทันที เป็นผลผลิตข้าวรวมทั้ง ประเทศเป็นอย่างน้อยถึง 18,522,068 ตันอีกด้วย

ตารางเปรียบเทียบผลผลิตข้าวเฉลี่ยต่อไร่และเนื้อที่ข้าวจ้างบนนี้ ย่อมทำให้ ตระหนักถึงความสำคัญเร่งด่วน ที่จำเป็นต้องเพิ่มผลผลิตข้าวนาปีในภาคตะวันออกเฉียงเหนือเป็น มาตรการสำคัญที่สุดเฉพาะหน้าจะเห็นได้ว่าจังหวัดที่ผลิตข้าวได้ต่ำที่สุดคือจังหวัดอุบลราชธานี แต่มีเนื้อที่นาข้าวมากที่สุด คือจังหวัดเขมรมีเนื้อที่นาข้าวถึง 4,180,423 ไร่ เกือบเท่ากับเนื้อที่นา ข้าวรวมกันของภาคใต้ทั้งภาค และเท่ากับ 84% ของเนื้อที่นาข้าวของภาคเหนือ

อย่างไรก็ตามเมื่อพ.ศ.2520 จากผลการทดลองค้นคว้า ตามโครงการนำร่องเพิ่ม ผลผลิตนาข้าวน้ำฝนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ (สนับสนุนโดยองค์การช่วยเหลือแห่งรัฐ อเมริกา-I.D.A. CREDIT NO. 461-TH JUNE 1979 ดำเนินการโดยDR.F.J.BELL) การปลูกข้าว ก.ข.๑ ที่จังหวัดอุบลราชธานี ของกรมการข้าวโดยวิธีหว่าน แล้วเสร็จภายในวันที่ 10 พ.ค.2522 ได้ผลผลิตต่อไร่ถึง 607 กก. เปรียบเทียบกับการปลูกข้าวชนิดเดียวกัน แต่ปลูกล่าไปถึงวันที่ ๘ กรกฎาคม 2522 ได้ปริมาณผลผลิตเพียง 225 กก. ต่อไร่ ที่ยกมากล่าวนี้เป็นผลซึ่งได้รับการ ค้นคว้าทดลองทางวิชาการมากแปลงจึงยกขึ้นมาเป็นสถิติตัวแทนเพื่อความเข้าใจง่ายในบทความนี้

ข้อยุติของการค้นคว้าทดลองดังกล่าว อาจสรุปจากเหตุและผลลงได้ดังต่อไปนี้.-

(1) ข้าวจ้างเป็นต้องปลูกในที่ลุ่มมีน้ำขังไว้ให้เลี้ยงต้นข้าวได้อย่างพอเพียง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงเวลาสำคัญที่สุด ก็เมื่อข้าวเริ่มชูรวงออกดอก และเริ่มสร้างเมล็ดข้าวใหม่ เพราะเหตุนี้ข้าวจ้างที่ปลูกล่าไปคือปลูกวันที่ ๘ กรกฎาคม ได้ไปเริ่มออกดอกในวันที่ ๑ ตุลาคม ซึ่ง เดือนตุลาคมนั้นเป็นเดือนสุดท้ายของฤดูฝน มีปริมาณฝนตกน้อยอยู่แล้ว จึงมีน้ำขังในท้องนา สนองความจำเป็นต้องใช้ของต้นข้าวไม่เพียงพอ

(2) ดินของภาคตะวันออกเฉียงเหนือโดยทั่วไป เป็นดินปนทรายไม่อุ้มน้ำ และ ขังอยู่ในท้องนาได้น้อยกว่าในท้องนาของภาคกลาง ซึ่งเป็นดินเหนียวกับ ดินร่วนของภาคเหนือ

LIART

และภาคใต้ แม้จะมีปริมาณฝนตกอย่างเพียงพอแก่การปลูกข้าว

(3) สถิติปริมาณฝนตกสำหรับระยะเวลาก่อนพ.ศ.2522 กับสถิติปริมาณฝนตกในพ.ศ. 2531 ทั้งปี กับของพ.ศ.2532 เพียงของเดือนกรกฎาคม ซึ่งได้รับจากกรมอุตุนิยมวิทยา ยืนยันตรงกันอย่างแน่นอนว่าปริมาณฝนตกในระยะเวลาดังแต่เดือนกรกฎาคม ถึงตุลาคม ของปีรวม 4 เดือนแห่งฤดูฝนท้ายฤดูประจำปีนั้น มีปริมาณฝนตกเหลือเพื่อแก่การที่จะหล่อเลี้ยงบำรุงต้นข้าว ให้ผลิดอกออกรวงได้อย่างดีดังเช่นสถิติตัวอย่างแห่งการทดลองพ.ศ.2522 ที่กล่าวมา

(4) เพราะเหตุผลดังกล่าว จึงควรปรับปรุงวิธีการปลูกข้าวนาปี สำหรับภาคตะวันออกเฉียงเหนือให้รับกับปริมาณน้ำในนาข้าว โดยเปลี่ยนจากระบบนาดำเป็นนาหว่านหรือนาน้ำตม และใช้พันธุ์ข้าวเบา ซึ่งไม่ไวแสง (PHOTO-NONSENSITIVE) และดำเนินการหว่านข้าวลงในท้องนาให้แล้วเสร็จก่อนวันที่ 16 มิถุนายนของปี เพื่อให้ข้าวนั้นมีน้ำเลี้ยงเหลือเพื่อในระยะท้ายฤดูฝนเป็นเวลา 4 เดือน จากกรกฎาคม ถึง ตุลาคม ซึ่งยังมีปริมาณฝนตกของปีรวมกันตั้งแต่ 48 เปอร์เซ็นต์ ถึง 89 เปอร์เซ็นต์ ของปริมาณฝนตกทั้งปี ดังผลสรุปต่อไปนี้.-

สถิติปริมาณฝนตก (เป็นมม.) ในจังหวัดต่าง ๆ ของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
เปรียบเทียบระหว่างของ พ.ศ. 2531 และ พ.ศ. 2532

จังหวัด พ.ศ.	จำนวนสถานี	ตกระหว่าง ม.ค. กับ พ.ค.	ตก ก.ค.	ตก มิ.ย.	ตกระหว่าง ก.ค.-ธ.ค.		รวมตกทั้งปี มม.
					มม.	เป็น % ของทั้งปี	
นครพนม (2531) (เขตกว้าง 1)	8	374	240	181	1,203	59%	1,738
(2532)	8	536	331	206	ยังไม่มี	-	-
หนองคาย (2531)	10	458	318	241	914	56%	1,615
(1)	(2532)	325	153	176	ยังไม่มี	-	-
ยโสธร (2531)	8	327	290	385	707	50%	1,419
(2)	(2532)	306	219	48	ยังไม่มี	-	-
สกลนคร (2531)	16	460	331	206	748	53%	1,412
(1)	(2532)	170	187	0	ยังไม่มี	-	-
อุบลราชธานี (2531)	20	358	255	294	878	51%	1,329
(2)	(2532)	391	252	0	ยังไม่มี	-	-
มุกดาหาร (2531)	4	293	183	239	706	50%	1,328
(1)	(2532)	211	94	0	ยังไม่มี	-	-
ศรีสะเกษ (2531)	11	300	203	353	835	49%	1,298
(1)	(2532)	224	136	23	ยังไม่มี	-	-
ร้อยเอ็ด (2531)	15	340	246	318	574	45%	1,202
(3)	(2532)	299	207	143	ยังไม่มี	-	-
เลย (2531)	13	333	203	184	697	57%	1,221
(1)	(2532)	278	127	14	ยังไม่มี	-	-
อุดรธานี (2531)	21	332	252	194	881	58%	1,188
(1)	(2532)	243	148	26	ยังไม่มี	-	-
สุรินทร์ (2531)	14	324	170	288	671	48%	1,180

จังหวัด พ.ศ.	จำนวนสถานี		ศก.ระหว่าง ม.ศ. กับ พ.ศ.	ศก. ก.ศ.	ศก. มี.ย.	ศก.ระหว่าง ก.ศ.-ธ.ศ.		รวมศก.ทั้งปี มม.
						มม.	เป็น % ของทั้งปี	
(4)	(2532)	14	241	140	92	ยังไม่มี	-	-
บุรีรัมย์	(2531)	16	318	161	207	644	65%	1,168
(4)	(2532)	16	322	221	83	ยังไม่มี	-	-
นครราชสีมา	(2531)	31	380	162	120	683	68%	1,144
(5)	(2532)	31	238	136	1	ยังไม่มี	-	-
ขอนแก่น	(2531)	22	293	183	239	643	57%	1,123
(3)	(2532)	22	229	137	19	ยังไม่มี	-	-
มหาสารคาม	(2531)	16	288	180	224	602	62%	1,074
(3)	(2532)	11	241	124	95	ยังไม่มี	-	-
กาฬสินธุ์	(2531)	9	279	213	250	637	61%	1,080
(3)	(2532)	8	304	174	132	ยังไม่มี	-	-
ชัยภูมิ	(2531)	10	253	98	113	676	61%	943
(5)	(2532)	10	213	167	0	ยังไม่มี	-	-

(6) สำหรับพันธุ์ข้าวเบาไม่วางแสง ซึ่งได้ใช้ทดลองได้ผลอยู่แล้วขณะนั้น ได้แก่ข้าว ก.ข.1 ก.ข.1 ข้าวเหนียว ซึ่งเกิดจากการฉายรังสี ก.ข.1 ก.ข.3 ก.ข.4 (ข้าวเหนียว) ก.ข.7, ก.ข.9 และ ก.ข.11 และได้มีโครงการค้นคว้าทดลองพันธุ์ข้าวเบาที่เหมาะสมสำหรับภาคตะวันออกเฉียงเหนือเพิ่มเติมต่อไปแล้ว โดยมีดร.ประกอบ กาญจนสุนัย เป็นผู้อำนวยการ และ DR.F.J.BELL เป็นที่ปรึกษา

DR.F.J.BELL ผู้นี้ได้เข้ามาช่วยเหลือพัฒนาพันธุ์ข้าวดี ๆ ของไทยเป็นรุ่นแรก พร้อมกับ DR.LOVE ตามโครงการช่วยเหลือของสหรัฐอเมริกาครั้งแรก ภายหลังจากสงครามโลกครั้งที่สองระหว่าง พ.ศ.2518 กับ 2522 ได้ทำหน้าที่หัวหน้าโครงการส่งเสริมการปลูกข้าวอนามัยฝนของธนาคารโลกที่กรุงเทพฯ (RAINFED RICE IMPROVEMENT PROGRAM) ท่านผู้นี้แม้จะได้เกษียณอายุราชการนานแล้ว แต่ก็ยังเดินทางมาอยู่เมืองไทยปีหนึ่งราว 6 เดือน โดยทุนรอนของตนเอง และโดยไม่มีส่วนได้เสียใด ๆ เลย ส่วนใหญ่อยู่ที่โครงการชลประทานน้ำอุ่ม จังหวัดสกลนคร โดยมุ่งชักชวนให้อุตสาหกรรม ผลิตภัณฑ์ระดับแนวหน้าของโลก เข้ามาดำเนินการ

ทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เช่นที่ได้ประสบความสำเร็จมาแล้วในการที่ส่งเสริมให้บริษัท A.J.HEINZ เข้ามาเริ่มอุตสาหกรรมมะเขือเทศ ในพ.ศ. 2529 (บทความเล่ม 1 เดือนเมษายน 2532 หน้า 53-54) รวมทั้งการที่ชักชวนให้บริษัทพัฒนาเมล็ดพันธุ์พืชที่ดีระดับแนวหน้าของโลก ได้เข้ามาขายพันธุ์ที่โครงการชลประทานน้ำอูนเป็นจำนวนมากขายอยู่แล้วขณะนี้ ฉะนั้น จึงมีคู่ทางที่จะขอความร่วมมือจาก DR.F.J.BELL ให้ช่วยฟื้นฟูเทคโนโลยีการแก้ไขวิธีการปลูกข้าวของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ตามที่ได้ทดลองค้นคว้าไว้ตามโครงการช่วยเหลือของธนาคารโลก และองค์การช่วยเหลือของสหรัฐอเมริกา เมื่อ 10 ปีก่อนให้บรรลุผลสมบูรณ์เสีย ณ บัดนี้

16. การปลูกพืชเงินหลังข้าวในที่ดินซึ่งได้นำชลประทานแล้ว จำเป็นต้องเก็บเกี่ยวข้าวให้แล้วเสร็จภายในเดือนพฤศจิกายนของปี โดยเฉพาะอย่างยิ่งในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ความจำเป็นตามหัวข้อนี้ได้ปรากฏขึ้นชัดเจน ในการที่ได้ไปส่งเสริมให้กสิกรใน ชลประทานน้ำอูนจังหวัดสกลนครปลูกมะเขือเทศหลังข้าว เพื่อผลิตต่อเนื่องเป็นอาหารสากลจำพวก TOMATOKETCHUP เมื่อ พ.ศ. 2529 (บทความเล่มที่ 1 เมษายน 2532 หน้า 53-55) ความจำเป็นดังกล่าวเกิดขึ้น เพราะหลังจากเดือนตุลาคมไปแล้ว ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือฝนจะไม่ตกเลย การปลูกพืชเงินตามหลังข้าว จึงจำเป็นต้องให้พืชตั้งตัวได้ดีเสียก่อน โดยอาศัยความชุ่มชื้นที่คงเหลืออยู่ในพื้นดิน ประกอบกับอากาศซึ่งหนาวทำนองเดียวกับทางภาคพายัพ จึงทำให้เหมาะสมกับการปลูกพืชเศรษฐกิจราคาแพง เช่น มะเขือเทศ แดงแคนตาลูป และผักเมืองหนาวต่าง ๆ ซึ่งมีความต้องการไม่จำกัด

ดังได้กล่าวแล้ว ความสำเร็จของโครงการปลูกมะเขือเทศเป็นพืชเงินให้กสิกรในโครงการน้ำอูน ทำให้ประจักษ์ว่าก่อนหน้านั้นกสิกร ซึ่งมีกรรมสิทธิ์ในที่ดินอันได้นำชลประทานแล้ว ซึ่ง ณ บัดนี้ควรมีเป็นเนื้อที่รวมถึงกว่า 26 ล้านไร่ เพราะรัฐบาลทุกรัฐบาลตามรัฐธรรมนูญปัจจุบัน ตั้งแต่ พ.ศ.2522 เป็นต้นมา ได้ทุ่มเทงบประมาณแผ่นดินให้หลายหน่วยงาน ระดมกันสร้างระบบชลประทาน เพิ่มขึ้นในอัตราเฉลี่ยถึงราว 700,000 ไร่ ต่อปีทั่วประเทศ สถิติล่าสุดของสถิติการเกษตรแห่งประเทศไทย ปีเพาะปลูก 2531/32 ระบุว่าในพ.ศ.2529 ประเทศไทยมีเนื้อที่เพาะปลูกซึ่งได้นำชลประทานแล้ว (IRRIGATED) อยู่ 24.5 ล้านไร่ แต่ได้ใช้ปลูกข้าวนาปรังและพืชเศรษฐกิจหลังข้าวจริงเพียง 4,390,789 ไร่ ในพ.ศ.2531 (รายงานข้าวของประชาชาติธุรกิจ 3-5 พ.ศ.2533 อ้างว่าเนื้อที่ได้นำชลประทานแล้ว ซึ่งได้ใช้ปลูกพืชเงินในฤดูแล้งหลังข้าว มีเพียง 4,182,310 ไร่ สูงกว่าที่ทางการได้ตั้งเป้าหมายไว้เพียง 3,177,400 ไร่ เพราะมีปริมาณน้ำต้นทุนที่จะปล่อยให้เลี้ยงพืชได้ มีน้อยกว่าที่ควรจะเป็น) หรือเพียง 16 เปอร์เซ็นต์เท่านั้น และในตารางสถิติเดียวกันยังยืนยันด้วยว่า แม้เมื่อ 4 ปีก่อนนั้น คือในพ.ศ.2528/27 ก็ยังได้ใช้เนื้อที่ชลประทานปลูกข้าวนาปรังและพืชเศรษฐกิจมากกว่าในพ.ศ.2531 คือเป็นเนื้อที่รวมถึง 4,484,022 ไร่

ข้อมูลเรื่องการใช้ประโยชน์แห่งริงจากที่เพาะปลูก ซึ่งได้สร้างระบบชลประทานขึ้นแล้ว จึงเป็นการยืนยันว่า การทุ่มเทงบประมาณแผ่นดินในการสร้างระบบชลประทานเพิ่มเติมขึ้นในระบอบประชาธิปไตยปัจจุบันนี้ เป็นการหลบล้างทุนไปในการตั้งงบประมาณเกินดุล (DEFICIT FINANCING) โดยมี“ได้มีการติดตามดูแลให้การลงทุนนั้นส่งผลตอบแทนให้คุ้มค่าของงบประมาณแผ่นดินที่คิดลบที่ได้ใช้จ่ายไปนี้ ก็ย่อมมีผลตอบแทนทางดัชนีเงินได้ประชาชาติ GNP. ทั้ง ๆ ที่แห่งริงแล้ว มิได้มีการผลิตใด ๆ เพิ่มขึ้นจากการลงทุนนั้นเลย เกษตรกรซึ่งเป็นตัวกระทำ การใช้ประโยชน์จากที่ดิน จึงยังคงยากจนอยู่อย่างเดิมเพราะบรรดาบริการอันจะส่งเสริมการผลิตให้สูงขึ้นของรัฐ ขาดกลไกการติดตามให้มีการใช้ปัจจัยซึ่งควรจะเร่งผลผลิตให้สูงขึ้นได้เป็นขั้นเป็นอันโดยอัตโนมัติ คือการใช้ที่นั่นปลูกพืชเศรษฐกิจขึ้นเพิ่มเติมในฤดูแล้งให้คุ้มค่าการลงทุน และเพิ่มทุนผลผลิตเกษตรกร และรายได้ของครอบครัววงสิกร 70 เปอร์เซ็นต์ของพลเมืองทั้งประเทศให้บรรลุตามเป้าหมาย มีอันต้องเป็นหมันไปอย่างน่าพิศวง และเป็นจุดอ่อนสำคัญข้อหนึ่งของการปกครองคนของประชาชนในยุคปัจจุบัน ซึ่งจำต้องเร่งแก้ไข

17. เป้าหมายสำคัญของโครงการนำร่องส่งเสริมการปลูกมะเขือเทศเพื่อป้อนอุตสาหกรรมอาหารโดยบริษัท HEINZ ที่โครงการขอประทานน้ำอุน จังหวัดสกลนคร พ.ศ.2520 (บทความเล่ม 1 หน้า 53-56) ดังได้กล่าวมาแล้วบ้าง DR.F.J.BELL ผู้เป็นต้นกำลังในการผลักดันโครงการนี้ตั้งแต่ต้นจนบรรลุผลสำเร็จอย่างงดงาม เป็นนักวิชาการเกษตร ซึ่งได้เริ่มเข้ามาช่วยเหลือการผสมพันธุ์ข้าวพันธุ์ดีของไทยเป็นรุ่นแรกแห่งระบบความช่วยเหลือส่งเสริมทางวิทยาการ ภายหลังจากสิ้นสุดสงครามโลกครั้งที่สองลงเพียงเล็กน้อย ได้เป็นนักวิชาการเกษตรชาวต่างประเทศ ผู้เดียวซึ่งมีความสนิทสนมใกล้ชิดเป็นที่รักใคร่นับถือโดยทั่วไปในวงการเกษตรของเมืองไทย เพราะได้อุทิศตัวมุ่งมั่นผลักดันส่งเสริมการเพิ่มผลผลิตเกษตรกรรมของประเทศไทย และเพิ่มพูนรายได้ของครอบครัววงสิกรอย่างต่อเนื่องตลอดมาเป็นเวลาช้านานมาก แม้แต่ในพ.ศ.2522 ซึ่งเป็นปีที่เริ่มใช้รัฐธรรมนูญพ.ศ.2521 ปัจจุบัน ท่านผู้นี้ก็ยังคงดำรงตำแหน่งที่ปรึกษาการเกษตรของธนาคารโลกที่กรุงเทพฯ อยู่

ความคิดในเรื่องโครงการนี้เกิดขึ้นตั้งแต่ต้นพ.ศ.2521 ซึ่งรัฐบาลไทยขณะนั้น ได้ริเริ่มโครงการพัฒนาระบบการส่งเสริมการเกษตร (EXTENSION SERVICES) โดยความช่วยเหลือของธนาคารโลก มีการสร้างระบบตำแหน่ง ซึ่งเรียกกันในปัจจุบันว่า“เกษตรตำบล” ขึ้นทดลองใน 5 จังหวัดของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เป็นต้นว่า จังหวัดศรีสะเกษ อุบลราชธานี ยโสธร และร้อยเอ็ด เข้าวันหนึ่งในเดือนมกราคม 2521 DR.F.J.BELL ที่ปรึกษาการเกษตรแห่งธนาคารโลกกับผู้เขียน ซึ่งขณะนั้นดำรงตำแหน่งสมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ได้ลงรถไฟด่วนที่ศรีสะเกษ โดยมีได้นัดหมายล่วงหน้ากับหน่วยราชการใด เพื่อไปศึกษาสภาพและผลงานแห่งริงของโครงการเกษตรตำบลในจังหวัดเหล่านั้นด้วยตัวเอง ในทุกแห่งที่เราได้แวะเยี่ยมชมกิจการ

กสิกรได้ยืนยันกับเราเป็นเสียงเดียวกันว่า เขาทั้งหลายเหล่านั้นจะสามารถผลิตพืชผลตามโครงการที่จะได้รับการส่งเสริมทั้งปริมาณและคุณภาพแน่นอน แต่ปัญหาที่ยังวิตกกังวลอยู่ก็คือว่า เมื่อเขาผลิตขึ้นได้แล้ว ก็ใครที่ทราบว่าจะสามารถนำไปจำหน่ายให้แก่ผู้ใด องค์กรใดได้ และในราคาเท่าใด?

คำถามนี้สำหรับเราสองคนเห็นว่าเป็นสังขรณ์สากลของการส่งเสริมพัฒนาการเกษตร ซึ่งแท้จริงอาจเรียกกันได้อย่างถูกต้องว่าเป็นอุตสาหกรรมอย่างหนึ่ง ซึ่งผู้ประกอบการมุ่งใช้ปัจจัยต่าง ๆ ของการผลิตให้เกิดผลผลิตสูงสุดคือที่สุดต่อหน่วยเนื้อที่เพาะปลูก เช่นเดียวกับในโรงงาน และผู้ประกอบการนั้น จะต้องพยายามลดต้นทุนการผลิตให้ได้มากที่สุด เพื่อให้บรรลุถึงเป้าหมายยิ่งใหญ่ของการประกอบการคือได้กำไรจากการนั้นสูงที่สุดเป็นสำคัญ ดังนั้น คำถามที่กสิกรในภาคตะวันออกเฉียงเหนือได้ปรารภกับเรา ว่าเมื่อผลิตพืชผลขึ้นได้ตามโครงการแล้ว จะให้นำไปจำหน่ายแก่ผู้ใด และในราคาเท่าใดจึงเป็นการเข้าถึงประเด็นอันเป็นหัวใจของการเกษตร เช่นเดียวกับของอุตสาหกรรมทั้งปวง คือกสิกรต้องได้ทราบชัดในเรื่องอุปสงค์อุปทาน และต้นทุนการผลิตเปรียบเทียบกับราคาที่จะพึงจำหน่ายได้ก่อนลงมือประกอบการ เราสองคนเห็นว่า คำถามนี้คือกุญแจของการเพิ่มผลผลิตเกษตรกรรมและการเพิ่มพูนรายได้ของครอบครัวกสิกรไทย ซึ่งประกอบเป็นถึงราว 70 เปอร์เซ็นต์ของประชากรของประเทศ ทั้งเป็นเป้าหมายของการพัฒนาเศรษฐกิจของเมืองไทยโดยส่วนรวมอีกด้วย เพราะเมื่อครอบครัวกสิกรมีรายได้เพิ่มพูนขึ้นได้จริงแล้ว ก็ย่อมจะมีกำลังใช้จ่ายมหาศาล ในการที่จะได้ซื้อสินค้าอุปโภคบริโภคเพื่อสนับสนุนอุตสาหกรรม และบริการทั้งหลายทั้งปวงให้พัฒนารุ่งเรืองตามไปด้วยเป็นเงาตามตัว

อย่างไรก็ตาม “เกษตรตำบล” ในโครงการนำร่องระบบส่งเสริมการเกษตรใน 5 จังหวัดของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ดังที่กล่าวมานั้น ย่อมไม่สามารถตอบคำถามอันถูกต้องของกสิกรได้ เช่นเดียวกับที่ได้เป็นอยู่ตลอดมา ที่รัฐบาลทุกยุคทุกสมัยก็ไม่อาจตอบได้เช่นกัน ฉะนั้นจึงปล่อยให้ “หัวใจ” ของการเพิ่มผลผลิต คือกำลังต่อรองในการจำหน่ายพืชผลซึ่งกสิกรผลิตขึ้นได้แล้ว ให้ต้องตกอยู่ในมือคนกลางสิ้นเชิง ตั้งแต่ระดับแปลงนาจนกระทั่งการส่งออกไปจำหน่ายยังตลาดโลก รัฐบาลไทยทุกรัฐบาลในยุคปัจจุบัน ได้ให้ความสำคัญต่อบทบาทของภาคเอกชนในการร่วมพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งโดยการตั้งคณะกรรมการร่วม “ก.ร.อ.” ขึ้นทำหน้าที่ตลอดมา ทางด้านการเกษตรนั้น ได้มีสภาหอการค้า ซึ่งมีบทบาทสำคัญในการจัดสรรโควตาอันเป็นอภิสิทธิ์การส่งออกสำหรับพืชผลเกษตรที่สำคัญให้เฉพาะแก่สมาชิกเป็นกรรมกรร่วมกับภาครัฐบาล ทั้งนี้โดยสภาหอการค้าและสมาชิกซึ่งเป็นผู้ส่งออกสินค้าเกษตรกรรมของประเทศเหล่านั้นมิได้มีบทบาทใด ๆ เลย ในการดูแลค่าเงินผลประโยชน์อันเป็นธรรมของกสิกรผู้ยากไร้ ซึ่งได้เสี่ยงภัยลงทุนแรงผลิตขึ้นให้เป็นสินค้าออกสำคัญของบ้านเมืองขึ้นมาจนได้

จากรากฐานความเป็นมาดังกล่าวดำเนินมาแล้ว DR.F.J.BELL กับผู้เขียน ซึ่งต่อมา ได้ทำหน้าที่เป็นวุฒิสมาชิกจากพ.ศ.2522 จนถึงพ.ศ.2530 จึงได้กำหนดมาตรการช่วยส่งเสริม การเพิ่มผลผลิตเกษตรกรรม และการเพิ่มทุนรายได้ของครอบครัวเกษตรกรให้เป็นผลได้จริงจึง ได้ คัดเลือกเป้าหมายให้ DR.F.J.BELL เป็นผู้ติดต่อชักชวนบริษัทข้ามชาติเอกชนระดับแนวหน้าของโลก อุตสาหกรรมผลิตอาหาร เข้ามาส่งเสริมการผลิตผลผลิตเกษตรกรรมป้อนโรงงานอุตสาหกรรม ขึ้นในเมืองไทย ซึ่งจะเป็นเสมือนหนึ่งศูนย์แห่งหนทางลัดในการพัฒนาการเกษตรของประเทศ รวมทั้งการส่งออกไปยังตลาดโลกได้ด้วย บริษัท H.J.HEINZ จึงเป็นบริษัทดังกล่าวที่เราสามารถ ชักชวนมาร่วมงานได้สำเร็จตั้งแต่พ.ศ.2529 เป็นรายแรก และขณะนี้กำลังติดต่อกับบริษัท CANADIAN PACKERS INTERNATIONAL ให้เข้ามาดำเนินกิจการอุตสาหกรรมอาหารในประเทศไทยเป็นรายต่อไปอยู่

วัตถุประสงค์สำคัญของโครงการดังกล่าวจึงอาจสรุปลงได้ดังนี้

1. เป็นโครงการนำร่องในการเริ่มใช้ที่ดินในการโครงการชลประทานที่ได้ทุน สร้าง ขึ้น สมบูรณ์แล้ว ให้สามารถผลิตพืชเศรษฐกิจต่อจากการปลูกข้าวในฤดูฝน ความสำเร็จใน วัตถุประสงค์ข้อนี้ได้ปรากฏผลกว้างขวางชัดเจนต่อมา ดังจะเห็นได้จากการที่รัฐบาลได้ริเริ่มตั้งโครงการ “พัฒนาการใช้น้ำจากระบบชลประทานในระดับแปลงนาเพื่อรับรองการผลิตพืชอุตสาหกรรม” ในงบประมาณของกรมชลประทานตั้งแต่พ.ศ.2529 เป็นต้นมา ประเด็นนี้มีความสำคัญอย่างยิ่ง เพราะรัฐบาล ทุกยุคทุกสมัยได้ทุ่มเทการลงทุนพัฒนาระบบชลประทานขึ้น ได้แล้วเป็นเนื้อที่รวมกัน ถึงกว่า 28 ล้านไร่ แต่ปีแล้วปีเล่า คงได้ใช้ที่ดินนั้นปลูกข้าวปรังเพียงปีละ 3 ล้านไร่เท่านั้น และเกือบไม่ได้ใช้ปลูกพืชเศรษฐกิจหลังการปลูกข้าวกันเลย จึงเป็นจุดอ่อนที่สำคัญ ยิ่งในการ บริหารราชการบ้านเมือง คือตั้งงบประมาณเกินดุลกันตลอดมาเพื่อสร้างระบบบริการชลประทาน ขึ้นแล้ว แต่ไม่มีกลไกให้บริการทั้งปวงนั้นให้เกิดเป็นผลผลิตเพิ่มขึ้นได้ตามที่ควรจะเป็นเลย ฉะนั้น จึงเป็นการลงทุนที่ไม่มีผลตอบแทนให้คุ้มค่าทางเศรษฐกิจตามที่ควรจะเป็นได้

2. จากผลผลิตมะเขือเทศที่ได้ปลูกขึ้นหลังข้าว โดยได้ใช้เวลาดำเนินการอยู่ เพียง ๓ เดือน เกษกรที่เข้าร่วมในโครงการทุกรายสามารถมีรายได้เพิ่มขึ้นเป็นตัวเงินทันทีที่ได้ เก็บเกี่ยวมะเขือเทศส่งให้บริษัท เป็นจำนวนสูงกว่ารายได้ตามปกติจากการปลูกข้าวครั้งเดียว เช่นเดิมตลอดมาหลายเท่าตัวของรายได้จากการขายข้าวซึ่งปลูกขึ้นครั้งเดียวตามที่เคยทำกันตลอดมา หากทำได้ในทำนองเดียวกันนี้ สำหรับเนื้อที่ทำกินซึ่งมีระบบชลประทานแล้วกว่า 28 ล้านไร่ ทั่วทุกภาคของประเทศก็จะเกิดอุปประโยชน์อันใหญ่มหาศาล ในการเพิ่มทุนรายได้ของครอบครัว เกษกรได้อย่างแน่นอนทันที

3. ผลิตผลมะเขือเทศทั้งหมดซึ่งบริษัทได้รับซื้อด้วยเงินสดทันที ตามราคา ที่ได้ตกลงกันไว้ล่วงหน้าก่อนเพาะปลูก ได้นำเข้าผลิตเป็นเยื่อมะเขือเทศก้น (PULP) เพื่ออุตสาหกรรม

กรรมอาหารที่โรงงานหลวง ถึงอำเภอต่างอย และส่งผลผลิตได้ทั้งหมดรวม 300 ตัน ไปยังสาขาบริษัทที่ประเทศญี่ปุ่น เพื่อปรุงขึ้นเป็นซอสมะเขือเทศ (TOMATO KETCHUP) จำหน่ายปลีกทั่วไปในตลาดญี่ปุ่น ดังนี้ จึงเห็นได้ชัดถึงประโยชน์อันยิ่งใหญ่ ของการพัฒนาอุตสาหกรรมอาหารของไทย เพื่อเลี้ยงโลกในอนาคตในทางปฏิบัติได้จริง ถึงขนาดที่สามารถทะลุทะลวงเข้าสู่ตลาดญี่ปุ่น ซึ่งมีชื่อเสียงทั่วโลก ในด้านการกีดกันการนำสินค้าเข้าจากต่างประเทศได้โดยปราศจากปัญหาใด ๆ

4. เราเลือกเอาโครงการชลประทานน้ำอุ่น จังหวัดสกลนคร ของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เพราะเหตุผลหลายประการ ประการสำคัญเพราะที่ดินการเกษตรส่วนใหญ่ของไทยอยู่ที่ภาคนี้ ทั้งมีผลเมืองมากถึง 35% ของประชากรไทย และมีนิสัยรักที่ดินพื้นเพของตนหนักเอาเบาผู้พร้อมที่จะใช้ที่ดินเกษตรกรรมของคนนั้น ผลผลิตเกษตรได้อย่างกว้างขวางทั้งเพื่อการส่งออกและสนองความต้องการเป็นวัตถุดิบของอุตสาหกรรมผลิตอาหารเลี้ยงโลกได้เมื่อเดือนมกราคม 2621 ดังที่กล่าวมาในตอนต้นแห่งหัวข้อนี้ ที่จังหวัดอุบลราชธานี เราสองคนประทับใจอย่างยิ่งที่ได้เห็นกสิกรซึ่งเพาะปลูกอยู่ข้างแหล่งน้ำ หากเหี่ยวถึงกับลงไปหาบน้ำจากสระน้ำเพื่อนำมาบำรุงพืชเงินของตน เราได้ถามถึงสูบน้ำ ซึ่งขณะนั้นได้มีข่าวว่าทางราชการได้ดูแลจัดสรรให้มีใช้ทั่วถึงอยู่แล้วในฤดูแล้ง ก็ได้รับคำตอบว่า เดิมมีสูบน้ำจริง แต่ต่อมาเจ้าหน้าที่ชลประทานได้โยกย้ายเอาไปใช้ที่อื่น กสิกรจึงต้องลงแรงไปตักน้ำขึ้นมาเลี้ยงบำรุงพืชผลซึ่งได้ลงทุนลงแรงปลูกขึ้นแล้วให้องงามต่อไปจนได้

อีกประการหนึ่ง ซึ่งสำคัญอย่างยิ่งก็คือ ข้อมูลที่กสิกรของภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีผลผลิตต่อไร่ต่ำที่สุด จึงต้องประสบกับภาวะความอดอยากยากจนยิ่งกว่ากสิกรของภาคอื่นใด จึงได้มุ่งแก้ไขสถานะการณ์อันเลื่อมโทรมที่สุดของภาคนี้ในโครงการนำร่อง ที่เราทั้งสองอาสาสมัครเข้าช่วยเหลือ โดยมีได้มุ่งประโยชน์ส่วนตัวใด ๆ เลย ทั้งนี้ก็เพราะเหตุว่าจะเป็นการแก้ไขที่ตรงจุดอย่างได้ผลทันที เพราะไม่ว่าในแง่การเพิ่มผลผลิตรวม ผลผลิตเฉลี่ยต่อไร่เพาะปลูก หรือการเพิ่มพูนรายได้ให้แก่กสิกรส่วนใหญ่ของประเทศก็ดี เมื่อดำเนินการพัฒนาอย่างได้ผลในภาคตะวันออกเฉียงเหนือแล้ว ก็จะส่งผลต่อสถิติรวมการผลิตของทั้งประเทศได้สูงสุด ทั้งจะทำให้สามารถแก้ไขความอดอยากยากจนของครอบครัวกสิกรในชนบทซึ่งเป็นอยู่รุนแรงที่สุดในภาคตะวันออกเฉียงเหนือลงได้โดยพลันอีกด้วย

18. ต้นทุนการผลิตพืชเกษตรของไทยยังมีระดับต่ำที่สุดในโลก ทั้ง ๆ ที่ผลผลิตต่อไร่ยังต่ำหลังที่สุดในบรรดาประเทศผู้ผลิตรายใหญ่ ฉะนั้น จึงยังเป็นสินค้าออกสำคัญของประเทศขายแข่งกับผู้ผลิตรายอื่นในตลาดโลกได้เป็นอย่างดีตลอดมา ต้นทุนการผลิตพืชผลเกษตรก็เช่นเดียวกับต้นทุนการผลิตของผลิตผลอุตสาหกรรมทั้งปวง ย่อมเป็นปัจจัยสำคัญสูงสุดในการจับเคียวแข่งขันกันในตลาดโลก สำหรับพืชผลเกษตรกรรมนั้น บรรดาหมาประเทศของโลก ต่าง

ก็ใช้นโยบายในการอุดหนุน ทั้งในการผลิตและการส่งออก (SUBSIDY) ของประเทศตนกันจนสุดกำลังแล้วในขณะนี้ ดังจะเห็นได้ว่า ในการเจรจาทางการค้าระหว่างประเทศมหาอำนาจทางเศรษฐกิจ (GATT) เรื่องสำคัญที่สุด อันเป็นข้อขัดแย้งซึ่งก่อให้เกิดปัญหาข้าวฉนวนกันอยู่ขณะนี้ ก็คือเรื่องความจำเป็นที่จะต้องลดการกีดกันสินค้าเข้าเกษตรกรรมซึ่งกันและกันลงให้จงได้ เพราะทุกประเทศก็ได้ทุ่มเทงบประมาณในการอุดหนุนการผลิตและส่งออกจนสุดกำลังทางเศรษฐกิจกันแล้วเช่นเดียวกัน

ยกตัวอย่างข้าว ซึ่งประเทศไทยของเรากับสหรัฐอเมริกา ได้เป็นผู้ผลิตและส่งออกรายใหญ่ที่สุดของโลกกันตลอดมา เวลานี้ทั้ง ๆ ที่รัฐบาลญี่ปุ่นได้พยายามลดอัตราเข้าช่วยเหลือในการผลิตลงอย่างยิ่งแล้ว ก็ยังมีราคาข้าวเปลือกที่ชาวนาญี่ปุ่นขายให้แก่รัฐบาลได้ทั้งหมดทันทีสูงกว่าราคาเป้าหมายในการอุดหนุนการผลิต (TARGET PRICE) ของสหรัฐอเมริกาถึง 6.6 เท่าตัว ในขณะที่เดียวกันราคาอุดหนุนผลผลิตข้าวของสหรัฐอเมริกา ก็ยังสูงกว่าราคาต้นทุนการผลิตข้าวของชาวนาไทยเฉลี่ยถึงเกือบสองเท่าตัว ก็เป็นราคาที่ชาวนาสหรัฐอเมริกาขายได้ กก.ละ 6.58 บาท เปรียบเทียบกับราคาที่ชาวนาไทยผลิตออกมาได้เพียง กก.ละ 3.09 บาทเท่านั้น

สถิติเปรียบเทียบราคาดัชนีการผลิตสำหรับพืชเกษตร ซึ่งเป็นสินค้าส่งออกสำคัญของทั้งสองประเทศ มีดังต่อไปนี้. (ราคาเป็นบาทต่อ กก.)

<u>พืชเกษตรส่งออก</u>	<u>ราคาอุดหนุนของสหรัฐฯ</u>	<u>ราคาดัชนีการผลิตของกสิกรไทย</u>
ข้าว	6.58	3.09
ข้าวโพด	2.78	2.39
ข้าวฟ่าง	2.47	2.13
ถั่วลิสง	17.03	6.05
ถั่วเหลือง	23.20	8.91

หมายเหตุ สถิติของสหรัฐอเมริกา จาก AGRICULTURAL STATISTICS-1988

ถึงตรงนี้ก็ควรยกสถิติผลผลิตต่อไร่ของกสิกรไทยและสหรัฐอเมริกามาเปรียบเทียบเพื่อให้ตระหนักถึงความสำคัญอย่างยิ่ง ถึงต้นเหตุที่ทำให้รายได้จากการประกอบการของกสิกรไทยต่ำกว่าของกสิกรสหรัฐอเมริกาอย่างคินกับฟ้าดังต่อไปนี้.

เปรียบเทียบผลผลิตต่อไร่และราคาที่เหมาะสมของข้าวของไทยกับสหรัฐอเมริกา

พืชเกษตรส่งออก	ผลผลิตเฉลี่ย กก./ไร่		ราคาที่ยกขจรจำหน่ายได้ บาท/กก.		รายได้ต่อไร่/บาท	
	สหรัฐฯ	ไทย	สหรัฐฯ	ไทย	สหรัฐฯ	ไทย
ข้าว	997	306	5.58	2.97	6,553	908
ข้าวโพด	1,213	346	2.78	1.89	3,372	653
ข้าวฟ่าง	770	194	2.47	1.85	1,902	358
ถั่วลิสง	368	214	17.03	5.80	6,233	1,241
ถั่วเหลือง	770	181	23.23	6.70	17,887	1,212
อ้อย	38,800	7,046	-	0.28	-	1,973

- หมายเหตุ
1. อ้อยไม่เป็นสินค้าส่งออกของสหรัฐอเมริกา จึงไม่ปรากฏราคาเป้าหมายหรือราคาประกัน
 2. สถิติของไทยเป็นผลเฉลี่ยของปีเพาะปลูก พ.ศ. 2529-2531

จากสถิติเปรียบเทียบของไทยกับสหรัฐอเมริกาข้างต้นนี้ ในอีกทางหนึ่งก็จะเห็นได้ชัดถึงขนาดอันสดไสอย่างยิ่งของกลไกไทยและเกษตรกรรมของเมืองไทย ดังได้กล่าวแล้ว การแข่งขันซึ่งกันและกันในตลาดโลกสำหรับพืชเกษตรนั้น ขึ้นอยู่กับต้นทุนการผลิตต่อหน่วยของพืชผล ชาวนาข้าวของไทยเรานั้นทั้ง ๆ ที่สามารถผลิตข้าวได้ต่ำที่สุดต่อไร่ แต่ก็ยังผลิตข้าวให้พ่อค้าคนกลางส่งไปขายแข่งขันในตลาดโลกได้ ถึงขนาดที่ทำให้ประเทศไทยได้เป็นประเทศผู้ส่งข้าวออกซึ่งยิ่งใหญ่ที่สุดในโลกตลอดมาช้านานเอาชนะได้แม้แต่อภิมหาอำนาจยิ่งใหญ่ที่สุดของโลกเช่น สหรัฐอเมริกา ฉะนั้นในทางกลับกัน ถ้าหากเราจะสามารถกวัดจั้นแรงรัดให้บรรดาบริการส่งเสริมการเกษตรทุกขั้นตอนตั้งแต่การมีพันธุ์พืชที่เหมาะสมเพาะปลูก บริการน้ำที่เพียงพอ มีปุ๋ยและเคมีภัณฑ์การเกษตรที่เหมาะสมในราคาตลาดโลกใช้ มีเครดิตการเกษตรที่จำเป็นเพียงพอ และที่สำคัญที่สุดคือ สามารถดูแลให้เกษตรกรผู้ลงทุนรอนเพาะปลูกพืชผลขึ้นด้วยความเหนื่อยยากสามารถจำหน่ายพืชผลของตนได้ในราคาอันเป็นธรรมแล้ว ผลผลิตต่อไร่ก็จักเพิ่มขึ้นเช่นเดียวกับในประเทศผู้ผลิตอื่น ๆ ทั้งในประเทศที่พัฒนาแล้วและประเทศที่กำลังพัฒนาอยู่ด้วยกัน

ประการสำคัญที่สุดก็คือ บรรดาผู้แทนปวงชนชาวไทยตามรัฐธรรมนูญ พ.ศ.2521

LIART

ในปัจจุบันจึงต้องไต่กรวดด้วยสติปัญญาและความรู้สึกรับผิดชอบในหน้าที่ของตนเอง ให้บรรลุถึงความจริงที่ว่า ณ บัดนี้เราได้ใช้ระบอบเสรีประชาธิปไตยปัจจุบัน ปกครองประเทศกันมาเป็นเวลาช้านานกว่าสิบปีแล้ว และทั้ง ๆ ที่ได้ทุ่มเทตั้งงบประมาณเกินดุลพัฒนาการเกษตรกันมาอย่างเต็มกำลังแล้วตลอดมานั้น ผลผลิตเกษตรกรรมของเรายังมิได้เพิ่มขึ้นตามที่ควรจะเป็นเลย เช่นเดียวกันสำหรับสถิติผลผลิตต่อไร่ซึ่งยังต่ำมาก ทำให้ต้นทุนการผลิตของกสิกรไทยยังสูงอยู่ มีผลติดตามทำให้กสิกรได้รับผลประโยชน์ตอบแทนไม่คุ้มการลงทุน จึงทำให้รายได้ของประชากรในชนบทและครอบครัวกสิกร ซึ่งประกอบเป็นถึง 70 เปอร์เซ็นต์ของพลเมืองประเทศ ยังคงต้องจมปลักอยู่ในภาวะอดอยากยากจน และทำให้ช่องว่างในสังคมไทยห่างกันออกไปจนถึงขั้นวิกฤติแล้วในปัจจุบัน ดังด้อยแกลงขององค์การอาหารและเกษตรแห่งสหประชาชาติสำหรับภูมิภาคเอเชียแปซิฟิกที่กรุงเทพฯ ซึ่งเมื่อต้นปี 2533 นี้ ก็ยังได้เน้นให้ฟังตระหนักกันว่า รายได้เฉลี่ยของชาวชนบทเป็นเพียงสัดส่วนหนึ่งในสิบของรายได้ชาวเมืองเท่านั้น ทั้งมีแนวโน้มที่จะต่ำเพิ่มมากขึ้นไปอีก เพราะอัตราความเติบโตปัจจุบันระหว่าเกษตรกรรมกับอุตสาหกรรมซึ่งต่ำกว่ากันมาก

รายงานธนาคารโลกฉบับแรกเมื่อพ.ศ. 2502 โดย MR.G.H.BACON ผู้เชี่ยวชาญการเกษตร ซึ่งต่อมารัฐบาลไทยขณะนั้นได้จ้างเข้ามาทำหน้าที่ที่ปรึกษาการเกษตรของรัฐบาลไทย ได้บันทึกไว้ว่า ขณะนั้น (เฉลี่ยพ.ศ. 2468-2470) ประเทศไทยผลิตข้าวได้เฉลี่ยถึง 295 กก. ต่อไร่แล้ว โดยมีเนื้อที่ไ้ปลูกเพียง 16.6 ล้านไร่เท่านั้น แต่บัดนี้ในพ.ศ. 2530 เป็นเวลาล่วงเลยต่อมาถึง 60 ปี สถิติการเกษตรแห่งประเทศไทยรายงานว่า ได้ปลูกข้าวในเนื้อที่ถึง 81,517,000 ไร่ ได้ข้าวเปลือกเฉลี่ยเพียงไร่ละ 306 กก. เท่านั้น เราได้เปลี่ยนการปกครองมาเป็นประชาธิปไตยตั้งแต่พ.ศ. 2475 และแม้แต่เจ็อนเจ้าพระยาได้สร้างแล้วตั้งแต่ราวพ.ศ. 2500 จนบัดนี้มีระบบชลประทานทั่วประเทศอยู่ถึงกว่า 28 ล้านไร่แล้ว แต่ประชาธิปไตยของเราก็ยังไม่สามารถสนองเจตนารมณ์ของครอบครัวกสิกร ซึ่งประกอบเป็นพลเมืองไทยส่วนใหญ่ได้แท้จริงเลย ปีแล้วปีเล่าจนมาเป็นทศวรรษแล้วทศวรรษเล่า สถานะการณ้ก็มีได้ดีขึ้นเลย

19. รัฐบาลมีความจำเป็นรีบด่วนเฉพาะหน้า ที่จักต้องปลดแอกการตลาดของพืชผลเกษตรมิให้ผลประโยชน์อันชอบธรรมของกสิกรต้องตกอยู่ในมือคนกลางทุกชั้นตอน เช่นที่ได้ปล่อยให้ขึ้นมาแล้วตลอดมาในอดีต ประเทศไทยได้นำเอาระบอบประชาธิปไตยแบบรัฐสภามาใช้ปกครองประเทศเป็นเวลาช้านานมาแล้วถึงกว่า 67 ปี และก่อนนั้นขึ้นไปเป็นเวลาช้านานยิ่งกว่าคือถึงราว 76 ปีเศษก็ได้้นำเอาระบบสหกรณ์เข้ามาใช้เพื่อรักษาผลประโยชน์อันชอบธรรมของประชาชน ส่งเสริมการรวมตัวกันเข้าเป็นสหกรณ์ ในการร่วมกันออมทรัพย์ ประกอบการเกษตร สหกรณ์นิคม การขายพืชผล และการซื้อปัจจัยการผลิต ฯลฯ ซึ่งมาตรการทั้งนั้นแท้จริงก็เป็นการประยุกต์หลักการของความเป็นธรรมในสังคมประชาธิปไตย ให้สามารถสนองประโยชน์ของสมาชิกสหกรณ์อย่างได้ผล เช่นเดียวกับหลักการประชาธิปไตยซึ่งเป็นการร่วมกันปกครองตัวเอง

โดยประชาชน เพื่อประชาชน เพื่อให้บรรลุถึงความรุ่งเรืองมั่งคั่ง ร่วมกันตามเจตนารมณ์ส่วนข้างมากของประชาชนพลเมือง

นอกจากระบบสหกรณ์โดยตรงดังได้กล่าวแล้ว ในระยะเวลาหลังสงครามโลกครั้งที่สอง เมื่อได้หันได้เริ่มพัฒนารากฐานการเกษตรขึ้นอย่างได้ผล เพื่อรองรับการพัฒนาอุตสาหกรรม และพัฒนาสังคมประชาธิปไตยต่อมาราว พ.ศ. 2503 เมื่อนักวิชาการเกษตรของไทยได้ไปพบเห็นระบบกลุ่มเกษตรกรที่ใช้ปฏิบัติกันอย่างได้ผลในไต้หวัน จึงได้นำเอาระบบนั้นเข้ามาเผยแพร่อีกรูปหนึ่ง ทั้งสองแบบแผนนั้นแท้จริงก็เป็นรูปแบบของระบบสหกรณ์อย่างเดียวกัน คือการรวมตัวกัน ในระบบประชาธิปไตยเสรี เพื่อให้มีกำลังต่อรองร่วมกัน เพื่อบรรลุผลอันชอบธรรมในสังคมและกลไกของตลาดเสรี การสหกรณ์นั้น เคยได้รับความสำคัญในสมัยหนึ่งราว พ.ศ. 2501 จนได้พัฒนาขึ้นเป็นกระทรวงสหกรณ์ แต่แล้วก็ได้ยุบลงมาเป็นเพียงกรมเล็ก ๆ กรมหนึ่งในกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ปัจจุบัน เพราะได้มีการสนับสนุนทางนโยบายและงบประมาณแผ่นดินในอัตราที่น้อยกว่ากรมอื่น ๆ มากตลอดมา

สถิติการเกษตรแห่งประเทศไทยในภาคที่ว่าด้วยการสหกรณ์มีข้อมูลเพียงตัวเลขของจำนวนสหกรณ์รูปแบบต่าง ๆ ที่ได้ตั้งขึ้น และจำนวนสมาชิกของแต่ละปีเป็นปี ๆ ไป ไม่มีสถิติของปีก่อน ๆ เปรียบเทียบ และไม่มีข้อมูลเกี่ยวกับผลของการสหกรณ์ ได้พิจารณาวิเคราะห์ผลอย่างใดได้เลย ฉะนั้น การสหกรณ์ในแง่ของการวิเคราะห์การพัฒนาผลผลิตเกษตรกรรม และเพิ่มพูนรายได้ของครอบครัวเกษตรกร อันเป็นจุดมุ่งหมายสำคัญที่สุดของบทความนี้ จึงไม่มีข้อมูลใด ๆ ให้ประกอบการพิจารณาเพื่อเสนอแนะทางปรับปรุงแก้ไขใด ๆ ได้เลย สถิติจำนวนสหกรณ์ รูปแบบต่าง ๆ จากสถิติการเกษตรของประเทศไทยปีเพาะปลูก 2523/30 เปรียบเทียบกับสถิติจำพวกเดียวกันของ พ.ศ. 2524 ซึ่งถือว่าเป็นปีที่เพิ่งเริ่มการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยปัจจุบัน มีดังต่อไปนี้.-

จำนวนสหกรณ์และกลุ่มเกษตรกร พร้อมกับจำนวนสมาชิกเปรียบเทียบ
ของพ.ศ. 2530 เปรียบเทียบกับของ พ.ศ. 2524

รูปแบบของสหกรณ์	พ.ศ. 2524		พ.ศ. 2530	
	จำนวนสหกรณ์ หรือกลุ่ม	จำนวนสมาชิก	จำนวนสหกรณ์ หรือกลุ่ม	จำนวนสมาชิก
สหกรณ์การเกษตร	961	801,935	1,089	851,224
กลุ่มเกษตรกรทำนา	2,484	332,222	2,532	357,291
กลุ่มเกษตรกรทำไร่	811	81,203	605	71,846
กลุ่มเกษตรกรทำสวน	384	34,489	375	43,181
กลุ่มเกษตรกรเลี้ยงสัตว์	202	14,608	204	13,268
กลุ่มเกษตรกรเลี้ยงไหม	8	789	7	1,131
กลุ่มเกษตรกรเลี้ยงสัตว์น้ำ	114	7,107	107	7,677
กลุ่มเกษตรกรเพาะเห็ด	31	1,872	30	2,102
กลุ่มเกษตรกรเพาะกล้วยไม้	1	120	ไม่มี	-
กลุ่มเกษตรกรเลี้ยงผึ้ง	ไม่มี	-	1	78
สหกรณ์ประมง	20	4,289	19	4,127
กลุ่มเกษตรกรประมง	114	7,107	107	7,677
สหกรณ์นิคม	83	82,040	93	82,412
สหกรณ์ออมทรัพย์	392	847,525	634	994,790
สหกรณ์ร้านค้า	243	436,307	341	650,613
สหกรณ์บริการ	183	56,089	256	74,783

ดังนี้ สถิติจำนวนสหกรณ์และสมาชิกเปรียบเทียบจากสถิติการเกษตรของประเทศไทยดังกล่าว จึงเป็นแต่เพียงตัวเลข ซึ่งไม่แสดงถึงความก้าวหน้าของกิจการสหกรณ์แต่ประการใดเลย อย่างไรก็ตาม ทุกประเทศในโลกต่างก็สามารถใช้การรวมตัวกันเข้าในรูปแบบสหกรณ์เพื่อผนึกกำลังกันต่อรองในการซื้อหรือขายพืชผล ตามครรลองเสรีประชาธิปไตยและกลไกการตลาดเปิด อย่างได้ผลเป็นที่ยอมรับนับถือกันมาแล้วทุกประเทศ ฉะนั้น การที่ประเทศไทยของเราได้นำระบบสหกรณ์เข้ามาใช้เป็นเวลาถึงราว 76 ปีเศษมาแล้วแต่กระนั้นจนบัดนี้ กลไกในทุกท้องที่ก็ยังคงครอบงำอยู่ได้อิทธิพลของชนกลางในทุกชั้นตอนอย่างสิ้นเชิงตั้งแต่ในระดับแปลงนาเพาะปลูก จนกระทั่งการนำส่งเป็นสินค้าออกสำคัญของประเทศ จึงย่อมเป็นสังขรณ์ยืนยันอย่างชัดเจนถึง

เหตุอันยอมเกิดจากข้อบกพร่องผิดพลาดในการใช้ระบบสหกรณ์นั้น ซึ่งจำเป็นต้องแก้ไขให้จงได้ในยุคเสรีประชาธิปไตยปัจจุบัน เพราะเป็นปัญหาสำคัญเกี่ยวกับความมั่นคงรุ่งเรืองของประเทศเราด้วย

ถ้าหากครอบครัววิถีชีวิตซึ่งประกอบเป็นพลเมืองส่วนใหญ่ของประเทศได้รับประโยชน์สูงขึ้น จากการศึกษาที่สำนึกได้ว่าผลผลิตของตนได้ในราคาอันเป็นธรรม ก็จะมีกำลังเพิ่มปัจจัยการผลิตเช่นการใส่ปุ๋ย หรือมีทุนรอนในการจัดหาอุปกรณ์อื่น ๆ ที่จำเป็น เพื่อเพิ่มผลผลิตต่อไร่ให้สูงขึ้นได้ทันที เมื่อคนส่วนใหญ่ของประเทศมีกำลังซื้อสูงขึ้น ก็จะได้เป็นกำลังซื้อเข้าสนับสนุน ผลักดันให้อุตสาหกรรมและบริการต่าง ๆ ในสังคมซึ่งง่ายขายคล่อง ยังผลให้เศรษฐกิจของประเทศพัฒนาก้าวหน้าต่อไปได้อย่างมั่นคง ความอดอยากยากจนในสังคมก็จะลดน้อยสิ้นไปโดยลำดับ ประชาชนส่วนใหญ่ของประเทศ ซึ่งได้รับอานิสงส์แห่งการพัฒนามัน ก็จะมีกำลังเข้าร่วมในการปกครองตนเองตามระบอบประชาธิปไตย ได้ตามเจตนารมณ์อันแรงกล้าของปวงชนชาวไทยซึ่งรักความเป็นไทยเป็นชีวิตจิตใจ

สหกรณ์ทุกรูปแบบต้องอำนวยความสะดวกประโยชน์ให้แก่สมาชิกได้จริงอย่างเพียงพอตามวัตถุประสงค์ ของกิจการนั้น เป็นที่รู้จักกันอยู่ทั่วไปว่า ประชาชนซึ่งเข้าร่วมเป็นสมาชิกสหกรณ์ต้องการให้ได้รับผลประโยชน์จากการเป็นสมาชิคนั้น ๆ เช่น เพื่อให้ได้รับจัดสรรเครดิตการเกษตรตามหลักทฤษฎีที่ยืนยันไว้เช่นนั้น แต่ผลในทางปฏิบัติแท้จริงโดยทั่วไปกลับปรากฏผลตรงกันข้ามกับหลักการและเจตนารมณ์อันสูงส่งนั้น ในทุกสังคมเกษตรกรในทุกภาคของประเทศสหกรณ์โดยทั่วไปจะยืนยันว่าตนไม่ได้รับเครดิตการเกษตรตามที่ต้องการ และสำหรับบางรายที่ปรากฏว่าได้รับเครดิตไปบ้าง และเมื่อชักใช้ไล่เรียงกันลงไปถึงการใช้เครดิต นั้น ๆ อย่างแท้จริง ก็จะยอมรับว่าหาได้ใช้ไปในการลงทุนพัฒนาพืชผลเกษตรกรรมแต่ประการใดอย่างแท้จริงไม่ คือส่วนใหญ่จะใช้จ่ายไปเพื่อสนองความต้องการส่วนตัวและครอบครัว เช่น การแต่งงาน บวชนาค และจัดซื้อสิ่งของเครื่องใช้เพื่อสนองค่านิยมส่วนตัวทั้งปวง ซึ่งยิ่งนานวัน บ้านเมืองยิ่งพัฒนาทางวัตถุสูงขึ้น ก็ยังมีบริการนำจำหน่ายให้ซื้อหากันได้ง่ายขายทั่วถึงด้วยระบบเครดิตผ่อนส่ง ทั่วทุกท้องถิ่นเช่นในปัจจุบัน

ด้วยเหตุผลมากหลายดังได้ลำดับมาโดยสังเขปดังกล่าวแล้วนั้น จึงมีมาตรการที่เสนอแนะให้เร่งดำเนินการให้สหกรณ์สามารถสร้างความเป็นธรรมในการร่วมกันจัดซื้อปัจจัยการผลิต และโดยเฉพาะอย่างยิ่งการร่วมกันจำหน่ายพืชผลเกษตรกรรมตั้งแต่ระดับแปลงนาที่เพาะปลูกตลอดจนขั้นตอนการส่งออกจำหน่ายเป็นสินค้าออกของประเทศ ดังต่อไปนี้.-

1. ข้อมูลเกี่ยวกับการสหกรณ์ ซึ่งต้องประมวลขึ้นลงพิมพ์ในสถิติการเกษตรของประเทศไทยเป็นรายปีเพาะปลูก คือผลงานที่สำเร็จขึ้นได้ของแต่ละสหกรณ์ในการร่วมกันขายพืชผลการเกษตรและซื้อปัจจัยการผลิตได้ผลแท้จริง และรายละเอียดเกี่ยวกับบริการส่ง

เสริมการเกษตรทั้งปวงที่สหกรณ์แต่ละแห่งได้รับ เป็นต้นว่าเมล็ดพันธุ์พืชที่ดี เกร็ดการเกษตรที่ จำต้องใช้ ปุ๋ยและเคมีภัณฑ์การเกษตร ที่สามารถซื้อหาได้ร่วมกันในราคาต่ำสุด และโดยเฉพาะอย่างยิ่งราคาพืชผลเกษตรกรรม ทั้งปริมาณที่ผลิตได้ และราคาที่เกิดการสมาชิกของแต่ละสหกรณ์ ได้รับแท้จริง ซึ่งเป็นข้อพิสูจน์ยืนยันให้ประจักษ์ได้ว่า การที่กสิกรจะเข้าร่วมเป็นสมาชิกของ สหกรณ์ทั้งหลาย ตามที่ทางราชการแนะนำนั้น ย่อมได้ประโยชน์มากมายจัดแจ้งเป็นรูปธรรม

2. เครดิตการเกษตรที่แต่ละสหกรณ์ได้รับแท้จริง ซึ่งรัฐบาลมีหน้าที่เฉพาะหน้าต้องส่งเสริมให้มีเพียงพอในการลงทุนเพิ่มผลผลิตเกษตรกรรมทุกฤดูกาลเพาะปลูก ในทางปฏิบัติเท่าที่ได้ประสบมา ได้มีความเห็นว่า วิธีการให้สมาชิกสหกรณ์มีหน้าที่รับผิดชอบร่วมกัน ในเครดิตซึ่งสหกรณ์ได้รับไปร่วมกันและแทนกันเป็นทางปฏิบัติที่เหมาะสมดี และป้องกันหนี้สูญได้อย่างมีประสิทธิภาพ แม้ในสภาพปัจจุบัน ซึ่งกสิกรยังมิได้รับเอกสารสิทธิ์อันสมบูรณ์สำหรับที่ดิน ซึ่งคนถือครองทำกินอยู่

จากสถิติทรัพย์สินและหนี้สินของธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร ของธนาคารแห่งประเทศไทย (TABLE 18.ASSETS AND LIABILITIES OF BANK OF AGRICULTURE AND AGRICULTURAL COOPERATIVES-APRIL 1990) มีตัวเลขเครดิตการเกษตรเปรียบเทียบไว้ว่า ในเดือน ธันวาคม พ.ศ. 2530 ได้มียอดเงินกู้และเบิกเกินบัญชีไป 25,104 ล้านบาท เปรียบเทียบกับของ พ.ศ. 2525 จำนวน 15,741 ล้านบาท ซึ่งถ้าการอำนวยเครดิตการเกษตรได้เป็นไปอย่างถูกต้องแท้จริงตามทางปฏิบัติสากล ก็ย่อมจะเป็นปัจจัยอันทรงพลังอย่างยิ่ง ที่จะสร้างบันดาลให้มีการเพิ่มผลผลิตเกษตรกรรม อันเป็นผลพวงโดยตรงของบริการ เครดิต เป็นที่ปรากฏในสถิติผลผลิตเกษตรกรรมตามสถิติการเกษตรของประเทศไทยเป็นรูปธรรมชัดเจน แต่ที่แท้จริงก็ทำได้เป็นเช่นนั้นไม่

ตารางที่ 1 การประมาณมูลค่าผลิตผลเกษตรกรรม ป่าไม้และประมงที่สำคัญ (หน้า 1 สถิติการเกษตรของประเทศไทย ปีเพาะปลูก 2529/30) แสดงว่า รายได้จากข้าวของปีเพาะปลูก 2529 มีเพียง 46,528 ล้านบาท น้อยกว่าของ พ.ศ. 2525 ยอดรวม 49,572 ล้านบาท และยอดรวมมูลค่าทั้งสิ้นของ พ.ศ. 2529 มีเพียง 172,836 ล้านบาท น้อยกว่ายอดรวม 183,978 ล้านบาทของพ.ศ.2526 ลงไปอีก ดังนี้จึงเป็นการยืนยันทางสถิติให้เห็นประจักษ์แจ้งว่า ระบบการอำนวยเครดิตเพื่อการเกษตรที่ได้ดำเนินมาในยุคประชาธิปไตยปัจจุบันตั้งแต่ พ.ศ.2522 ยังไม่สามารถเพิ่มผลผลิตเกษตรกรรมและเพิ่มพูนรายได้ของครอบครัวเกษตรกร ซึ่งประกอบเป็นผลเมืองส่วนใหญ่ของประเทศ อย่างได้ผลแท้จริงตามที่ควรจะเป็นเลย

3. การจัดสรรที่ดินเพื่อการเกษตรของประเทศไทยให้ชัดเจนตามประโยชน์ที่จะพึงใช้ได้ผลสูงสุดจัดกรรมสิทธิ์ที่ดินนั้น ๆ ให้แก่ครอบครัวกสิกรผู้ทำกินแท้จริง และจัดให้มีเอกสารสิทธิ์แสดงกรรมสิทธิ์ได้โดยเร่งด่วนที่สุด สถิติการเกษตรของประเทศไทยปีเพาะปลูก 2529/30

ตารางที่ 121 หน้า 200-201 ได้แสดงเนื้อที่ประเทศไทยไว้รวม 320,898,888 ไร่ จำนวนนี้เป็นเนื้อที่ป่าไม้ไว้ 93,158,274 ไร่ ที่เหลือเป็นเนื้อที่การเกษตร 126,603,472 ไร่ กับยังมีเนื้อที่ไม่ได้จำแนก (UNCLASSIFIED LAND) ไว้รวม 98,935,142 ไร่

จึงเป็นที่ดินเพื่อประโยชน์อื่น ๆ นอกจากที่ป่าไม้รวม 227,538,614 ไร่ ซึ่งในจำนวนนั้นเป็นเนื้อที่ซึ่งยังมีได้จำแนกอยู่ถึง 93,935,142 ไร่ มากมายเท่ากับสัดส่วนสูงถึง 77 เปอร์เซ็นต์ของเนื้อที่การเกษตรในปัจจุบัน และจากสถิติการเกษตรย้อนหลังในปีก่อน ๆ ก็จะทำให้เห็นว่าจำนวนที่ดินซึ่งยังมีได้จำแนก คงมียอดสูงอยู่มากเกินสมควรตลอดมา ดังเช่นระหว่าง พ.ศ. 2521 กับ พ.ศ. 2528 ก็ได้มีเนื้อที่ประเภทนี้อยู่อย่างน้อยถึง 94,740,654 ไร่ (พ.ศ. 2521) และยอดสูงสุดถึง 100,887,801 ไร่ (พ.ศ. 2527) จึงเห็นว่าถึงเวลาที่รัฐบาลจะต้องกำหนดนโยบายให้มีการจำแนกประเภทการใช้ที่ดินอันกว้างใหญ่มหาศาลเหล่านี้ ออกให้ชัดเจนโดยรีบด่วน มิฉะนั้นแล้วก็คงจะมีที่ดินประเภทที่ไม่แสดงประโยชน์อันจะพึงใช้ได้เป็นร้อย ๆ ล้านไร่ ยกยอดกันต่อมาในสถิติการใช้ที่ดิน (LAND USE) ของประเภทต่อ ๆ ไป อย่างไรก็ตามประโยชน์ใด ๆ เลยอีกจำนวนไม่มีกำหนด

เนื้อที่ซึ่งยังมีได้จำแนกดังกล่าวรวม 98,935,142 ไร่ นั้น ได้จำแนกไว้เป็นเนื้อที่ของทุกจังหวัดเป็นรายจังหวัดชัดเจนอยู่แล้ว มีเนื้อที่อย่างต่ำเพียง 282 ไร่ ของจังหวัดสมุทรสงคราม และเนื้อที่มากที่สุดถึง 3,631,783 ไร่ ของจังหวัดอุบลราชธานี ดังนั้นจึงย่อมมีการจำแนกเนื้อที่นั้น ๆ ออกเป็นรายอำเภอ และจนกระทั่งตำบลหมู่บ้านอยู่แล้วในเชิงสถิติของแต่ละจังหวัด ฉะนั้นจึงไม่ควรมึอุปสรรคใดๆ ในการที่จะพิจารณาจำแนกประเภทที่ดินเหล่านั้นออกไปตามประโยชน์ที่จะพึงใช้ได้ ทั้งนี้ย่อมเป็นที่หวังว่าที่ดินซึ่งยังมีได้จำแนกทั้งประเทศมีเนื้อที่มากมายมหาศาลรวมกันถึง 31 เปอร์เซ็นต์ของประเทศเช่นนี้ย่อมจะจำแนกออกได้เป็นเนื้อที่ซึ่งเหมาะสมแก่อาชีพเกษตรกรรมเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งสมควรที่จะได้จัดสรรให้สิทธิถือครองเพื่อการเกษตรแก่เกษตรกรผู้ยังไม่มีเนื้อที่ถือครองเป็นกรรมสิทธิ์แห่งครอบครัวตน ไปได้อย่างกว้างขวางและทั่วถึงอันจะยังผลให้เกิดการเพิ่มผลผลิตเกษตรกรรม และเพิ่มพูนรายได้ของครอบครัวเกษตรกรได้อีกอย่างมหาศาล

4. ประเด็นสำคัญที่สุดในเรื่องที่ดินถือครองโดยครอบครัวเกษตรกร ตามความในข้อเสนอแนะนี้ อยู่ที่ว่าสมควรเร่งรัดการออกเอกสารสิทธิแสดงกรรมสิทธิ์ในที่ดินทำกินให้แก่เกษตรกรทุกท้องที่ทั้งประเทศโดยรีบด่วนที่สุด เพราะเอกสารสิทธิเหล่านี้จำเป็นต้องใช้เป็นหลักทรัพย์ในการขอรับเครดิตการเกษตรนา ๆ ประการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่ดินประเภทที่ยังมีได้จำแนกตามความในข้อ 3 ซึ่งมีเนื้อที่รวมกันถึง 31 เปอร์เซ็นต์ของเนื้อที่ประเทศดังที่ได้กล่าวมาแล้วนั้น หากได้จัดการจำแนกออกเป็นเนื้อที่การเกษตรตามสภาพที่พึงอนุমানได้เพียงใด ก็ย่อมจะทำให้เนื้อที่ถือครองของครอบครัวเกษตรกรทั่วประเทศสูงขึ้นอีกได้เป็นอันมาก

ในการเร่งรัดให้มีเอกสารสิทธิแสดงกรรมสิทธิ์ในที่ดินของเกษตรกรดังกล่าวนี้ หากจะ

มีนโยบายเร่งรัดจัดกรรมสิทธิ์ให้ได้รับก่อนในโอกาสแรก สำหรับสมาชิกของสหกรณ์และหรือ
กลุ่มเกษตรกร ก็จะเป็นมาตรการเสริมในการชักจูงใจเกษตรกรให้เห็นคุณประโยชน์เป็นรูปธรรม ใน

การที่จะเข้าร่วมในกิจการสหกรณ์ที่เหมาะสมเพิ่มขึ้นอีกทางหนึ่งด้วย

๕. รัฐบาลต้องกำหนดนโยบายส่งเสริมให้สหกรณ์ต่าง ๆ ผนึกกำลังเข้าด้วยกัน
เพื่อให้สามารถทำการค้าในฐานะผู้ส่งสินค้าออกเกษตรกรรมของประเทศได้ แทนที่จะให้อภิสิทธิ์
คนกลางส่งออกข้าวได้แต่เพียงผู้เดียวตลอดมา กรณีการส่งออกข้าว เป็นตัวอย่างที่ได้ปรากฏชัดใน
สมัยการใช้สมัยการใช้รัฐธรรมนูญปัจจุบัน ที่เมื่อรัฐบาลได้ยกเลิก (ภาษี) ค่าพรีเมียมข้าวส่งออก
โดยหวังว่าเมื่อได้ลดภาษีลงเป็นอันมากครั้งนั้นแล้ว ก็ย่อมจะก่อให้เกิดอานิสงส์ ทำให้รายได้ของ
เกษตรกรผู้ผลิตข้าวได้รับประโยชน์จากการจำหน่ายข้าว ซึ่งเกิดขึ้นจากน้ำพักน้ำแรงของตน ถึง
ขนาดที่จะช่วยให้เกษตรกรหน้าอำเภอได้บ้าง ตามราคาข้าวซึ่งสูงขึ้นในตลาดโลก แต่ในที่สุดก็ได้ปรากฏ
ชัดแจ้งว่าความหวังนั้นได้ล้มเหลวลงโดยสิ้นเชิง

เมื่อพ.ศ. 2522 ได้เริ่มใช้รัฐธรรมนูญ พ.ศ. 2521 ปัจจุบัน ได้มีเอกสารทางราชการ
ของรัฐบาลเขียนถึงค่าพรีเมียมในการส่งออกข้าว หรืออีกนัยหนึ่งหมายความว่า รัฐบาลได้เก็บ
ภาษีขาออกข้าวในอัตราที่สูงที่สุดในโลก ก็เป็นสัดส่วนถึง 40 เปอร์เซ็นต์ของราคานำส่งออก
ไปจำหน่ายยังตลาดโลก อย่างไรก็ตามค่านั้นมาได้มีการยกเลิกการเก็บค่าพรีเมียมดังกล่าว
ตั้งแต่ราว พ.ศ. 2527 ซึ่งเมื่อได้ยกเลิกไม่เก็บภาษีการส่งออก อันเป็นสัดส่วนมากมายเสียครั้งนั้น
แล้ว บรรดาพ่อค้าส่งออกและโรงสีข้าว ก็คงจะได้เอื้อเพื่อขึ้นราคาข้าวเปลือก ซึ่งชาวนาได้
ลงทุน ลงแรงผลิตขึ้น เพิ่มขึ้นอีกพอให้ชาวนาผู้ผลิตหน้าอำเภอได้บ้าง แต่ในที่สุดก็เป็น
ความหวังสลาย สิ้นเชิง ดังสถิติราคาข้าวเปลือกที่กรุงเทพฯ ของธนาคารแห่งประเทศไทยเปรียบ
เทียบดังต่อไปนี้.- (TABLE 48. AVERAGE WHOLESALE PRICES OF PADDY IN BANGKOK
METROPOLIS ราคาเป็นบาทต่อตัน)

ข้าวเปลือก	พ.ศ. 2526	พ.ศ. 2527	พ.ศ. 2528	พ.ศ. 2529	พ.ศ. 2530
ชั้นหนึ่ง	3,229	2,993	2,759	2,343	3,015
ชั้นสอง	3,122	2,797	2,657	2,243	2,915

และที่แน่ชัดที่สุดจากสถิติการเกษตรของประเทศไทย ก็คือสังขรณ์ที่ว่า รายได้
ของเกษตรกรไทยจากการจำหน่ายพืชผลมิได้เพิ่มขึ้นตามกาลเวลา และการทุ่มเทลงทุนพัฒนาเศรษฐกิจ
ของบ้านเมืองส่วนรวมเลย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง สถิติของกระทรวงเกษตรและสหกรณ์เองนั้น ก็ได้
ยืนยันว่า แม้ในบางปี บางพืช เกษตรกรก็ต้องถึงกับภาวะขาดทุนในการทุ่มเทปลูกพืชผล
นั้น ๆ ขึ้น เพราะราคาที่ตนจำหน่ายได้กลับลดน้อยกว่าราคาค้นทุนการผลิตเสียอีก ดังสถิติ
เปรียบเทียบดังต่อไปนี้.-

ตารางเปรียบเทียบต้นทุนการผลิต กับราคาที่ยกสิทธิ์จำหน่ายได้
ปีเพาะปลูก พ.ศ. 2529-2530-2531

พืช	พ.ศ. 2529		พ.ศ. 2530		พ.ศ. 2531	
	ต้นทุนผลิต ตันละบาท	ยกสิทธิ์ ตันละบาท	ยกสิทธิ์ ตันละบาท	ยกสิทธิ์ ตันละบาท	ต้นทุนผลิต ตันละบาท	ยกสิทธิ์ ตันละบาท
ข้าว (นาปี)	2,950	2,301	2,534	2,413	3,094	3,784
ข้าวโพด	1,720	1,820	1,900	1,800	2,390	2,480
มันสำปะหลัง	440	780	410	890	410	610
อ้อย	257	237	290	288	270	328
ถั่วเขียว	5,750	6,400	6,060	6,890	6,410	7,940
ข้าวฟ่าง	1,810	1,820	2,070	1,470	2,130	2,340
ถั่วเหลือง	4,800	6,090	4,730	6,150	6,910	8,010
ถั่วลิสง	5,370	5,300	5,180	7,110	6,050	4,990
ฝ้าย	8,590	8,480	10,020	12,030	10,090	12,790
ปอแก้ว	5,180	4,040	4,900	3,270	5,210	4,490

หมายเหตุ (1) ได้จัดเส้นใต้ไว้เป็นสำคัญ สำหรับแต่ละพืชซึ่งในปีนั้นยกสิทธิ์ขายพืชผลได้ราคาต่ำกว่าราคาค้นทุนการเพาะปลูกขึ้น

(2) สถิติต้นทุนการผลิตและราคาที่ยกสิทธิ์จำหน่ายได้สำหรับมันสำปะหลังไม่น่าจะตรงกับความเป็นจริง ตามสถิติการเกษตรฯ ในตารางข้างบนนี้ปรากฏว่ามีพืชสองชนิดซึ่งยกสิทธิ์จำหน่ายได้ในราคาที่สูงกว่าราคาค้นทุนการผลิตผลตลอดเวลา ก็มันสำปะหลัง กับถั่วเหลือง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในข้อมูลของมันสำปะหลังนั้น เป็นที่น่าสงสัยยิ่งนักในความถูกต้องของสถิตินั้น ๆ เพราะราคามันสำปะหลังตกต่ำได้เป็นข่าวประจำในทุก ๆ ปีตลอดเวลา เป็นปัญหาขึ้นพื้นของเกษตรกรผู้ปลูกมันสำปะหลังส่วนใหญ่ในท้องที่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

จึงเป็นอันแน่ชัดว่า ประชาธิปไตยยุคปัจจุบัน ตั้งแต่ พ.ศ. 2522 เป็นต้นมานั้น ยังไม่สามารถเข้าถึงประเด็นในการเพิ่มผลผลิตเกษตรกรรม และเพิ่มพูนรายได้ของครอบครัวเกษตรกร 38 ล้านคนได้เลย แม้จะได้มีรายงานของธนาคารโลกยืนยันถึงจุดอ่อนข้อบกพร่องไว้ตั้งแต่ พ.ศ. 2522 แล้ว ประโยชน์ของประชากรจำนวนถึง 70 เปอร์เซ็นต์ของประเทศนั้นใหญ่หลวงนักเกินกว่าที่เราจะทิ้งหมักหมมไว้ไม่เอาใจใส่ แต่ปากตะโกนก็องว่าไทยเรายุคนี้เป็นประชาธิปไตยสมบูรณ์แล้ว เพราะเพียงได้มีการเลือกตั้งผู้แทนปวงชนมาทำหน้าที่นิติบัญญัติและบริหารแทนประชาชน ผู้ทรงอำนาจอธิปไตยตามรัฐธรรมนูญ

20. จึงถึงเวลาที่ผู้แทนปวงชนชาวไทย ผู้อาสาสมัครเข้ามาบริหารบ้านเมือง จักต้องพิสูจน์ให้ปรากฏเป็นรูปธรรมชัดเจนเสียที่ว่า คนสามารถเพิ่มผลผลิตเกษตรกรรม และ เพิ่มทุนรายได้ให้แก่ครอบครัววิถีกร ซึ่งประกอบเป็นพลเมืองไทยส่วนใหญ่ของประเทศอย่างได้ ผลแท้จริง ผลของการบริหารบ้านเมืองแทนประชาชนดังกล่าวนี้ ต้องปรากฏออกมาเป็นตัวเลข และสถิติ ไม่ใช่เพียงในรูปของโครงการพัฒนาเศรษฐกิจสังคม ซึ่งแท้จริงเป็นการวางแผนจาก ส่วนกลาง (CENTRAL PLANNING) ซึ่งขณะนี้แม้ในโลกตะวันออกซึ่งเป็นต้นตำรับ ก็ยอมรับ กันทั่วแล้วว่าไม่ได้ผล และมีใช่เพียงแต่ด้อยค่าข้อความอันสละสลวยในการแถลงข้อนโยบาย หรือแม้แต่ในรายละเอียดตามเอกสารงบประมาณแผ่นดิน ซึ่งถึงขณะนี้ก็ได้มีการพิจารณาและอนุมัติ กันไปทุก ๆ ปีในรูปแบบเช่นเดียวกันเป็นเวลาถึง 12 ปีงบประมาณแล้ว

และในการบริหารประเทศของนักการเมืองตามรัฐธรรมนูญปัจจุบัน ก็ได้ใช้ เงินเพิ่มขึ้นจากเพียง 109,000 ล้านบาท ของปีงบประมาณ 2523 เป็นยอดค่าใช้จ่ายของแผ่นดิน สูงถึง 378,500 ล้านบาทในปีงบประมาณ 2534 ได้ใช้จ่ายเกินรายได้ต้องกู้เงินมาใช้จ่าย จากเพียง 16,124 ล้านบาท เป็น 617,916 ล้านบาท (เป็นเงินกู้ในประเทศ 320,868 ล้านบาท และเป็นเงิน กู้นอกประเทศอีก 297,298 ล้านบาท) ทำให้ต้องใช้จ่าย และเป็นเงินกู้นอกประเทศอีก 297,298 ล้านบาท) ทำให้ต้องใช้จ่ายเพียงค่าชำระต้นเงินกู้ และดอกเบี้ยเพิ่มขึ้นจากเพียง 4,124 ล้านบาท ในปีงบประมาณ 2521 เป็นยอดเงินมากมายถึง 68,592 ล้านบาทในปีงบประมาณ 2534 ในขณะนี้

แม้แต่สถิติรากฐานคือปริมาณผลผลิตพืชเศรษฐกิจที่สำคัญจากสถิติการเกษตร ของประเทศไทยและของธนาคารแห่งประเทศไทยก็ยังคงแตกต่างกันมาดลตลอดมา ที่ยกมาแสดง เปรียบเทียบไว้ข้างล่างนี้ ก็คมาแต่เฉพาะพืชเกษตรเศรษฐกิจสำคัญที่สุครวม 10 ชนิด ได้แก่ข้าวโพด มันสำปะหลัง อ้อย ถั่วเขียว ถั่วลิสง ถั่วเหลือง ฝ้าย ปอแก้ว และเมล็ดละหุ่ง และเป็นสถิติแสดง ผลผลิตตั้งแต่ของ พ.ศ. 2523 ถึง พ.ศ. 2532 ซึ่งเป็นระยะเวลาแห่งการปกครองตามระบอบประชา ธิปไตยปัจจุบัน ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2521 ที่น่าประหลาดอย่างยิ่งก็คือว่า สถิติของธนาคารแห่งประเทศไทยนั่นเอง ตามที่ได้พิมพ์เผยแพร่ต่อสาธารณชนในรายงานเศรษฐกิจ รายเดือนนั่นเอง ก็ได้มีหมายเหตุให้ทราบไว้ว่า เป็นสถิติซึ่งมีแหล่งมาจากที่เดียวกันกับสถิติการ เกษตรของประเทศไทย คือกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ด้วยกัน แต่เพราะเหตุผลกลไกจึงมีตัวเลข แตกต่างกันได้ถึงเพียงนั้น ซึ่งแสดงถึงการสถิติซึ่งบกพร่องอย่างร้ายแรง และในแง่ของปวงชนชาวไทย ซึ่งอาสาประชาชนเข้ามาบริหารบ้านเมืองแทนประชาชนซึ่งเป็นผู้ทรงอำนาจอธิปไตยก็คือ สังกรรรม ที่ยืนยันว่า แม้แต่ผลผลิตรวมของพืชเกษตร ซึ่งเป็นอาชีพและแหล่งรายได้ของครอบครัววิถีกร ซึ่งประกอบเป็นพลเมืองส่วนใหญ่ของประเทศตลอดเวลาร้านานมาแล้วถึง 12 ปี ก็ไม่มีผู้แทน ปวงชนคนใดได้ความสำคัญอย่างใดกันเลย

จึงถึงเวลาอันจำเป็นอย่างยิ่งแล้ว ที่บรรดา “นักการเมือง” และ “พรรคการเมือง” ที่อาสาประชาชนบริหารประเทศตามรัฐธรรมนูญปัจจุบันนี้ จำต้องเริ่มแก้ไขสถานการณ์เลวร้าย

ของชาติ ดังที่ได้กล่าวนามากระเด็นอย่างชัดเจนในบทความนี้ (“ต้องแก้ความอดอยากยากจน ด้วยการเพิ่มพูนรายได้จากพืชไร่ให้แก่กสิกร” - รัฐสภาสาร ประจำเดือนเมษายน และพฤษภาคม 2532) ด้วยการเริ่มต้นให้ความสำคัญกับผลผลิตเกษตรกรรมอันเป็นอาชีพและรายได้ของประชาชนคนไทย ถึง 70 เปอร์เซ็นต์อยู่ในขณะนี้ เริ่มตั้งแต่การศึกษาพิจารณาสถิติการเกษตรของประเทศไทย ว่าด้วยผลผลิตประจำปีของพืชเกษตรเศรษฐกิจหลัก ซึ่งมีความสำคัญสูงสุดอยู่ในขณะนี้ ได้แก่ ข้าว ข้าวโพด มันสำปะหลัง อ้อย ถั่วเขียว ถั่วลิสง ถั่วเหลือง ข้าวฟ่าง ฝ้ายและปอแก้ว ดังที่ได้วิเคราะห์ประมวลเสนอแนะมาในบทความดังกล่าว ทั้งนี้โดยเริ่มตั้งแต่ผลผลิตประจำปีของแต่ละจังหวัดและอำเภอท้องที่ ซึ่งประชาชนได้ให้ความไว้วางใจเลือกท่านให้เข้ามาทำหน้าที่ปวงชนชาวไทย เป็นตัวแทนของเขาในรัฐสภาและในรัฐบาล เพื่อที่จักได้ทำหน้าที่ของท่านตอบสนองความไว้วางใจของประชาชนคนไทยที่เลือกท่านเข้ามา ติดตามกวดขันให้มีการเพิ่มผลผลิตรวมในท้องที่ของท่านเป็นการเริ่มต้นในแต่ละปี ให้มีผลผลิตต่อไร่สูงขึ้นโดยลำดับ เพื่อให้ต้นทุนการผลิตต่อหน่วยลดลง ทำให้กสิกรผู้ผลิตมีรายได้จากการประกอบการเลี้ยงชาติและสังคมโลกเพิ่มขึ้นได้อย่าง น่าพึงพอใจตามที่ควรจะเป็น

สถิติผลผลิตเกษตรกรรมสำคัญและรายได้ซึ่งกสิกรได้รับเป็นรายจังหวัดเปรียบเทียบ ซึ่งได้ประมวลเสนอมา เพื่อให้ผู้แทนปวงชนชาวไทยได้เริ่มใช้เป็นรากฐานเริ่มต้น ในการเพิ่มผลผลิตเกษตรกรรมและเพิ่มพูนรายได้ของครอบครัวกสิกรตามบทความนี้

สถิตินี้แบ่งออกเป็น 2 จำพวก คือจำพวกที่ 1 เป็นสถิติสรุปผลผลิตของข้าวกับพืชไร่สำคัญที่สุด 9 ชนิดดังกล่าวเป็นรายจังหวัด พร้อมกับรายได้ที่กสิกรได้รับจากการเพาะปลูกนั้น เปรียบเทียบสำหรับระยะเวลาต่อไปนี้.-

- (1) ผลเฉลี่ยสถิติของ พ.ศ. 2520 ถึง พ.ศ. 2524
(ระยะเวลาเริ่มต้นประชาธิปไตยปัจจุบัน)
 - (2) ผลเฉลี่ย สถิติของ พ.ศ. 2525 ถึง พ.ศ. 2528
 - (3) สถิติเฉลี่ยของ พ.ศ. 2529
 - (4) สถิติเฉลี่ยของ พ.ศ. 2530
 - (5) สถิติเฉลี่ยของ พ.ศ. 2531
 - (3) สถิติเฉลี่ยของ พ.ศ. 2529 ถึง พ.ศ. 2531 (ระยะเวลาปัจจุบัน)
- สถิติจำพวกที่ 1 นี้จะลงพิมพ์ในรัฐสภาสาร เล่มประจำเดือน

พฤษภาคม 2534

ส่วนสถิติจำพวกที่ 2 เป็นรายละเอียดผลผลิตข้าว และพืชไร่สำคัญที่สุด 9 ชนิด เป็นรายพืชแสดงผลผลิต และรายได้ที่กสิกรได้รับจริงตามสถิติการเกษตรของประเทศไทย สำหรับแต่ละระยะเวลาที่กล่าวมาทั้ง 6 ระยะ เพื่อประโยชน์ในการที่ผู้แทนปวงชนชาวไทยจะได้ใช้เป็นหลัก ในการเร่งรัดการผลิตให้เพิ่มขึ้นเป็นรายจังหวัด โดยเจาะจงต่อไปตามหน้าที่

LIERT

สถิติค่าพวกที่หนึ่ง
รายได้รวมจากการปลูกข้าวและปลูกพืชไร่เปรียบเทียบเป็นรายจังหวัด
สำหรับสถิติเฉลี่ยของ พ.ศ. 2529 ถึง พ.ศ. 2531
(เรียงตามลำดับรายได้รวมสูงสุด)

ลำดับที่	เรียงตามรายได้รวม	จังหวัด	พดเมือง พ.ศ. 2530	เนื้อที่นาข้าวและรายได้		เนื้อที่พืชไร่และรายได้		รายได้รวม ล้านบาท
				ไร่ พ.ศ. 2529	ล้านบาท	ไร่ พ.ศ. 2529	ล้านบาท	
1	นครราชสีมา		2,298,024	1,668,064	1,568	3,537,093	3,683	6,231
2	นครสวรรค์		1,059,909	2,686,973	2,454	1,376,092	1,334	3,788
3	สุพรรณบุรี		804,051	1,676,361	2,506	797,196	1,097	3,603
4	เพชรบูรณ์		919,449	1,610,809	1,385	663,798	1,963	3,348
5	อุตรธานี		1,740,860	3,200,807	1,883	1,341,959	1,337	3,220
6	กำแพงเพชร		636,049	1,484,749	1,430	1,164,542	1,711	3,141
7	อุบลราชธานี		1,610,848	4,180,423	2,337	620,494	327	2,664
8	บุรีรัมย์		1,382,451	3,142,605	1,927	512,715	720	2,647
9	กาญจนบุรี		643,804	482,506	474	1,219,936	2,144	2,616
10	ลพบุรี		720,591	146,964	1,130	1,580,603	1,461	2,591
11	ฉะเชิงเทรา		650,787	1,023,146	1,608	417,646	690	2,498
12	ปราจีนบุรี		833,092	1,592,261	1,156	901,957	1,224	2,380
13	พิษณุโลก		766,038	1,626,987	1,688	774,897	742	2,330
14	ขอนแก่น		1,636,260	2,804,226	1,116	1,082,267	1,109	2,225
16	เชียงใหม่		997,728	1,508,502	1,738	620,318	397	2,136
16	ชตบุรี		849,527	374,831	297	1,266,921	1,746	2,043
17	ศรีสะเกษ		1,261,694	2,712,143	1,614	443,782	354	1,968
18	ร้อยเอ็ด		1,184,070	2,982,193	1,529	248,890	436	1,966
19	ชัยภูมิ		984,896	1,728,326	734	1,234,787	1,145	1,879
20	นครปฐม		619,518	631,216	1,383	233,723	397	1,780
21	พิจิตร		544,900	2,021,936	1,576	260,663	190	1,768
22	ระยอง		436,624	176,131	166	823,939	1,597	1,763
23	สุโขทัย		677,697	1,267,301	716	661,478	979	1,96
24	ชัยนาท		344,410	908,630	1,515	126,045	162	1,677
25	สุรินทร์		1,237,770	2,949,541	1,547	211,666	126	1,673
26	เลย		628,871	616,949	411	1,367,488	1,254	1,666
27	กาฬสินธุ์		649,629	1,608,039	922	664,278	665	1,587
28	สระบุรี		612,913	721,371	621	628,210	707	1,528
29	พระนครศรีอยุธยา		668,661	1,237,626	1,448	14,920	7	1,456
30	เชียงใหม่		1,313,869	866,662	976	277,286	444	1,419
31	ราชบุรี		699,422	849,999	554	443,408	602	1,356
32	หนองคาย		788,360	1,384,656	678	686,812	669	1,267
33	สกลนคร		923,184	1,899,424	984	297,096	256	1,239

ลำดับที่ เรียงตามรายได้ รวม	จังหวัด	พณเมือง พ.ศ. 2530	เนื้อที่นาข้าวและรายได้		เนื้อที่พืชไร่และรายได้		รายได้ ล้านบาท
			ไร่ พ.ศ. 2529	ล้านบาท	ไร่ พ.ศ. 2529	ล้านบาท	
34	ปทุมธานี	416,193	603,407	1,207	890	0	1,207
35	อุทัยธานี	192,743	726,863	500	487,887	855	1,155
36	มหาสารคาม	666,519	1,966,544	508	441,740	319	1,127
37	อุดรธานี	448,347	833,499	048	494,542	470	1,116
38	พะเยา	488,701	697,749	755	197,375	158	941
39	สิงห์บุรี	226,006	397,510	779	9,132	41	820
40	นครศรีธรรมราช	1,376,926	1,495,555	770	22,588	13	783
41	อ่างทอง	273,823	467,255	738	6,508	24	762
42	ยโสธร	604,940	1,156,053	667	338,142	95	762
43	ลำปาง	744,243	642,021	518	418,756	221	739
44	นครพนม	006,521	1,103,548	579	118,609	154	729
45	เพชรบุรี	415,748	419,081	485	237,311	208	696
46	จันทบุรี	412,750	248,176	130	295,110	532	662
47	แพร่	482,000	308,182	421	270,549	216	637
48	พัทลุง	441,195	885,999	613	6,709	13	626
49	นนทบุรี	671,871	161,174	599	1,414	0	599
50	นครนายก	218,381	787,901	559	7,368	10	569
51	น่าน	427,626	828,929	189	406,094	326	494
52	ประจวบคีรีขันธ์	410,117	98,042	70	430,361	388	458
53	สงขลา	1,044,244	700,283	404	7,370	4	408
54	ตาก	330,120	210,331	105	327,670	229	394
55	ลำพูน	404,301	312,093	350	50,148	31	381
56	กรุงเทพมหานคร	5,609,352	250,231	325	1,458	0	325
57	มุกดาหาร	277,607	410,547	188	92,393	124	312
58	สมุทรปราการ	741,905	214,580	282	0	0	282
59	สุราษฎร์ธานี	699,805	445,585	268	41,129	11	279
60	ปัตตานี	508,877	315,150	247	2,990	4	251
61	ตราด	180,573	124,104	34	63,585	103	187
62	แม่ฮ่องสอน	162,456	115,914	116	44,778	39	154
63	สมุทรสาคร	334,176	109,202	151	2,548	0	151
64	นราธิวาส	523,167	235,480	146	1,606	2	150
65	ศรีสะเกษ	484,148	330,014	158	6,387	1	139
66	ชุมพร	372,451	210,925	118	26,701	15	131
67	กระบี่	272,365	183,019	124	14,287	1	125
68	สตูล	207,599	154,224	100	8,043	1	101
69	ยะลา	330,353	97,501	69	3,100	3	62
70	พังงา	202,067	21,395	33	8,904	2	35
71	ระนอง	104,524	22,506	12	6,133	0	12
72	ภูเก็ต	151,716	21,451	7	314	เล็กน้อย	7
73	สมุทรสงคราม	204,136	4,654	4	2,192	-	4
รวมทั้งสิ้น		-	79,802,485	58,334	81,604,699	36,514	92,908

LIART

ปริมาณผลผลิตการเกษตรรายสำคัญเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างสถิติของธนาคารแห่งประเทศไทย

กับสถิติการเกษตรแห่งชาติ ของกระทรวงเกษตรและสหกรณ์

(รายงานเศรษฐกิจรายเดือน ธนาคารแห่งประเทศไทย)

(ปริมาณเป็น 1,000 ตัน)

พืช	2523	2524	2525	2526	2527	2528	2529	2530	2531	2532
<u>ข้าวเปลือก</u>	16,800	17,00	17,200	19,436	19,888	20,599	19,026	17,072	20,882	21,200
<u>ข้าวโพค</u>	16,768	17,368	17,774	16,879	19,549	19,906	20,264	18,808	18,042	
<u>มันสำปะหลัง</u>	3,160	4,000	3,360	3,900	4,500	5,030	4,300	2,310	4,500	4,440
<u>ถั่วเขียว</u>	2,863	2,998	3,449	3,002	3,552	4,226	4,934	4,309	2,781	4,876
<u>ถั่วเหลือง</u>	16,540	17,744	20,000	19,000	20,000	19,203	15,255	19,550	23,450	21,860
<u>ถั่วลิสง</u>	16,540	17,744	17,768	16,989	19,985	19,203	13,266	19,554	22,307	23,451
<u>ข้าวเหนียว</u>	18,662	30,260	23,916	23,326	25,063	24,000	24,441	27,200	36,670	35,000
<u>ข้าวเจ้า</u>	12,827	19,854	20,200	24,407	23,869	25,005	24,093	24,450	27,191	33,904
<u>ข้าวหอมมะลิ</u>	261	283.7	281	288	362.4	323.4	301	267	318	320
<u>ข้าวหอมมะลิพิเศษ</u>	251	261	284	281	288	352	323	301	267	318
<u>ข้าวหอมมะลิพิเศษ</u>	128.8	146.6	145	146.6	172	171	169	162	170	177
<u>ข้าวหอมมะลิพิเศษ</u>	109	129	147	146	147	172	171	169	182	170
<u>ข้าวหอมมะลิพิเศษ</u>	100	131.5	163.3	207	252.8	307.6	350	312	510	550
<u>ข้าวหอมมะลิพิเศษ</u>	102	100	132	113	179	246	309	366	338	490
<u>ข้าวหอมมะลิพิเศษ</u>	192.6	175.7	122	119.2	79	101.5	57	74	108	109
<u>ข้าวหอมมะลิพิเศษ</u>	143	193	176	122	119	79	102	57	74	106
<u>ข้าวหอมมะลิพิเศษ</u>	210	208	230	233	206	268	240	212.3	182	164.7
<u>ข้าวหอมมะลิพิเศษ</u>	222	211	194	200	236	162	247	226	168	157
<u>ข้าวหอมมะลิพิเศษ</u>	34.5	36	34.4	25	32.7	25.4	31.6	28.7	30.5	27.5
<u>ข้าวหอมมะลิพิเศษ</u>	35.5	34.6	36	34.4	34.5	32.7	25.4	31.8	28.7	

หมายเหตุ 1. สถิติธนาคารแห่งประเทศไทย จากรายงานเศรษฐกิจรายเดือน กันยายน 2532 TABLE 43 - OUTPUT OF PADDY AND OTHER MAJOR CROPS - Page 76

2. สถิติการเกษตรของประเทศไทย ได้จากสถิติของปีเพาะปลูก 2530/31 ตามหน้าที่ต่าง ๆ ในสารบัญ ซึ่งแสดงถึงผลผลิตข้าวและพืชไร่ที่สำคัญ 9 ชนิด

คำลงท้าย

บทความนี้ ผู้เขียนจำต้องนำเสนอ เพราะเมื่อต้นเดือนเมษายน 2532 องค์การอาหารและเกษตรแห่งสหประชาชาติ ภูมิภาคเอเชียแปซิฟิกที่กรุงเทพฯ ได้เน้นให้ได้ตระหนักกันว่า รายได้เฉลี่ยของครอบครัวกสิกรและชาวนชนบท ซึ่งประกอบเป็นสัดส่วนถึง 70 เปอร์เซ็นต์ของประเทศนั้น มิได้เพิ่มพูนขึ้นตามรายได้เฉลี่ยของชาวเมืองตามที่ควรจะเป็น จึงมีผลให้ช่องว่างในสังคมไทยห่างกันออกไปมากยิ่งขึ้นถึงขั้นน่าวิตกอย่างยิ่ง เพราะรายได้ของครอบครัวกสิกรและชาวนชนบทนั้น เป็นเพียงหนึ่งในสิบของรายได้เฉลี่ยชาวเมืองเท่านั้น ทั้งมีแนวโน้มที่จะห่างกันออกไปอีกร้ายแรงยิ่งขึ้น เพราะระดับรายได้ของชาวนชนบทในปัจจุบัน มิได้เพิ่มขึ้นเลย

ผู้เขียนได้รับพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ทำหน้าที่สมาชิกสภานิติบัญญัติแห่งชาติ พ.ศ.2519 เพื่อร่างรัฐธรรมนูญปัจจุบัน และภายหลังที่ได้เริ่มใช้รัฐธรรมนูญฉบับนี้มาตั้งแต่ พ.ศ.2522 ผู้เขียนก็ได้ทำหน้าที่สมาชิกวุฒิสภามาต่อเนื่องไปตั้งแต่พ.ศ.2522 จนถึงพ.ศ.2530 ดังนี้เมื่อได้ปรากฏชัดแจ้งแล้วว่าการปกครองประเทศตามรัฐธรรมนูญปัจจุบัน มิได้สนองประโยชน์ของประชาชนคนไทยส่วนใหญ่ของประเทศตามที่ควรจะเป็น จึงถือเป็นหน้าที่ในอันที่จะต้องศึกษาพิจารณาตามกำลังสติปัญญาให้ได้มาตรการแก้ไขที่ควรจักใช้ได้ผล เสนอโดยเจาะจง ต่อ เพื่อนผู้แทนปวงชนชาวไทย เป็นบทความซึ่งได้ลงพิมพ์ต่อเนื่องกันมา ซึ่งได้กำหนดไว้ให้เป็นฉบับประจำเดือนเมษายน และพฤษภาคม 2532 โดยลำดับ ข บัดนี้

พ.ศ.2532 นั้น โดยมีภาคพื้น ยังได้มีการเปลี่ยนแปลงทางการเมือง และระบบเศรษฐกิจของโลกยิ่งใหญ่และสำคัญที่สุด คือ การล่มสลายของลัทธิเผด็จการสังคมนิยมคอมมิวนิสต์ในโลกตะวันออกมาเป็นระบอบประชาธิปไตย และเลิกล้มระบบสังคมนิยม มาใช้ระบบเสรีนิยมเข้าแก้ไขภาวะล้มละลายทางเศรษฐกิจของโลกตะวันออกกันอย่างถอนรากถอนโคน สำหรับผู้เขียนซึ่งเกิดเมื่อ ค.ศ.1911 (พ.ศ.2544) จึงได้ประสบการณ์ในการกำเนิดและสลายตัวของลัทธิคอมมิวนิสต์ไปอย่างน่าอัศจรรย์ภายในชั่วชีวิตของตนเองทำให้ประจักษ์ชัดถึงสังขรณ์ที่ว่า ธรรมเนียมต้องครองโลกอย่างไม่ต้องสงสัยในที่สุด ในพ.ศ.2518 เมื่ออยู่ ๆ คอมมิวนิสต์ เข้ายึดกัมพูชา เวียดนาม และลาว ได้อย่างปัจจุบันทันด่วนและโดยมิได้มีทางคาดคิดกันไว้ล่วงหน้า ก็มีผลเป็นการโค่นเคี้ยวประเทศไทย จนโลกเสรีถึงกับต้องทำใจกันแล้วในเวลานั้น ว่าไทยเราจะต้องตกอยู่ ใต้แอกคอมมิวนิสต์เป็นหมากรุกทางการเมือง (DOMINO) ตัวต่อไปอย่างไม่มีทางหลีกเลี่ยงได้เลย แต่ในที่สุด คนไทยเราก็ได้ฉีกกำลังกันต่อต้านคอมมิวนิสต์ ร่วมกับกำลังทหารของชาติซึ่งไม่แตกแยก จนได้สร้างรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยพ.ศ.2521 ปลดครองประเทศกันมาด้วยดีตามระบอบเสรีประชาธิปไตยตราบเท่าทุกวันนี้แล้ว

แต่ระบอบประชาธิปไตยนั้น เป็นการปกครองตนเองของประชาชนคนไทย โดยวิธีแต่งตั้งตัวแทนให้เข้าไปทำหน้าที่แทนคนในฐานะผู้แทนปวงชนชาวไทยตามรัฐธรรมนูญ ใน รัฐสภาและฝ่ายบริหาร ฉะนั้น เพียงแต่ได้มีการเลือกตั้งทั่วไปให้มีผู้แทนราษฎรเข้าทำหน้าที่ตาม รัฐธรรมนูญนิวัติสภา ซึ่งเป็นผู้แทนปวงชนเช่นเดียวกันครบถ้วน มิได้แสดงว่านั่นเป็นประชาธิปไตย โดยกันแล้ว อุปมาเสมือนว่า ในกรณีที่ประชาชนแต่งตั้งผู้แทนตนเข้าไปทำงานแทนตน ไม่ได้ สำคัญอยู่ที่กรรมวิธีการแต่งตั้ง แต่อยู่ที่ผลงานซึ่งได้มอบหมายให้ตัวแทนคนไปทำมาคือขนมชั้นนั้น ซึ่งจะมีรสชาติอร่อยดีเพียงใด สมประโยชน์ของประชาชนส่วนใหญ่หรือไม่ บัดนี้สถิติการเกษตร ของประเทศไทยเองก็ได้ยืนยันแล้วว่า ในด้านการเกษตรซึ่งเป็นอาชีพของคนส่วนใหญ่ของประเทศ นั้น ตลอดระยะเวลาอันยาวนานแห่งระบอบประชาธิปไตยยุคปัจจุบัน มิได้ปรากฏเป็นผลดีขึ้นเลย ทั้งในแง่ผลผลิตรวมของประเทศ ผลผลิตเฉลี่ยต่อไร่ และรายได้จากพืชผลเกษตรกรรมที่กสิกร ผู้ผลิตจำหน่ายได้

ด้วยจำนวนประชากรส่วนใหญ่ของประเทศถึง 70 เปอร์เซ็นต์เป็นครอบครัว กสิกร รายได้ของคนไทยถึง 70 เปอร์เซ็นต์ของประเทศนี้ จึงเป็นกุญแจแห่งความมั่นคงของบ้าน เมือง และความเจริญรุ่งเรืองก้าวหน้าทางเศรษฐกิจของประเทศไทยด้วย เพราะถ้าหากคนไทย ส่วนใหญ่ดังกล่าวมีกำลังซื้อสูงก็จะมีพลังทางเศรษฐกิจอันยิ่งใหญ่ ที่จะเข้าอุดหนุนผลิตผลอุตสาหกรรมและบริการให้เพียงพอได้โดยอัตโนมัติอย่างใหญ่หลวง เพราะเป็นจำนวนผู้บริโภครวม กันถึงเกือบ 80 ล้านคนแล้ว

สังขรณ์ดังที่กล่าวมานี้เป็นจริงสำหรับทุกประเทศ แต่ที่ใคร่นำยืนยันให้ปรากฏ ในการลงท้ายบทความนี้ เป็นคำแถลงของนายเต็ง เสี่ยวผิง ผู้นำของคอมมิวนิสต์จีน ซึ่งเป็นผู้ ริเริ่มกลับลำใช้แบบแผนของเศรษฐกิจเสรีเข้าแก้ไขภาวะล้มเหลวของเศรษฐกิจคอมมิวนิสต์จีนจน บรรลุผลเป็นที่ปรากฏ เมื่ออายุครบปีที่ 86 เมื่อปีก่อน และภายหลังที่จีนได้ใช้กำลังทหารเข้า ปราบปรามประชาชนที่จัตุรัสเทียนอันเหมิน ได้รับการประณามจากทั่วโลก เพื่อแก้ไขภาพพจน์นั้น หนังสือพิมพ์ FARMERS DAILY ของรัฐบาล ในโอกาสแห่งวันเกิดดังกล่าวนี้ ได้ยกเอา ด้อยแถลงของเต็ง เสี่ยวผิง เมื่อ พ.ศ.2606 ขึ้นมายืนยันให้ชัดเจนอีกวาระหนึ่งว่าถึงอย่างไรจีนก็ยังคง ให้ความสำคัญกับเสรีภาพของกสิกร ส่งเสริมผลผลิตเกษตรกรรมและเพิ่มพูนรายได้ของ ครอบครัวกสิกรซึ่งประกอบเป็นพลเมืองส่วนใหญ่ของประเทศโดยไม่ละลดสังขรณ์ที่เต็ง เสี่ยวผิง เลขาธิการของพรรคคอมมิวนิสต์จีนขณะนั้นได้แถลงไว้ และยังคงเป็นนโยบายที่รัฐบาลจีนปัจจุบัน ใช้อยู่ ในการปฏิรูปเศรษฐกิจของประเทศตลอดมาจนบัดนี้มีความว่า

“ถ้าเราไม่สามารถพัฒนาการเกษตรของเราอย่างได้ผล อุตสาหกรรมก็จะไม่มี โอกาสเติบโตได้ และเราจะไม่สามารถแก้ปัญหาในเรื่องที่จะสนองความต้องการของประชาชน ในเรื่องอาหาร เสื้อผ้า และปัจจัยอื่น ๆ ที่จำเป็นต้องใช้ประจำวันไว้” ฉะนั้น “เราจึงต้องส่งเสริม

ให้กสิกรตื่นตัวเกิดความศีกักที่จะเพิ่มผลผลิตข้าว และพืชเงินอื่น ๆ ให้มากขึ้นจงได้” เพราะ “อุตสาหกรรมทั้งหลายนั้น มีหน้าที่ต้องสนับสนุนเกษตรกรรมให้เฟื่องฟู” แน่นอน จีนมีพลเมืองมากกว่าไทยหลายเท่าตัว คือถึง 1,113 ล้านคน และประชาชนส่วนใหญ่ล้วนเป็นครอบครัวกสิกรทำนองเดียวกับประเทศไทยเรา การที่จะดำเนินการให้บังเกิดผลได้แท้จริงตามสังคมนั้น จึงอ่อนยากเย็นแสนเข็ญ

ตรงกันข้ามกับของเมืองไทยเรา ซึ่งขอให้เพียงแต่ผู้แทนปวงชนชาวไทยได้สำนึกถึงความรับผิดชอบในหน้าที่ต่อตัวการของตน ศึกษาพิจารณาเข้าถึงประเด็นต่าง ๆ ที่ได้เสนอมานี้ให้ได้ และ “ลงมือทำกันเสียที” ทำนองเดียวกันเมื่อประชาชนคนไทยที่ได้ตื่นตัวขึ้นทำหน้าที่รักษาความมั่นคงของชาติไว้จนสำเร็จ เมื่อพ.ศ.2518-2519 เท่านั้น ก็จะสามารถบันดาลให้เกิดความสำเร็จสมบูรณ์ในทุกด้านได้โดยไม่ต้องเขินเลย

ห้องหุ้นส่วนจำกัด เอ เอ็น ที
๕๑ - ๕๑/๑ ถนน ๒๒ กรกฎาคม ๔ เขตป้อมปราบ ก.ท.ม.
โทร. ๒๒๔-๖๕๐๓, ๒๒๖-๑๒๔๓ - ๔

LIIRT

Legislative Institutional Repository of Thailand